

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ОЩЕ ЕДИН ГЛУПАК

Превод от английски: Иванка Савова, 1986

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

I

В онази юлска сутрин, когато в осем часа ме пуснаха от затвора, дъждът се лееше като из ведро — патица би се удавила.

Изпитах доста странно усещане, като видях отново външния свят, който за мен бе застинал за цели три години и половина. Тръгнах предпазливо към него, отдалечих се на няколко метра от украсените с ковани гвоздеи врати, после спрях, за да усетя дъха на свободата.

На ъгъла сигурно чакаше междуградският автобус, но в момента нямах никакво желание да се прибирам у дома. Исках само да стоя на края на тротоара, да усещам дъжда по лицето си и постепенно да проумявам, че вече съм свободен, че няма да прекарам още една нощ в килията, няма да живея сред гангстери, криминални престъпници и извратени типове, както беше през всичките тези месеци.

По улиците се образуваха локви. Водните струи шибяха шапката ми, купена преди четири години, и шлифера, купен преди пет — топъл дъжд, падащ от ниско надвисналите облаци, мрачни и навъсени като мен самия.

Един лъскав буик плавно спря до мене и автоматичното прозорче се плъзна надолу.

— Хари!

Вратата се разтвори, докато се навеждах да зърна шофьора.

Отвътре ми се усмихна Джон Реник.

— Хайде, влизай... ще се измокриш — каза той.

Поколебах се, после се вмъкнах в колата и затръшнах вратичката. Реник грабна ръката ми и силно я стисна. Слабото му мургаво лице грееше от искрена радост, че ме вижда.

— Как си, стари разбойнико? — попита той. — Как е на свобода?

— Добре съм — отвърнах аз, като си дръпнах ръката. — Да не ми предлагаш полицейски ескорт до вкъщи?

Усмивката му поугасна, сивите проникателни очи се взряха в лицето ми.

— Сигурно си мислеше, че няма да дойда. А аз броях дните.

— Нищо не съм мислил. — Погледнах натруфеното контролно табло на колата. — Твоя ли е?

— Как да не е моя! Купих я преди няколко месеца. Бива си я, нали?

— Значи ченгетата на Палм Сити все така са тъпкани с пари. Моите поздравления.

Той стисна устни и очите му внезапно блеснаха гневно.

— Виж какво, Хари, ако някой друг ми беше пуснал тая шега, щях да му фрасна един.

Свих рамене.

— Давай, щом ти харесва. Свикнал съм да ме бият ченгета.

Той шумно си пое дъх и каза:

— За твое сведение сега съм специален сътрудник на областния прокурор и получих солидно увеличение на заплатата. От две години вече не съм обикновен полицай.

Усетих как лицето ми пламна и това ме ядоса.

— Ясно... извинявай... не знаех.

— Че откъде ще знаеш? — той се усмихна и включи на скорост. Буикът се отдели от бордюра. — Доста неща се промениха, откакто те няма, Хари. Старите управници си отидоха. Имаме нов областен прокурор... свестен човек е.

Аз мълчах.

— Какви са ти намеренията? — попита той ненадейно.

— Никакви. Искам да се поогледам. Нали знаеш, че от „Хералд“ ме изхвърлиха.

— Чух за това. — Настъпи пауза, после той продължи: — Отначало ще ти се види доста тежко. Знаеш, нали?

— А, да. Ако убиеш ченге, дори без да искаш, няма да те оставят да го забравиш. Знаем колко тежко ще ми бъде.

— Няма да имаш неприятности с полицията. Не исках да кажа това, но вероятно ще трябва да си потърсиш ново поприще. Къбит е влиятелна личност. Има ти зъб. Ако зависи от него, с журналистическата ти кариера е свършено.

— Това си е моя грижа.

— Бих могъл да ти помогна.

— Ще се справя сам.

— Е, да, разбира се, но Нина...

— И за Нина ще се погрижа.

Настъпи дълга пауза, той впери поглед в мокрото стъкло и каза:

— Виж какво, Хари, ние с теб сме приятели. Познаваме се от бог знае кога. Разбирам какво ти е, по не се дръж с мене като с враг. Говорих с Медоус за теб. Той е новият областен прокурор. Още не е сигурно, но може да те вземем при нас.

Погледнах го.

— Няма да работя за градската управа, та ако ще цял живот да стоя без работа.

— На Нина и беше много тежко — каза смутено Реник. — Тя...

— И на мен ми беше тежко, така че сме двама. Помощ не ми трябва. Това е!

— Е, добре! — Реник разпери безпомощно ръце. — Не си въобразявай, че не те разбирам, Хари. Сигурно и аз щях да съм озлобен като тебе, ако ме бяха натопили без вина, ама станалото станало. Трябва да помислиш за бъдещето си... и за бъдещето на Нина.

— Че за какво друго съм мислил според теб през цялото време в килията? — Вперих поглед навън — морето бе сиво в дъжда, вълните се разбиваха в дигата. — Да, озлобен съм, и още как. Имах достатъчно време да разбера какъв глупак съм бил. Трябваше да взема десетте хиляди долара, дето ми ги предлагаше началникът на полицията, и да си затварям устата. Е, в затвора научих нещо, втори път няма да се мина така.

— Сега само се надуваш — сърдито рече Реник. — Знаеш, че постъпи правилно. Просто не ти провървя. Ако беше взел подкупа на оня мръсник, нямаше да можеш да се понасяш, знаеш си го.

— Така ли? Да не мислиш, че сега ми е много приятно да се понасям? Ако прекараш три години и половина в килията заедно с един, дето е изнасилвал деца, и с двама главорези, от чиито навици можеш да си изповърнеш червата, вече не си същият. Ако бях взел подкупа, сега поне нямаше да съм бивш затворник без работа. Сигурно щях да имам кола като твоята.

Реник се размърда смутено.

— Не говори така, Хари. Страхувам се за тебе. За бога, овладей се преди срещата с Нина.

— Защо не си гледаш работата? — озъбих се аз. — Нина ми е жена. Взела ме е и за добро, и за зло. Я ме остави сам да се грижа за

нея.

— Мисля, че сгреши, Хари, като не я пусна да дойде на делото, нито да те види в затвора или да ти пише. Знаеш не по-зле от мене, че тя искаше да споделите всичко, а ти я превърна в страничен наблюдател.

Стиснах юмруци и продължих да гледам прогизналия морски бряг.

— Знаех какво върша. Да не мислиш, че исках ония лешояди да я снимат в съда? Или да ме види зад решетките в раирана пижама? Да не мислиш, че исках оня мръсник, надзирателят, да чете писмата и преди мене? Нямах какво да я намесвам в тая работа, само защото съм глупак.

— Сбърка, Хари. Не ти ли е идвало наум, че тя искаше да бъде с тебе? — каза нетърпеливо Реник. — Едва я предумах да не идва с мен тази сутрин.

Наближавахме Палм Бей — богатия квартал на Палм Сити. Дългата редица луксозни вили стоеше самотно в проливния дъжд. Брегът бе пуст. Кадилаците, ролсовете и бентлитата бяха паркирани пред разкошните хотели.

Някога Палм Бей беше моята ловна област. Колко далечно ми се виждаше времето, когато водех клюкарската рубрика на „Хералд“ — вестника с най-голям тираж в Калифорния. А моята рубрика излизаше и в стотина второстепенни вестничета. Печелех добри пари. Живеех добре и обичах работата си. По-късно се ожених за Нина и купих едноетажната къща в покрайнините на Палм Бей — тя стана нашият дом. Работите ми вървяха добре и изглеждаше, че това ще трае цял живот, но една нощ в хотел „Бийч“ случайно дочух част от разговор между двама непознати, които се бяха натряскали и без всякаква предпазливост говореха на висок глас.

Тези няколко думи ме насочиха към нещо, което се оказва избухливо и опасно като изригващ вулкан. След два месеца на търпение и тайни проучвания узнах цялата история. Тази история щеше да гърми със седмици от първата страница на „Хералд“.

Една чикагска банда се канеше да завладее Палм Сити. Смятаха да подредят града с игрални автомати, публични домове и всички останали атрибути на организирания порок. Месечната печалба се изчисляваше на два и половина милиона долара.

Когато си изясних фактите, помислих, че в тая банда всички са луди. Не можех да повярвам, че просто ще пристигнат в града и ще го завладеят, когато и както си пожелаят. Тогава получих сведения от първа ръка, че началникът на полицията и пет-шест други отговорни служители от градската управа били подкупени, за да осигурят на бандата необходимата подкрепа.

Тогава направих най-голямата си грешка — опитах се сам да продължа разследването. Исках само аз да съм автор на сензацията и чак когато получих всички доказателства и направих черновата на статиите, които щях да пусна, отидох при Дж. Матю Къбит, моя началник, собственика на „Хералд“.

Казах му какво се готви, а той ме слушаше; изпитото му лице бе сиво и безизразно.

Като свърших, Къбит заяви, че иска да провери фактите. Трябваше да се досетя какво става — имаше някаква студенина в държането му и странна липса на ентузиазъм. Макар че бях ровил надълбоко и бях убедил доста хора да проговорят, това явно не беше достатъчно. Бандата бе купила „Хералд“. И през ум не ми мина тази възможност. По-късно научих, че обещали на Къбит място в сената, ако играе с тях; изкушението трябва да е било много голямо за този алчен, амбициозен собственик на вестник.

Той ми поиска всички сведения, за да ги провери. Като се връщах у дома да взема досието, спря ме полицейска кола.

Казаха, че началникът искал да ме види. Придружиха ме до управлението, където имах разговор с него.

Той беше груб, пряк човек и дори не се опита да увърта. Сложи на бюрото си десет хиляди, долара в нови шумолящи банкноти. Да разменим банкнотите за досието и да забравим разследването. Бива ли?

Като оставим настрана факта, че никога не бях вземал подкуп и нямах намерение точно сега да започвам, аз бях сигурен, че покрай историята, която се готвех да опиша, името ми със седмици щеше да гърми от първите страници на вестниците и това щеше да издигне репутацията ми сред журналистите. Станах, излязох и се насадох право на белята.

Предадох досието на Къбит и му казах за подкупа, предложен ми от началника на полицията. Той впери в мен лицемерен поглед, кимна

и ми рече да бъда у тях в десет и половина вечерта. Дотогава щял да има време да провери моите разкрития и да реши кой е най-добрият начин да се справим с положението. Сигурно е изгорил досието. Повече не го видях.

Нина знаеше за разследването от самото начало. Тя се изплаши до смърт, като разбра какъв динамит държа в ръцете си, но си даваше сметка, че това е големият шанс в живота ми и беше с мен.

Малко преди десет часа тръгнах за срещата с Къбит. Нина ме изпрати, до колата и тогава видях колко е изплашена: И аз бях неспокоен, но имах доверие в Къбит. Домът му беше в Палм Бей и трябваше да мина по един съвсем безлюден участък от пътя. Там именно се насадих на белята.

Една полицейска кола ме настигна с голяма скорост и ме блъсна отстрани. Намерението им вероятно беше да избутат колата ми от пътя и да се преобърна в морето. Ала ме удариха прекалено силно и кормилото счупи ребрата на полицаия, който шофираше. Неговият придружител се пораздруса, но не беше ранен. Той ме арестува за непозволена скорост. Знаех, че всичко е нагласено, но нищо не можех да направя. След няколко минути пристигна още една полицейска кола; зад кормилото беше сержант Бейлис от отдел „Убийства“. Никой не си даде труд да го запита какво търси на този безлюден път. Той взе работата в свои ръце. Раненото ченге светкавично замина за болницата, а мен поведоха към полицейското управление.

По пътя Бейлис изведнъж нареди на шофьора да спре. Бяхме на една тъмна, пуста улица. Каза ми да слеза от колата. Шофьорът също слезе, сграбчи ме изотзад и ми стисна здраво ръцете. Бейлис извади от жабката бутилка уиски, напълни си устата и ми напръска лицето и ризата. После измъкна отнякъде гумена палка и ме удари по главата.

Дойдох на себе си в килията и от този момент бях загубен. Раненото ченге умря. За предумишлено убийство ми тръшнаха четири години. Моят адвокат се бореше като тигър, но не постигна нищо. Представи доказателства, че това е заговор срещу мен, но те бяха отхвърлени набързо. Къбит заяви под клетва, че не е получавал никакво досие и че се готвел да се отърве от мене, защото съм бил не само журналист без бъдеще, но и прикрит пияница.

Докато излеждавах присъдата, непрекъснато си повтарях какъв глупак съм бил. Казвах си, че трябва да съм бил луд, щом съм се

опитвал да се опълча сам срещу управата на града.

С нищо не ми помогна това, че по-късно началникът на полицията бе принуден да подаде оставка и че градската управа беше прочистена от горе до долу. Заради намеците, които моят адвокат бе пуснал тук-там, се състояло разследване и чикагската банда решила да се настани другаде, но на мен това не ми помогна.

Четиригодишната присъда за убийство на полицай при автомобилна катастрофа, и то в пияно състояние, си важеше и никой нищо не можеше да направи.

А сега, след три години и половина в затворническата килия, бях отново свободен. Бях журналист без друга квалификация. Къбит ме беше сложил в черния списък и това значеше, че никой вестник няма да ми даде работа. Трябваше да се захвана с нещо ново. Нямах представа какво ще работя. Макар че печелех добре, винаги бях харчил на поразия. Почти нищо не бях оставил на Нина, преди да вляза в затвора. Едва ли беше останало нещо от спестяванията ни. Притеснявах се до полуда за нея, но бях и твърде инат и глупав, та настоявах пред моя адвокат тя да не ми пише. Мисълта, че онзи дебел садист, надзирателят, ще чете писмата ѝ преди мен, беше просто непоносима. Попитах Реник:

— Как я караше тя? Как е Нина?

— Добре е — отвърна той. — Не си се съмнявал в това, нали? Откри, че има талант. Занимава се с изкуство. Декорира керамични съдове и изкарва доста добри пари.

Буикът зави по нашата улица.

При вида на моя дом нещо ме стисна за гърлото. Познатата улица беше пуста. Дъждът се лееше на сиви струи, които отскачаха от тротоара и от шосето.

Реник спря пред входната врата.

— Ще се видим пак — подаде ми той ръка. — Ти си човек с късмет, Хари. Де и мен да ме чакаше такава жена като Нина.

Излязох от колата. Без да го погледна, тръгнах по познатата пътека. Вратата на къщата се разтвори и на прага се появи Нина.

II

Една седмица след излизането ми от затвора внезапно се събудих в шест и половина сутринта. Сънувах, че съм пак в килията и ми трябваша една-две минути, да проумея, че лежа в собствената си спалня и Нина спи до мен.

Лежах по гръб, вперил поглед в тавана, и отново и отново се питах как ще си изкарвам прехраната — въпрос, който непрекъснато си бях задавал през последните седем дни. Бях опитал вече да се върна към журналистиката. Както очаквах, за мен там нямаше място. Влиянието на Къбит проникваше навсякъде като пипалата на октопод. Даже в местното вестниче ги беше страх да чуят за мене.

Нямаше какво друго да върша. Писането бе моята професия, но аз не бях писател. Бях репортер. Трябваша ми факти, за да представя добър материал. Бях загубен без възможностите, които можеше да ми даде само някой вестник.

Погледнах Нина, която спеше до мен.

Бях се оженил за нея две години и три месеца преди да вляза в затвора. Тогава тя беше на двайсет и две, аз — на двайсет и седем.

Имаше тъмна къдрава коса, кожата и бе с цвят на слонова кост. И двамата бяхме на мнение, че не е красива според общоприетите представи, но аз бях заявил, че е най-привлекателната жена, която съм виждал, и още мислех така.

Наблюдавах я, докато спеше; личеше си колко много бе страдала. Кожата около очите ѝ бе прекалено опъната. Ъгълчетата на устните и бяха отпуснати, за разлика от времето преди затвора, и имаше тъжен вид — никога не бе изглеждала така в съня си. Трябва наистина да ѝ е било много тежко. Бях и оставил три хиляди долара в общата ни сметка, но те се бяха стопили бързо — хонорарът на адвоката ми и последната вноска за къщата бяха погълнали по-голямата част и тя е трябвало да си търси работа.

Поработила на различни места, докато накрая, както Реник ми каза, открила, че има дарба в си намерила постоянно място при един човек, който продавал керамика на туристите. Той правел съдовете, а

тя ги украсявала. През последната година печелела на шейсет долара на седмица и смяташе, че това ще ни стигне, докато си оправа работите.

В банката ми бяха останали, само двеста долара. Ако не си намерех работа преди да свършат тези пари, щеше да се наложи да искам от Нина за автобусни билети, за цигари и тъй нататък — при тази мисъл направо се чувствах скапан.

Отчаян, предишния ден се бях опитал да намеря временна работа — каква да е, само да изкарам малко пари. Ала след като препусках цял ден, отново се върнах вкъщи с празни ръце. Бях прекалено добре известен в Палм Сити, за да си намеря дори черна работа. Онези, които търсеха работна ръка, се смущаваха, като ме видеха.

— О-о, мистър Барбър, вие се шегувате — често ми казваха. — Това не е работа за вас.

Нямах смелост да им кажа, че съм останал без пукната пара, и явно изглеждаха облекчени, когато пусках някоя шега и си отивах.

— За какво си се замислил, Хари? — попита Нина, като се обърна в леглото и ме погледна.

— За нищо... дремех.

— Тревожиш се, но няма за какво. Ще се справим. С шейсет долара на седмица ще я караме добре. Няма да умрем от глад. Имай търпение. Все ще ти падне някоя подходяща работа.

— А докато я чакам тая подходяща работа, ти ще ме издържаш. Да-а, това е чудесно. Ще бъде удоволствие за мен.

Тя вдигна глава и ме изгледа втренчено. В очите ѝ имаше тревога.

— Ние с теб сме съдружници, Хари. Като си намериш работа, ще напусна моята. Но щом нямаш работа в момента, аз ще работя. Така постъпват съдружниците.

— Благодаря, че ми каза.

— Хари... тревожа се за тебе. Може и да не си даваш сметка, но много си се променил. Станал си груб и озлобен. Трябва да се опиташ да забравиш. Ние с теб ще живеем заедно и твоето отношение...

— Знам — казах аз и станах от леглото. — Извинявай. Ако и ти беше прекарала три години и половина в затвора, сигурно щеше да се чувстваш по същия начин. Ще направя кафето. Поне за това ме бива напоследък.

Това, което ви разказвам, се случи преди две години. Сега, като погледна назад, виждам нещата в истинската им светлина и разбирам, че съм бил слабохарактерен. Виждам, че скалъпеното обвинение и затворът ме бяха смазали. Не бях груб и озлобен, а преизпълнен със самосъжаление.

Ако бях достатъчно силен, щях да продам къщата и да замина с жена си някъде, където никой не ме познава, за да започна кариерата си отново. Вместо това обикалях да търся една несъществуваща работа и се правех на мъченик.

През следващите десет дни се преструвах, че търся тази несъществуваща работа. Пред Нина си давах вид, че обикалям по цял ден, но това беше лъжа. Като попитах на две-три места и ми откажеха, аз търсех убежище в най-близкия бар.

Докато бях журналист, не пиех кой знае колко, но сега започнах здравата да се наливам. Уискито бе моето вълшебно избавление. С пет-шест чаши в стомаха всичко ми ставаше безразлично. Пет пари не давах дали имам работа, или не. Можех да се прибера у дома и да гледам как Нина работи до изнемога не, без да се чувствам като последния подлец.

Дори открих, че като съм на градус, лесно мога да я лъжа.

— Тая сутрин говорих с един тип и май ще се спогодим — казвах ѝ аз. — Искан да напиша серия статии за неговия хотел, но първо трябва да говори със съдружника си. Ако стане, ще изкарвам повече от триста на седмица.

Нямаше никакъв тип, никакъв съдружник и никакъв хотел, но лъжата ми позволяваше да си придавам важност, а това беше необходимо за моето самочувствие пред Нина. Дори когато се наложи да заема десет долара от нея, за лице и казах, че скоро ще бъда пълен с пари.

Но изтърканите лъжи не минават и след време започнах да усещам, че Нина познава, когато я мамя. Тя се преструваше, че ми вярва и точно там ѝ беше грешката. Трябваше да ме накара да си разкрия картите и тогава може би щях да престана да се самозалъгвам, но не го направи и аз продължих да пия, да лъжа и да си стоя в задънената улица.

И един следобед, както седях в един бар с изглед към морето, се случи това, за което искам да ви разкажа.

Наближаваше шест часът. Доста бях къркан. Бях обърнал осем чаши уиски и с нетърпение очаквах деветата.

Барът беше малък и тих, нямаше много посетители. Тук ми харесваше. Можех да си седя в ъгъла, да гледам през отворения прозорец, да наблюдавам как хората се излежават на плажа. От пет дни бях постоянен клиент. Барманът — едър, дебел и плешив — ме познаваше. Той, изглежда, разбираше нуждата ми да пия. Щом изпразнех една чаша, веднага ми носеше следващата.

Нямаше много клиенти. От време на време влизаше някой — мъж или жена, — обръщаше набързо чашката, постояваше малко и си отиваше. Те бяха като мене — самотни, без котва, убиваха времето.

В един отдалечен ъгъл близо до масата ми имаше телефонна кабинка. Хората бяха направили пътека до нея. Влизаха, обаждаха се и си отиваха — момчета, момичета, мъже и жени. Телефонната кабинка беше най-търсеното място в бара.

Докато пиех, наблюдавах кабинката — все трябваше да се занимавам с нещо. В пияния ми мозък се въртеше въпросът кои са все пак тези хора, които се затварят зад остъклената врата, с кого говорят. Наблюдавах израженията им. Някои се усмихваха, докато говореха, други се ядосваха, трети изглеждаха така, сякаш лъжеха неубедително като мен. Бях като на театър.

Барманът донесе деветото ми уиски и го сложи на масата. Този път той застана до мене и не мръдна; разбрах, че трябва да си платя сметката. Дадох последната си петдоларова банкнота. Той ми се усмихна съчувствено, докато ми връщаше рестото. Усмивката му говореше, че от пръв поглед разпознава пияниците. Изпитах желание да стана и да му забия един в тлъстото идиотско лице, но вместо това си прибрах рестото и докато търсех някоя по-дребна монета за бакшиш, видях как усмивката му стана още по-широка и той се върна на бара.

В този миг разбрах, че му е ясно на какви нещастни къркачи продава алкохола си, и се засрамах от себе си. Така страшно се засрамах, че ми идеше да изляза и да се хвърля под някоя кола, но за тази цел се искаше кураж, а аз бях оставил моя в килия 114. Нямаше да се хвърля под никоя кола. Щях просто да си седя тука и да се напия до смърт. Така беше по-добре и по-лесно.

Тогава в бара влезе една жена и се затвори в телефонната кабинка.

Носеше яркожълт, прилепнал по тялото пуловер и бели панталони. Имаше тъмнозелени слънчеви очила и чанта от жълта и бяла изкуствена кожа.

Веднага привлече вниманието ми: бедрата ѝ бяха едри, набити, панталоните се впиვაха в тях. Докато отиваше към кабинката, поклащането на нейния *derriere*^[1] можеше да привлече погледа и на някой почтен трезвеник.

Аз пък бях непочтен пияница и затова я зяпах без никакви задръжки. Когато долната част на тялото ѝ изчезна от погледа ми и тя се затвори в кабината, вдигнах очи да огледам лицето ѝ.

Беше на около трийсет и три години — руса, с малко едри черти, със студено изражение, но като цяло много, много привлекателна за мъжете.

Изпих половината от деветото си уиски и почнах да наблюдавам разговора ѝ по телефона. Не можех да преценя дали и е приятен, или не. Пречеха ми слънчевите очила, но тя говореше бързо, без да се запъва. Стоя в кабинката по-малко от минута. Излезе и мина покрай мене, без да ме погледне. Прекарах няколко кратки, но приятни мигове, като изучавах правия и гръб, и пищната линия на бедрата, преди вратата да се затвори след нея.

Бях достатъчно пиан, за да си помисля, че ако бях ерген, щях да се влюбя в тази жена. Реших, че жена с такава фигура, държане и външност трябва да е страхотна в леглото. Иначе животът е още по-голяма илюзия, отколкото смятах.

Питах се коя ли е. Дрехите и изглеждаха скъпи. Такива чанти от жълта и бяла кожа не се продаваха във вехтошарски магазини.

Чантата от жълта и бяла кожа.

Влезе с нея в телефонната кабинка, но излезе без чанта.

Така се бях налял, че мисленето ми създаваше трудности. Смръщих лице, опитвайки се да си спомня точно. Беше влязла в телефонната кабинка с чанта в дясната ръка. Бях сигурен, че като излезе, не носеше нищо.

Допих уискито и запалих цигара с разтреперана ръка. Е, и какво? — казах си. Сигурно не бях забелязал чантата на излизане.

Изведнъж тази чанта стана много важна за мене, защото исках да си докажа, че не съм чак толкова гипсиран, колкото бях всъщност.

Изправих се с мъка на крака и отидох до телефонната будка. Отворих вратата и там на поставката видях чантата.

Е, копеле, казах си аз, ти си съвършено трезвен. Веднага разбра, че си е забравила чантата. Пиеш като... като... пиеш и хич не те хваща.

А сега, продължих да си приказвам сам, трябва да надникнеш в чантата и да разбереш коя е тази жена. После я занасяш на бармана и му казваш, че е забравена в телефонната кабина... трябва да му кажеш, иначе ако те видят из улиците с тая дамска чанта от жълта и бяла кожа, някое ченге непременно ще те пипне... Ама ако се обадиш на бармана, ще можеш да ѝ занесеш чантата вкъщи и кой знае... за награда може да получиш нещо повече от целувка... кой знае?

Ето колко пиян бях тогава.

Влязох в кабинката и затворих вратата. Взех чантата и я отворих. Междувременно хвърлих и един поглед през рамо, за да видя дали не ме е забелязал някой. Бившият затворник Барбър, ето кой бях аз, винаги без късмет, винаги си търсех белята.

Никой не ме наблюдаваше.

Обърнах се с гръб, раменете ми бяха достатъчно широки и изпълваха кабинката, вдигнах телефонната слушалка — хитър номер, а!, — долепих я до ухото си и започнах да ровя из чантата.

Вътре имаше златна табакера и златна запалка. Имаше диамантена брошка, която сигурно струваше хиляда и петстотин долара, ако не и повече. Имаше шофьорска книжка. Имаше и тлъста пачка банкноти, най-горната беше от петдесет долара. Ако и другите бяха като нея, тази хубава тлъстичка пачка съдържаше близо две хиляди долара.

При вида на всички тези пари се облях в пот.

Табакерата, запалката и диамантената брошка не ме интересуваха. И трите можеха да бъдат открити, но усетих, че страшно се интересувам от тлъстата пачка.

С тези пари в джоба си нямаше защо утре сутринта да прося от Нина пет долара, нито на следващия ден, нито когато и да е по-късно. Дори да се наливах денонощно, пак щях да успея, да си намеря работа, докато свършат парите.

Бях направо гипсиран. Не само гипсиран, ами бях и скапан. Ако тази богата жена бе толкова тъпа, че да си забрави парите точно тука, напълно заслужаваше да ги загуби.

После някакъв далечен гласец, моят собствен, ми каза: „Да не си полудял? Това е кражба! Ако те хванат, с това досие, дето го имаш, ще ти друснат десет години. Остави тая проклета чанта и да те няма! Какво ти става? Искаш да прекараш още десет години в затвора ли?“

Но този глас беше прекалено далечен, за да ми направи впечатление. Тези пари ми трябваха. Бяха ми паднали от небето. Трябваше само да ги извадя от чантата, да ги пусна в джоба си, да я затворя, да я оставя на поличката и да изчезна.

Барманът не можеше да ме види. Хората непрекъснато влизаха и излизаха от тази кабина. Всеки би могъл да вземе чантата, всеки.

Ето ги парите — може да не бяха точно две хиляди долара, но не бяха и много по-малко.

Исках ги.

Трябваха ми.

Затова ги взех.

Пуснах пачката в джоба си и затворих чантата. Сърцето ми биеше до пръсване и се чувствах като... крадец. Над телефона имаше малко огледалце. Забелязах някакво движение в него. Чантата все още беше в ръцете ми. Погледнах в огледалцето.

Жената стоеше точно зад мене и ме наблюдаваше. Зелените и очила отразяваха светлината, в огледалото се виждаха две малки зелени слънца.

А тя стоеше там.

Не знаех от колко време.

Но стоеше там.

[1] Задник (фр). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

I

При такъв шок сърцето ти замира, мозъкът ти се вцепенява, тялото ти изстива, все едно че умираш.

Стоях и гледах в огледалото на стената на кабинката, стиснал чантата в ръка, вперил очи в двете огромни зелени парчета стъкло на нейните слънчеви очила, и все едно че бях мъртъв.

Изведнъж изтрезнях. Алкохолните пари, замъглили съзнанието ми, отлетяха — сякаш бърснач разпори някакъв воал.

Тя щеше да повика бармана, щяха да намерят пачката в джоба ми, щеше да дойде полиция. Пристигнаха ли ченгетата, щяха без много усилия да ме пъхнат в затвора като чувал с картофи, но не за четири години — този път присъдата щеше да бъде много по-голяма.

Пръстите й леко почукаха на остъклената врата. Оставих чантата на поставката, обърнах се и отворих вратата.

Жената се дръпна малко настрани, за да ми направи място да мина.

— Мисля, че съм си забравила чантата... — каза тя.

— Да — отвърнах аз. — Тъкмо щях да я дам на бармана.

Навярно най-доброто, което можех да направя тогава, бе да се шмугна покрай нея и да изтичам на улицата, преди да е отворила чантата и да е разбрала, че парите липсват. На улицата можех да ги хвърля, тогава да видим кой лъже, тя или аз.

Понечих да тръгна и спрях. Барманът бе пристигнал и с тялото си преграждаше пътя ми. Изглеждаше объркан, приближи се към нас, а огромното му туловище все така препречваше пътя ми към вратата.

— Досаждат ли ви, госпожо? — попита той.

Тя бавно извърна глава. Имах чувството, че каквото и да се случи, тази жена винаги ще си остане спокойна и сдържана.

— А, не. Толкова съм глупава, че си забравих чантата в тази кабина. Господинът се канел да ви я предаде.

Барманът ме погледна с подозрение.

— Наистина ли? — попита. — Е, добре, щом така твърди.

Стоях като истукан. Устата ми бе така пресъхнала, че нямаше да мога да проговоря дори да знаех какво да кажа.

— Има ли нещо ценно в чантата ви, госпожо? — попита барманът.

— Ах, да. Как можах да я забравя!

Гласът ѝ беше ясен, суров. Объркано се питах дали очите ѝ зад слънчевите очила също гледат сурово.

— Не е ли по-добре да проверите дали не липсва нещо? — продължи той.

— Да, прав сте.

Попитах се дали едно бързо кроше ще ме спаси от това положение. Реших, че няма да стане. Барманът приличаше на човек, който навремето е понесъл доста крошета и те са му се отразили добре.

Жената мина покрай мене, влезе в кабината и си взе чантата.

Докато я наблюдавах, сърцето ми почти беше спряло. Излезе, отвори чантата си и погледна в нея. Тънките ѝ пръсти със сребрист лак на ноктите прехвърляха съдържанието, а лицето ѝ остана безизразно.

Барманът дишаше тежко. Поглеждаше ту нея, ту мене.

Жената вдигна очи.

Ето, сега, помислих си аз. След половин час съм в затвора.

— Не, нищо не липсва — каза тя. После бавно извърна глава и ме погледна право в очите. — Благодаря ви, че ми я пазихте. Какво да се прави, много съм небрежна.

Аз мълчах.

Барманът сияеше.

— Всичко наред ли е, госпожо?

— Да, благодаря ви. Мисля, че можем да се почерпим по този случай. — Тя погледна към мене. Кръглите зелени стъкла нищо не ми говореха.

— Може ли да ви почерпя една чашка, мистър Барбър?

Значи ми знаеше името. Не бях чак толкова изненадан. В деня на излизането ми от затвора „Хералд“ помести моята снимка и съобщение, че съм освободен, след като съм излежал четиригодишна присъда за убийство. Не бяха пропуснали да споменат, че съм извършил престъплението в пияно състояние. Снимката беше хубава и

бе сложена на първа страница, та нямаше как някой читател да я пропусне. Такъв сладък номер само Къбит можеше да измисли.

Стоманените нотки в гласа ѝ ми подсказаха, че е по-здравословно да приема поканата, затова казах:

— Е, нямаше нужда, но все пак благодаря. Тя се обърна към бармана.

— Два пъти уиски със сода и много лед.

Жената мина покрай него и седна на масата, на която бях седял преди малко.

Настаних се срещу нея.

Тя отвори чантата, извади златната табакера и ми предложи цигара.

Взех една. И тя си взе. Запали ми със златната запалка, после на себе си; до това време барманът успя да се появи с две чаши уиски. Остави ги на масата и си тръгна.

— Как се чувствате на свобода, мистър Барбър? — попита тя, като изпускаше дим през ноздрите си.

— Добре.

— Виждам, че вече не сте репортер.

— Не съм.

Наклони чашата си и кубчетата лед звъннаха, а тя я погледна така, сякаш я интересуваше повече от мен.

— Често съм ви виждала да влизате тук — махна със сребристите си нокти към прозореца. — Имам малка вила отсреща.

— Блазе ви.

Тя взе чашата си и отпи от уискито.

— Тези чести посещения на бара не означават ли, че още не сте си намерили работа?

— Да.

— Има ли надежда да намерите нещо?

— Да.

— Сигурно никак не е лесно.

— Да.

— Какво ще кажете, ако ви предложи работа?

Намръщих се.

— Не ви разбирам. Работа ли ми предлагате?

— Възможно е. Това интересува ли ви?

Посегнах към чашата, после се отказах. Бях пил повече, отколкото трябва.

— Каква е работата?

— Много добре платена, много поверителна, свързана с малък риск. Това смущава ли ви?

— Да не би да става въпрос за нещо незаконно?

— А не... не е незаконно... нищо подобно.

— Не разбирам. А откъде идва рискът? Готов съм да върша всякаква работа, стига да знам каква точно.

— Разбирам ви — тя отново отпи от чашата си. — Но вие не пиете, мистър Барбър.

— Знаем. Каква е работата?

— Разполагам с много малко време в момента, а и мястото не е подходящо за обсъждане на поверителни въпроси, нали така? Нека ви се обадя по телефона. Може да се срещнем на някое по-удобно място.

— Номера ми го има в телефонния указател.

— Тогава ще ви позвъня. Може би утре. Ще си бъдете ли вкъщи?

— Ще внимавам да не забравя.

— Аз ще платя. — Тя отвори чантата, после се намръщи. — О, бях забравила.

— Аз не съм забравил.

Извадих пачката от джоба си и я пуснах в скута ѝ.

— Благодаря.

Жената извади пет долара изпод горните петдесет, сложи ги на масата, после постави пачката в чантата си, затвори я и се изправи.

Аз също станах.

— До утре, мистър Барбър.

Обърна се и напусна бара. Наблюдавах пицната, сладострастна извивка на бедрата ѝ, докато пресичаше улицата. Отидох до вратата и видях как се приближи до паркираните коли. Качи се в един сребристосив ролсройс и замина, като ме остави да зяпам след нея, но не бях чак толкова стреснат, че да не запомня номера на колата.

Върнах се на масата и седнах. Коленете ми трепереха. Пийнах от уискито и запалих цигара.

Барманът дойде и прибра петдоларовата банкнота.

— Бива си я — каза той. — Май е тъпкана с пари. Как се разбрахте? Получи ли възнаграждение?

Изгледах го продължително, станах и излязох. Само за сведение ще спомена, че повече не стъпих там. Дори когато минавах наблизо, видът на този бар извикваше у мен някакво студено, неприятно усещане.

На отсрещния тротоар се намираше местният клон на Автомобилната инспекция. Служителят ми беше добре познат от времето, когато работех за „Хералд“. Казваше се Ед Маршал. Пресякох улицата и влязох при него.

Той седеше зад бюрото и четеше вестник.

— Ах, боже, господи! — извика и се изправи на крака. — Как си, Хари?

Казах, че съм добре и си стиснахме ръцете. Бях доволен от посрещането — повечето от така наречените ми приятели ме отрязваха, щом ги потърсех, но Маршал беше свястно момче, винаги се бяхме разбирали.

Седнах на ръба на бюрото и му предложих цигара.

— Отказах ги — поклати той глава. — Ракът на белите дробове е страшна работа. Как се чувстваш на свобода?

— Добре. С всичко се свиква, дори с живота на свобода.

Побъбрихме десетина минути, после стигнах до истинската причина, която ме бе довела при него.

— Ед, кажи ми кой е собственикът на сиво-черния ролс. Номерът му е АХ1.

— Колата на мистър Малру.

— Така ли? Това ли е номерът?

— Да. Страхотна кола.

Изведнъж загрях.

— Да не искаш да кажеш, че е на Феликс Малру? — възкликнах, втренчил поглед в него.

— Ами да, неговата.

— Че той в Палм Бей ли е? Мислех, че живее в Париж.

— Преди две години си купи тук място. Идва по здравословни причини.

Едва сега усетих, че сърцето ми бис до пръсване, беше ми трудно да запазя спокойствие.

— За един и същи човек ли говорим? За милионера Малру, производителя на цинк и мед? Трябва да е един от най-богатите хора в

света.

Маршал кимна.

— Да. Както чувам, бил много болен, за нищо на света не бих си сменил мястото с него.

— Какво му е?

Маршал се намръщи.

— Рак на белите дробове. Никой не може да му помогне.

Погледнах цигарата си и я изгасих.

— Лоша работа. Значи си е купил място тука.

— Аха. Купил е Ист Шор — къщата на Айра Кранли. Всичко е преустроил. Чудесно разположение — собствено пристанище, плаж, плувен басейн и всичко останало.

Добре си спомнях къщата на Айра Кранли. Той притежаваше голямо нефтено находище и си бе построил къща в далечния край на залива. Беше изпаднал в големи финансови затруднения и трябваше да разпродаде всичко. Разпродажбата бе станала по времето, когато бях в затвора. Тогава не знаех кой е купувачът.

Запалих друга цигара, а мислите шеметно се въртяха в главата ми.

— Значи ролсът е негов?

— Това е една от десетината коли, които притежава.

— Един път кола. Де да беше моя.

Маршал кимна с оплешивялата си глава.

— И аз казвам същото.

— А коя е жената, дето я кара? Не можах да я видя добре. Брюнетка с големи слънчеви очила.

— Това е мисис Малру.

— Жена му? Не ми се видя стара... Най-много да е на трийсет и две-три години. Малру трябва да е в напреднала възраст. Още в детските си години съм слушал за него. Сигурно приближава седемдесетте, ако не и повече.

— Горе-долу толкова. Ожени се повторно за някаква жена, по която се увлякъл в Париж. Забравих каква беше, кинозвезда или нещо подобно. В „Хералд“ писаха доста за нея.

— А какво стана с първата му жена?

— Загина при автомобилна злополука преди три години.

— Значи Малру е тук по здравословни причини?

— Точно така. На жена му и дъщеря му им харесва в Калифорния, пък и за здравето му е добре. Така казват лекарите, но както чувам, вече нищо не може да му помогне.

— Значи има дъщери?

Маршал щракна с пръсти, после вдигна предупредително показалец.

— Има, разбира се. От първата си жена. Още е дете, само на осемнайсет, ама е сладка. Той ми намигна. — Предпочитам нея пред ролса.

— Ей, полека! Мислех, че си порядъчен съпруг.

— Такъв съм си, но трябва да видиш Одет Малру. И труп ще я пожелае.

— Стига да не му се прииска нещо повече — казах аз и се смъкнах от бюрото. — Най-добре да тръгвам вече. И без това закъснях.

— Защо се интересуваш от Малру, Хари?

— Нали ме познаваш, видях жена му и колата. Чисто любопитство.

Разбрах, че не ми повярва, но не настоя повече.

— Ако случайно ти трябва временна работа, Хари — рече смутено, — от утре наемаме хора да броят колите. Петдесет на седмица, за десет дена. Става ли?

И секунда не се колебах.

— Много мило от твоя страна, Ед, но вече имам нещо предвид. — Усмяхнах се. — Все пак благодаря.

В рейса, на път за вкъщи, прехвърлих в ума си всички сведения, получени от Маршал. Бях развълнуван.

Жената на един от най-големите богаташи в света ми предлагаше работа. Нямах съмнение. Тя щеше да ми се обади на другия ден. Малък риск, беше казала. Е, добре, нямах нищо против риска, стига да паднеха добри пари, както и очаквах.

Докато рейсът се носеше по крайбрежното шосе, аз тихичко си подсвирквах.

Това ми се случваше за пръв път след излизането от затвора.

Животът отново се пробуждаше в мен.

II

На следващата сутрин, малко след девет часа, отидох в редакцията на „Хералд“.

Нина ми беше казала, че има да предава готова керамика и няма да се върне преди обяд. Това бе удобно за мен. Ако жената на Малру се обадеше, щях да бъда сам вкъщи. Нямах намерение да казвам на Нина какво се е случило, докато не разберях каква точно ще е работата.

Влязох в справочния отдел на вестника. Там работеха две момичета. За пръв път ги виждах, а и те не ме познаваха. Помолих едното да ми даде всички януарски броеве на „Хералд“ отпреди две години.

Не ми трябваше много време да открия сведенията, които търсех. Научих, че Феликс Малру се оженил за Рея Пасари пет месеца след смъртта на първата си жена. Рея Пасари била статистка в парижкото бар вариете „Лидо“. След бурно ухажване, което траяло само една седмица, той ѝ предложил брак и тя приела. Било ясно, че не желае него, а парите му.

Прибрах се вкъщи и седнах да чакам. Точно в единайсет часа иззвъня телефонът. Знаех кой ос обажда още преди да вдигна слушалката. Сърцето ми биеше силно, а ръката ми трепереше, когато посегнах към слушалката.

— Мистър Барбър?

Нямаше как да сбъркам този ясен, суров глас.

— Да.

— Вчера се запознахме.

Реших, че сега е моментът да ѝ погодя номер.

— Да, разбира се, мисис Малру, в бара на Джо.

Добре го дадох. Последва пауза. Не съм много сигурен, но ми се стори, че тя шумно си пое дъх, а може и да съм си въобразил.

— Знаете ли къде са бунгалата на Ист Бийч? — попита тя.

— Да.

— Искам да наемете едно от тях, последното отляво. Довечера в девет ще се срещнем там.

— Ще наема бунгалото и ще ви чакам.

Настъпи пауза, чуваше се как диша, после каза:

— Тогава довечера в девет — и затвори телефона.

Оставих слушалката и запалих цигара. Бях възбуден. Тази работа ме заинтригува. Малък риск. Щеше да ми бъде интересно да разбере какво иска. Сигурно бе загазила нещо — някой я изнудваше. Може би искаше да я отърва от нежелан любовник. Свих рамене. Нямах смисъл да гадая.

Погледнах часовника. Единайсет и десет. Имах време да взема рейса за Ист Бийч, да наема бунгало и да се върна преди Нина.

Пристигнах там. Бунгалата даваше Бил Холдън — едър мускулест дебелак, който изпълняваше ролята на спасител и на прислужник.

Бунгалата бяха от луксозните. Там можеше да преспиш, ако искаш. Бяха построени в дълга редица, с изглед към морето; виждаше се, че повечето са заети по това време.

Холдън ме познаваше и като ме видя, се усмихна.

— Здравейте, мистър Барбър;. Радвам се да ви видя.

— Благодаря — стиснах му ръката. — Искам да наема едно бунгало. Последното отляво. Ще ми трябва довечера към девет. Ще стане ли?

— В осем затваряме, мистър Барбър — каза той. — Няма да има никой после, но ще си получите бунгалото. Тази седмица нямам клиенти с преспиване, затова искам да се прибера. Съгласен?

— Добре. Оставете ключа под изтривалката. Утре ще се разплатим.

— Както кажете, мистър Барбър.

Хвърлих поглед на претъпкания плаж. Пясъкът бе покрит с полуголи тела.

— Изглежда, добре печелите — казах аз.

— Преживявам някак, макар че този сезон работите не вървят както трябва. Не наемат вили за през нощта. Ако не потръгне, ще се откажа. Какъв смисъл да вися тук след осем, като нямам клиенти. А вие как я карате, мистър Барбър?

— Не се оплаквам. Е, довечера съм тук. Ще се видим утре сутринта.

На път за къщи си налягах мозъка да измисля какво да кажа на Нина. Трябваше да ѝ обясня защо ще отсъствам цяла нощ. Накрая реших да ѝ кажа, че работя за Ед Маршал — нощна проверка на колите.

Като видях колко е доволна от това, аз се почувствувах като подлец.

— По-добре да изкарвам по петдесет на седмица, отколкото да си клатя по цял ден краката.

В осем и половина вечерта излязох от къщи и отидох в гаража. Имахме един допотопен пакард, който едва креташе. С безкрайно търпение запалих мотора и през цялото време си повтарях, че ако от тази работа паднат пари, най-напред ще си купя нова кола.

В девет без три минути пристигнах в Ист Бийч. Наоколо беше пусто. Намерих ключа под изтривалката и отключих вратата на бунгалото.

Състоеше се от всекидневна, спалня, баня с душ и кухненски бокс. Имаше климатична инсталация, телевизор, радиоапарат, телефон и барче. Дори видях бутилка уиски и газирана вода на полицата зад барчето. Всичко беше последна дума на разкоша.

Изключих климатичната инсталация и отворих прозорците и вратата. Излязох на верандата и седнах в един от плетените шезлонги.

Наоколо бе тихо и пусто. Чуваше се само лекият плисък на морските вълни. Бях доста напрегнат, питах се какво ли ще иска тази жена от мене, колко ли ще ми плати.

Чаках двацет и пет минути. Точно когато взех да си мисля, че няма да дойде, тя изникна пред мен в тъмнината. Не бях я видял да се задава. Седях си и тъкмо се готвех да запаля третата цигара, когато усетих наблизо някакво движение. Вдигнах глава и тя беше до мене, съвсем близо.

— Добър вечер, мистър Барбър — каза жената и преди да успея да помръдна, седна в най-близкия шезлонг.

Почти не я виждах. Копринената кърпа на главата ѝ закриваше отчасти и лицето. Носеше тъмночервена лятна рокля. На дясната ѝ ръка имаше тежка златна гривна.

— Знам доста неща за вас — започна тя. — Човек, който отказва десет хиляди долара подкуп и казва „не“ на гангстерите, трябва да има самообладание. Такъв мъж ми трябва.

Аз мълчах.

Тя запали цигара. Усетих, че ме наблюдава. Седеше в сянка. Искаше ми се да видя очите ѝ.

— Вие не се страхувате от риска, нали, мистър Барбър?

— Мислите ли?

— Когато взехте моите пари, рискувахте да попаднете в затвора поне за шест години.

— Бях пиан.

— Имате ли желание да рискувате отново?

— Зависи от сумата — отвърнах. — Трябват ми пари. Признавам. Трябват ми, нуждая се от тях, имам желание да ги спечеля, но големи суми, а не някакви си жалки монети.

— Ако ми свършите работа, ще ви платя петдесет хиляди долара. Сякаш ме пронизаха в сърцето.

— Петдесет хиляди. Петдесет хиляди долара ли казахте?

— Да. Това са много пари, нали? Толкова ще ви платя, ако ми свършите работа.

Бавно си поех дъх.

Петдесет хиляди долара! Сърцето ми заби лудо при мисълта за толкова много пари.

— И какво трябва да направя?

— Вие май се заинтересувахте, мистър Барбър. Бихте ли рискували за такава сума?

— И още как.

Вече си мислех какво ще правя с толкова пари. Можехме да напуснем Палм Сити. Да заминем някъде и да започнем всичко отново.

— Преди да продължим, мистър Барбър, май ще е по-честно да ви кажа, че не притежавам никакви пари освен издръжката, която ми дава моят съпруг. Той смята, че ние с дъщеря му можем да живеем с тази издръжка. Вярно, парите не са малко и за разумни хора това е щедра сума, но по една случайност ние с моята заварена дъщеря не спадаме към разумните хора.

— Като нямате пари, защо ми предлагате петдесет хиляди долара? — попитах ядосано.

— Мога да ви кажа как да ги спечелите. И двамата се гледахме втренчено.

— Хайде, кажете ми как да ги спечеля.

— Ние с моята заварена дъщеря се нуждаем от четиристотин и петдесет хиляди долара. Трябва да ги имаме до две седмици. Надявам се, че ще ни помогнете да ги получим и ако ни помогнете, ще ви платим за това петдесет хиляди долара.

Огледах я хубавичко и реших, че не е луда. Тъкмо обратното, не бях виждал друга жена, която да изглежда по-нормална.

— И какво трябва да направя? Но тя не искаше да избързва.

— Моят мъж, разбира се, би могъл лесно да ни даде парите. Но той естествено ще иска да знае за какво ни е такава голяма сума, а ние не можем да му кажем. — Тя млъкна, за да изгаси цигарата. — Но с ваша помощ ще вземем парите от него, без да отговаряме на неудобни въпроси.

Първоначалното ми вълнение започна да се изпарява. Това ми приличаше на измама. Бях нащрек.

— За какво са ви толкова пари? — попитах.

— Бяхте достатъчно умен да откриете коя съм.

— Това и малолетен идиот може да разбере. Ако искате да останете анонимна, не карайте тоя ролс-ройс. Да не би някой да ви изнудва?

— Не е ваша работа. Наумила съм си да имам тези пари, но ми трябва вашата помощ и за това ще ви плати петдесет хиляди долара.

— Които не притежавате.

— Но с ваша помощ ще ги имам.

Тази работа ми харесваше все по-малко.

— Да говорим по същество. Какъв е вашият план?

— Моята заварена дъщеря ще бъде отвлечена — каза студено тя. — Откупът ще бъде петстотин хиляди долара. Вие ще получите десет процента от него. Ние двете ще си разделим останалото.

— А кой ще я отвлече?

— Ами никой. Одет ще замине някъде, а вие ще поискате откупа. Затова ми трябва вашата помощ. Вие ще бъдете заплашителният глас по телефона. Много е просто, но трябва да се изиграе добре. За телефонното обаждане и за прибирането на откупа ви предлагам петдесет хиляди долара.

Е, сега всичко ми стана ясно. Устата ми пресъхна.

Отвлечането е углавно престъпление, което се наказва със смърт. Ако се заемех с тази работа, трябваше да пипам повече от внимателно.

Похитителят отива право на електрическия стол.

Нейният план бе равностоен на извършено убийство — за такова нещо дават само смъртна присъда.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

Малко черно облаче закри луната. За една-две минути морето изведнъж стана студено, плажът — тъмен и отблъскващ, после облачето отмина, водата отново бе сребриста, а брегът просветля.

Рея Малру ме гледаше.

— Няма друг начин да получим такава сума. Трябва да е отвличане. Само така ще накараме мъжа ми да прежали толкова пари. Всъщност е доста лесно. Остава само да обмислим подробностите.

— За отвличане дават смъртна присъда — казах. — Мислили ли сте за това?

— Нали никой няма да бъде отвличен — отвърна тя и протегна напред дългите си изящни крака. — Ако стане бяля, ще кажа истината на мъжа си и край.

Говореше убедително, като търговец, който се опитва да ми пробута фалшив персийски килим.

Но някъде в дъното на съзнанието ми беше мисълта за петдесетте хиляди долара. Може би, казах си аз, ако взема работата в ръцете си, ако сам обмисля подробностите, ще успея да пипна тези пари.

— Да не искате да кажете, че вашият съпруг просто ще се засмее, ще ви каже, че сте непослушни момиченца и край? Това, че за да ми даде откуп, съм му се обадил по телефона и съм му казал, че дъщеря му е отвличена, няма да значи нищо за него. Ще го приеме като шега. Значи според вас той ще каже на полицията, че това е една хубава шегичка, измислена от жена му, с цел да му измъкне петстотин хиляди долара.

Последва дълга пауза, после тя каза:

— Вашият тон не ми харесва, мистър Барбър. Вие се държите нахално.

— Страшно съжалявам, но едно време бях репортер. Знам много по-добре от вас какво ще стане, ако някой отвлече дъщерята на Феликс Малру — всички вестници по света ще пишат за това с големи букви. Ще бъде нещо като случая Линдбърг^[1].

Тя се намести в шезлонга и аз видях как ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Преувеличавате. Няма да позволя на съпруга си да намеси полицията. — Говореше рязко и нетърпеливо. — Ето какво ще стане: Одет ще изчезне. Вие ще позвъните на мъжа ми и ще му кажете, че е отвлечена и ще му бъде върната, ако плати петстотин хиляди долара. Той ще даде парите. Ще ги вземем и Одет ще се върне. Това е всичко.

— Искате да кажете, че се надявате да стане така.

Тя махна нетърпеливо.

— Знам, че така ще стане, мистър Барбър. Вие ми казахте, че сте готов да поемете риска, ако ви платя добре. Аз ви предлагам петдесет хиляди долара. Ако ви се виждат малко, кажете и аз ще намеря някой друг.

— Така ли? Не се самозалъгвайте. Доста ще се изпотите, докато намерите някой, дето ще се съгласи да свърши тая работа. Тя не ми харесва. Крие цял куп непредвидени опасности. Ами ако вашият мъж намеси полицията, каквото и да ми разправяте вие? Като се лепне полицията за нас и няма отървяване, докато не арестуват някой, и този някой може да бъде аз.

— Полицията няма да се намеси. Нали ви казах: — ще се оправя със съпруга си.

Помислих си за застаряващия милионер, който бавно умираше от рак. Може би вече бе загубил интерес към живота. Може би тя имаше достатъчно власт над него, за да го убеди да се раздели с петстотин хиляди долара без борба. Може би...

Но угризенията на съвестта бяха заглушени от един глас, който ми казваше, че ако успеем, ще получа петдесет хиляди долара.

— А вашата заварена дъщеря съгласна ли е?

— Разбира се. И на нея ѝ трябва пари.

Хвърлих угарката в мрака.

— Предупреждавам ви — казах аз, — че ако се намеси полицията, всички ще загазим.

— Започвам да мисля, че не сте човекът, който ми е нужен. И двамата си губим времето.

Трябваше да се съглася с нея и да я оставя да изчезне в мрака така тихо, както бе дошла, но натрапливата мисъл за петдесетте хиляди долара не ми позволи да го направя. Цифрата ме главозамайваше. В

онзи миг, докато седях там под лунната светлина, аз разбрах, че ако полицейският началник бе сложил на бюрото си петдесет хиляди долара в нови шумолящи банкноти, аз щях да приема подкупа. Потресен разбрах, че моята честност не можеше да бъде купена с десет хиляди долара, но петдесет хиляди бяха друго нещо.

— Само ви предупреждавам — рекох, — вас и вашата дъщеря, че никак няма да ми хареса, ако попаднем зад решетките.

— Колко пъти ще ви казвам? И дума не става за това. — Гласът ѝ бе задавен от нетърпение и възбуда. — Мога ли да разчитам на вас или не?

— Описахте ми вашия план само в общи линии. Да предположим, че ми кажете какво точно искате от мене. Тогава ще мога да реша.

— Одет ще изчезне, а вие ще се обадите на мъжа ми. — В гласа ѝ звучеше раздражение. — Ще му кажете, че е отвлечена и че ще се върне, когато бъдат изплатени петстотин хиляди долара. Трябва да го накарате да повярва, че ако не плати откупа, Одет няма да се върне. Трябва да го убедите, разчитам на вас.

— Страхлив ли е съпругът ви?

— Много обича дъщеря си — каза тя тихо. — Затова лесно ще се уплаши.

— А после какво ще правя?

— Ще се разберете с него как да ви даде парите. Ще ги приберете, ще вземете своя дял и ще ми дадете останалото.

— На вас и на дъщеря ви, разбира се.

Тя помълча, преди да каже:

— Да, разбира се.

— Изглежда много просто. Има опасност да се окаже, че не познавате съпруга си толкова добре, колкото си мислите. Може и да не се уплаши лесно. Може да извика полицията. Човек, натрупал такова състояние, не е вчерашен. Помислихте ли за това?

— Казах ви: аз мога да се оправя с него. — Тя дръпна дълбоко от цигарата и огънчето освети лъскавите ѝ червени устни. — Той е болен. Преди две-три години това нямаше да е възможно. Един тежко болен човек няма много сили да се съпротивлява, когато негов близък е в опасност.

Изпитах неприятно чувство, като си представих, че ако беше рекъл бог, тази жена можеше да бъде моя съпруга.

— Вие знаете най-добре.

Отново настъпи пауза. Усещах цялата ѝ враждебност, докато ме гледеше втренчено в мрака.

— Е? Ще го направите ли?

Отново се сетих за петдесетте хиляди долара. Тази работа с бързане не ставаше, трябваше да се обмисли, да се разработи подробен план, тогава можеше и да излезе нещо.

— Искам да си помисля — рекох аз. — Утре ще ви кажа какво съм решил. Защо не ми се обадите тук утре?

— Не можете ли сега да ми отговорите: да или не?

— Искам да си помисля. Утре ще ви дам твърд отговор.

Тя се изправи. Отвори чантичката си, извади малка пачка банкноти и я пусна на масичката между нас.

— Това е за бунгалото и за всички други разходи. Ще ви се обадя утре.

Отиде си така тихо, както бе дошла, изчезна в мрака като призрак.

Взех парите от масата. Бяха десет банкноти от по десет долара. Повъртях ги в ръцете си, като ги умножавах наум по петстотин.

Беше десет и десет. Имах поне още два часа на разположение, преди да се върна вкъщи. Седях на лунната светлина, гледах морето и размишлявах върху нейното предложение. Огледах го от всички страни — особено риска, с който бе свързано.

Малко след полунощ взех решение. Не беше лесно да го направя, но бях замаян от парите, които ми предлагаше. С тази сума ние с Нина можехме да започнем нов живот.

Аз щях да диктувам условията, само аз, и тогава щях да се съглася.

На следващата сутрин отидох рано в бунгалото. Казах на Бил Холдън, че ще остана най-малко още един ден, може и повече, и му платих за два дни.

Седях навън на слънце, докато наближи единайсет, после влязох и се настаних до телефона. Точно в единайсет иззвъня. Вдигнах слушалката.

— Барбър на телефона — казах аз.

— Да или не?

— Да, но имам някои условия. Искам да говоря с вас и с другата страна. Елате двете довечера в девет.

Не ѝ оставих време да ми противоречи. Затворих телефона. Искан да разбере, че инициативата е вече в мои ръце и че така ще бъде отсега нататък.

Телефонът извъня, но аз не отговорих. Излязох навън и затворих вратата.

Продължаваше да звъни, когато тръгнах към мястото, където бях паркирал пакарда.

[1] Чарлс Линдбърг (1902 — 1974) — прославен американски авиатор, осъществил през 1927 г. първият полет без кацане през Атлантическия океан. През същата година синът му е отвлечен, а след изплащането на откупа — убит. — Б.пр. ↑

II

Малко след шест бях отново в бунгалото Бях взел от къщи някои неща. Имах късмет, че Нина я нямаше, иначе щеше да пита защо ми трябва дългото парче електрически шнур, кутията с инструментите и магнетофонът, който бях купил, когато работех за „Хералд“ и който тя беше пазила толкова дълго време.

Двата часа, прекарани в размишления миналата нощ не отидоха напразно. Веднага се досетих, че трябва да се подсигурия, та Рея и нейната заварена дъщеря да не прехвърлят цялата отговорност върху мене, ако нещата тръгнат на зло. Реших да запиша предстоящия разговор — те нямаше да знаят за записа, но ако Малру решише да извика полиция, а такава опасност винаги щеше да съществува, двете нямаше да могат да отрекат съучастието си и да прехвърлят цялата вина върху мене.

Щом пристигнах в бунгалото, занесох магнетофона в спалнята и го скрих в гардероба. Той работеше безшумно, но ако го поставех в дневната, имаше малка възможност някоя от тях да се ослуша и да го чуе. Пробих малка дупка на гърба на гардероба и прекарах през нея шнура. Свързах го с двупосочния адаптер, който се включваше чрез електрическия ключ до вратата. Убедих се, че като вляза в дневната и светна лампата, заедно с нея се включва и магнетофонът.

Няколко минути се колебах къде да го скрия. Накрая реших да го прикрепя под една малка масичка — беше в ъгъла, но нищо не препречваше пътя на звука.

Всичко това ми отне доста време. До седем часа вече го бях изпробвал и останах доволен — магнетофонът работеше добре и записваше гласа ми в която и част на стаята да застанех.

Имаше само две непредвидени опасности — жените можеха да откажат да влязат вътре или да поискат да стоим на тъмно. Мислех, че ще успея да ги вкарам вътре. Щях да им кажа, че някой може да излезе на разходка и да ни види. Ако искаха да стоим на тъмно, можех да угася лампата с другия ключ на поставката ѝ.

На плажа все още имаше хора, но тълпата бързо оредяваше. След един час брегът щеше да бъде пуст.

Тъкмо си прибирах инструментите и някой потропа на вратата. Вниманието ми бе така погълнато от това занимание, че силното почукване ме стресна. За миг застинах, вперил поглед във вратата. После мушнах кутията с инструментите под една възглавница и отидох до вратата. Отворих я. Пред мен стоеше Бил Холдън.

— Извинете за безпокойствието, мистър Барбър — каза той. — Трябва да знам дали ще задържите бунгалото още един ден. Вече искаха да го наемат.

— Ще остана цяла седмица — отвърнах аз. — Пиша няколко статии, а тук е много удобно за работа. Ще се разплатим в края на седмицата, ако нямате нищо против.

— Бива, мистър Барбър. До края на седмицата бунгалото е ваше.

Като си отиде, аз прибрах кутията с инструментите, заключих и отидох при пакарда. Не ми се връщаше вкъщи, тъй че потеглих към един крайморски ресторант, на около половин миля надолу по шосето. Когато се нахраних, стрелките на часовника показваха девет без десет.

Стъмваше се.

Върнах се в бунгалото. Брегът вече бе опустял. Сетих се, че не бива да паля лампата. Успях да видя къде е климатичната инсталация и да я включа. Искан вътре да е приятно хладно, когато пристигнат. Вън на верандата бе горещо, прекалено горещо, за да ти е приятно да седиш там, но аз разхлабих вратовръзката си и седнах на шезлонга.

Чувствах се доста напрегнат, питах се дали Рея ще закъснее пак и как ли изглежда Одет.

Питах се и дали ще имат кураж да продължат цялата работа, след като им кажа какво съм намислил.

Малко след девет чух шум и като се обърнах бързо наляво, видях как Рея Малру изкачва трите стъпала към верандата. Беше сама.

Изправих се.

— Добър вечер, мистър Барбър — каза тя и тръгна към един от шезлонгите.

— Хайде да влезем вътре — рекох аз. — Ей сега мина един човек. Не бива да ни виждат заедно. — Отворих вратата на бунгалото и светнах лампата. — Къде е дъщеря ви?

Тя ме последва вътре и затвори вратата след себе си.

— Сигурно ще дойде — каза с безразличие. Седна на един шезлонг. Носеше светлосиня рокля без ръкави. Стройните ѝ крака бяха голи, обути с ниски сандали. Тя свали кърпата от главата си и с бързо движение разпусна дългите си самуреночерни боядисани коси. Беше със зелените слънчеви очила и не ги свали.

— Няма да се заема с тази работа, докато не говоря с нея — казах аз. — Искам да съм сигурен, че знае за отвличането и е съгласна.

Рея ме погледна гневно.

— Разбира се, че е съгласна — каза рязко. — Какво си мислите?

— Искам да го чуя от нейните уста — отвърнах аз и седнах. После заговорих само заради магнетофона. — Имам причини. Вие с вашата заварена дъщеря сте съчинили план, според който тя трябва да се преструва на отвличена. Спешно ви трябва четиристотин и петдесет хиляди долара. Единственият начин да ги измъкнете от мъжа си е, като инсценирате отвличане. Ако ви помогна, ще ми платите петдесет хиляди долара. — Млъкнах за малко. — Отвличането се наказва със смърт. Искам да съм напълно сигурен, че вашата заварена дъщеря знае какво върши.

Рея каза нетърпеливо:

— Разбира се, че знае... да не е малка.

— И сте сигурна, че мъжът ви няма да извика полиция?

Тя започна да барабани с пръсти по страничната облегалка на стола.

— Имате вроден талант да губите времето на хората — каза Рея Малру. — Вече говорихме за всичко това, нали?

Бях доволен. В случай на неприятности тя нямаше да може да отрича, че е замесена, щом имах това разговорче, записано на магнетофон.

Погледнах часовника си — беше девет и половина.

— Няма да се заема с тази работа, нито ще я обсъждам повече, докато не говоря с дъщеря ви — казах.

Рея запали цигара.

— Казах ѝ да дойде, но тя рядко изпълнява онова, което ѝ кажа. Не мога да я докарам насила, нали така?

Чух, че някой обикаля наблизко отвън.

— Може да е тя — казах аз. — Ще проверя.

Отворих вратата.

Едно момиче стоеше в основата на стълбите, вдигнало глава към мене. Гледахме се втренчено.

— Здравсти — каза тя и ми се усмихна.

Одет Малру беше дребна, с изящно телосложение. Носеше лек бял кашмирен пуловер и панталони с леопардов десен. Облеклото ѝ трябваше да подчертава формите на тялото. Косите ѝ бяха гарвановочерни — като на Нина, разделени на път по средата, и падаха небрежно на ефектни вълни. Лицето ѝ бе сърцевидно, бледо. Можеше да бъде на всяка възраст между шестнайсет и двайсет и пет години. Очите и бяха сиво-зелени. Носът — малък и тънък. Устата ѝ представляваше небрежно изрисувано яркочервено петно. Тя бе олицетворение на покварената младеж. Точно такива момичета можете да видите във всеки съд за малолетни — предизвикателни, непокорни, отчаяни, сексуално разпуснати, стигнали до задънена улица — цяла армия на погубената младост.

— Мис Малру.

Тя се изкикоти и бавно се изкачи по стълбите.

— Вие ли сте Али Баба? Как са разбойниците?

— Хайде, Одет, влизай — каза нетърпеливо Рея. — Запази остроумията за твоите малоумни приятелчета.

Момичето направи гримаса, като сбърчи нос и ми намигна. Мина покрай мен и влезе вътре. Имаше подчертано провлачена походка. Задничето ѝ се полюшваше като камбанка.

Затворих вратата.

Мислех си за магнетофона. Имаше лента за четирийсет минути. Трябваше да побързам, ако исках да запиша целия разговор.

— Здравей, миличка Рея — каза Одет, като се тръшна в един шезлонг до мен. — Нали е страхотен?

— О, я млъквай — сопна се Рея. — Затваряй си устата и слушай. Мистър Барбър иска да говори с тебе.

Момичето ме погледна и запремигва насреща ми. Сви крака под себе си, сложи едната си ръка на бедрото, с другата подпря брадичката си и ме изгледа с насмешлива сериозност.

— Моля, кажете, мистър Баба.

Погледнах сиво-зелените очи. Детинската поза не можеше да ме измами. Очите я издаваха — тях не можеше да скрие. Това беше

нещастният, объркан поглед на момиче, което не е сигурно в себе си, знае, че ще сбърка, но няма сили да направи каквото и да било.

— Искам да чуя всичко от вашата уста — казах аз. — Участвате ли в този план за отвличането ви?

— Дали участвам? — ухили се тя. — Нали е сладур, миличка Рея? Разбира се, че участвам. Ние с милата Рея измислихме този план. Един път е, нали?

— Така ли? — изгледах я втренчено. — Баща ви сигурно няма да е на същото мнение.

— Това не е ваша работа — сопна се Рея. — Сега, ако вече сте доволен, можем да обсъдим подробностите.

— Добре, да поговорим. Кога ще стане отвличането?

— Веднага щом сме готови. Може би вдругиден. — каза Рея.

— Мис Малру ще изчезне, така ли? Къде ще отиде?

— Наричайте ме Одет — каза момичето и изпъчи гърди до мен. — Всичките ми приятели...

Без да ѝ обръща внимание, Рея я прекъсна:

— В Кармел има едно тихо хотелче. Може да отиде там. Ще остане само три-четири дни.

— Как ще отиде?

Рея се размърда нетърпеливо.

— Тя има кола.

— Страхотна е — намеси се Одет. — TR — 3. Носи се като вятър.

— С такава кола веднага ще ви познаят — казах аз. — За хората наоколо сигурно сте известна личност.

Тя ме погледна малко стреснато.

— Да, прав сте. Обърнах се към Рея.

— Според вашия план само вие двете и съпругът ви ще знаете за отвличането, така ли?

Тя се намръщи.

— Разбира се.

— Толкова ли е лесно да изчезнете? — попитах аз Одет. — Нямате ли приятели? Ами прислугата?

Тя сви слабичките си рамене.

— Аз често изчезвам.

Погледнах към Рея.

— Ако съм на мястото на съпруга ви и някой ми съобщи по телефона, че дъщеря ми е отвлечена и че трябва да платя откуп от петстотин хиляди долара, хич няма да се разбързам да плащам. Липсва необходимата атмосфера. На негово място може дори да си помисля, че е номер. — Загасих цигарата и продължих: — И щях да извикам полицията.

— Зависи колко убедително ще говорите по телефона — отвърна Рея. — Затова ви плащам.

— Ще бъда много убедителен, но я си представете, че все пак извика полиция. Какво ще правите? Ще му кажете, че е шега? Ще си признаете, че вие двете просто сте се позабавлявали или ще си мълчите и ще се надявате, че аз ще успея да прибера парите и полицията нищо няма да разбере?

— Колко пъти ще ви повтарям... — започна гневно тя.

— Знам какво ми повтаряте, но не виждам защо да ви вярвам. Ако се намеси полицията, ще се откажете ли от всичко или ще продължите до край?

— Няма да се отказваме — заяви Одет. Парите ни трябва!

В гласа ѝ прозвуча неочаквано твърда нотка, която ме накара веднага да я погледна. На лицето ѝ бе изписано мрачно изражение, тя не гледаше към мен, бе вперила поглед в Рея.

— Да — каза Рея, — парите ни трябва, но за стотен път ви казвам, че полицията няма да се намеси!

— По-сигурни ще се чувстваме, ако приемем, че ще се намеси — настоях аз. — Добре напълно е възможно мъжът ви да даде откупа, но когато дъщеря му се върне, той несъмнено ще извика полиция и ще започне разследване. Човек, който е натрупал толкова много пари, не е вчерашен. Откъде знаете, че няма да поиска да се запишат номерата на банкнотите. Какво ще правите с парите, ако не можете да ги похарчите?

— Аз отговарям за това — каза Рея. — Няма нужда да се притесняваме.

— Така ли? Бих искал да имам вашата увереност.

— Моят съпруг е тежко болен. — В гласа ѝ звучаха твърди и мрачни нотки. — Той прави каквото му кажа.

По гърба ми полазиха студени тръпки и аз погледнах Одет. И двете бяха вперили поглед в мен. Момичето бе забравило детинската

си поза. Изглеждаше непоколебимо и безскрупулно като повъзрастната жена.

— Аз приемам, че мъжът ви ще се свърже с полицията — рекох. — Ако не ви харесва моят план, само ми кажете и веднага се отказвам от всичко.

Ръцете на Рея се бяха свили в юмруци на скута ѝ. Одет гризеше нокътя на палеца си, очите ѝ гледаха напрегнато.

Обърнах се към нея.

— Днес е вторник. Можем да се подготвим до събота. Искам да се уговориш с някоя приятелка да отидете в събота вечер на кино. Става ли?

Прочетох изненада в очите ѝ, когато ми кимна.

— Искам да обядваш вкъщи и да кажеш на баща си къде ще отидеш. Искам да облечеш нещо, което прави впечатление, за да те забележат и познаят, когато излезеш. Ще се уговориш с приятелката да се срещнете в осем часа, но няма да се явиш на срещата. Ще отидеш с колата до „Пиратската колиба“. Това е малък бар с ресторант на две-три мили оттук. Сигурно го знаеш.

Тя отново кимна.

— Ще оставиш колата на паркинга и ще влезеш в бара да пийнеш нещо. По това време там е пълно с народ. Но едва ли ще срещнеш някой от твоите приятели. Ти как смяташ?

— Няма начин — каза тя. — Моите приятели не ходят на такива места.

— И аз така си мислех. Искам да те забележат. Събори, уж без да искаш, чашата си или направи нещо друго, за да привлечеш внимание. След пет минути ще си тръгнеш. — Внимавай да не се забъркаш в нещо. Моята кола ще бъде на паркинга. Като се убедиш, че никой не те наблюдава, качи се вътре. Там ще ти оставя дрехи за смяна и една червена перука. Ще се преоблечеш и ще си сложиш перуката. Докато се преобличаш, ще откарам колата ти на паркинга в Лоун Бей. Ти ще ме последваш. Има шанс да не я забележат, докато ни трябва пак.

После ще те откарам с моята кола на летището. Ще имаш резервация за Лос Анжелос. Ще ти запазя и място в хотел. Ще кажеш на рецепцията, че не си добре. Ще ти носят храна в стаята, ще стоиш там, докато ти кажа да се върнеш. Ще държим връзка по телефона. Ясно ли е всичко?

Тя кимна. Беше престанала да си гризе пръста. Изглеждаше заинтригувана.

— Всичко това е направо излишно — каза Рея. — Ако отиде в хотела в Кармел...

— Искате ли тези пари или не? — прекъснах я аз.

— Трябва ли непрекъснато да ви повтарям едно и също? — рече тя ядосано. — Казах, че ги искам!

— Тогава правете каквото ви казвам, иначе няма да ги взема!

— Според мен той е страхотен сладур — заяви Одет. — Ще правя каквото ми кажеш, Хари... Може ли да ти викам Хари?

— Можеш да ми викаш както си искаш, само изпълнявай каквото ти кажа — рекох аз и се обърнах към Рея: — Като видя, че Одет се е качила на самолета, ще се обадя на мъжа ви. Той е милионер. Възможно ли е изобщо да се свържа с него?

— Ще отговори секретарят му — рече тя. — Ако му кажете, че разговорът е свързан с дъщеря му, той ще попита съпруга ми дали иска да говори с вас. Аз ще бъда там. Ще се постарая да говори с вас.

— Ще бъде късно. Надявам се, че приятелката на Одет вече ще се е обадила да пита защо я няма. — Погледнах към Одет — Мислиш ли, че ще се обади?

— Ама разбира се.

— Хубаво е да се обади. Това ще създаде подходяща атмосфера. Преди да позвъня аз, те вече трябва да знаят, че си изчезнала.

— Ще се обади — каза Одет.

— Окей, ще кажа на баща ти след два дни да приготви парите и да чака по-нататъшни инструкции. — Погледнах към Рея. — Трябва да го убедите да не прави номера. Внимавайте да не се обади в банката да запишат номерата на банкнотите, нито на Федералното бюро да бележат парите. Как ще го направите — не знам, но ако не успеете, няма да можете да си похарчите парите, нито пък аз.

— Ще се справя — твърдо заяви Рея.

— Надявам се. Два дни след първото обаждане ще му позвъня пак. Мъжът ви ще може ли сам да донесе откупа.

Тя кимна.

— Той няма да се довери на никой друг.

Вдигнах вежди.

— Дори на вас?

Одет се разкикоти и притисна устните си с ръка, а Рея присви очи и лицето ѝ се изопна.

— Разбира се, че ми се доверява! — каза гневно тя. — Но ще мисли, че е опасно за мен. Няма да ми позволи да отида с него.

— Е, добре — запалих нова цигара. — Ще му кажа да тръгне в два след полунощ и да се движи по шосето за Ист Бийч. Да бъде с ролс-ройса. По това време няма движение. Парите трябва да сложи в чанта. Някъде по пътя ще види светлина от фенерче. Като минава покрай него, трябва да хвърли чантата и да продължи нататък. Не бива да спира. Междувременно Одет ще се върне. Ще дойде тук, в бунгалото, и ще ме чака. Ще взема моята част от парите и ще ѝ дам останалото. Какво ще правите с тези пари не ме интересува, но трябва да внимавате.

— А, не! — извика Рея. — Не съм съгласна! Няма да ѝ давате парите! Ще ги дадете на мен!

Одет се надигна и спусна крака на пода. Бледото ѝ лице беше разкривено от злоба.

— Защо да не ги даде на мене? — извика пискливо.

— Нямам ти капка доверие! — очите на Рея святкаха гневно. — На мен ще ги даде!

— Да не мислиш, че аз ти имам доверие? — каза Одет рязко, с озлобление. — Веднъж да пипнеш парите и...

— О-о, я стига! — намесих се аз. — Само си губим времето. Има и по-добър начин. Ще съчиним едно писмо от Одет до баща ѝ. Така ще бъде по-убедително и ще ми спести трето обаждане по телефона. Тя ще му пише как да предаде откупа. Ще му съобщи, че след като го предаде, трябва да отиде до паркинга на Лоун Бей, където тя ще го чака. Дотам има повече от половин час път. Това ще ви даде време да дойдете за парите. Какво ще кажете?

— Като не ме намери на паркинга, татко може да отиде в полицията — каза Одет.

Това бе първата разумна мисъл, която бях чул от тях, откакто влязоха в бунгалото.

— Правилно. Тогава в писмото ще пишеш, че му е оставена бележка в Лоун Бей и в нея пише къде да те намери. Ще сложа бележката в колата ти. Ще пише, че си се прибрала вкъщи. Това е добре, нали?

Рея се бе втренчила в мен.

— Ще се наложи да ви поверим всички тези пари, мистър Барбър.

Усмихнах ѝ се.

— Ако това ви притесняваше, нямаше да се спрете на мен. Ако имате по-добър план, сега му е времето да се похвалите с него.

Двете жени се спогледаха, после Рея каза, като се поколеба за миг:

— Стига да съм тук, когато донесете парите, нямам други предложения.

— Тя се опитва да каже, че на вас се доверява, а на мен не — рече Одет. — Прекрасна мащеха си имам, нали?

— В случая тя няма друг избор — казах аз. — Я сега ти ми отговори: Какво се случи с тебе? Защо не отиде на срещата с приятелката си? Защо отиде в „Пиратската колиба“? Кой те отвлече?

Тя ме погледна объркано.

— Не знам. Кой ще ме пита? Вие измислихте тази история.

— По-добре ще е да знаеш отговорите. Баща ти ще те пита. Хващам се на бас, че като се върнеш, ще извика полицията и ще те подложат на разпит. Те са професионалисти. Веднъж да заподозрат, че ги лъжеш и няма да те оставят, докато не измъкнат истината от тебе.

Тя загуби самоуверения си вид и смутено погледна към Рея.

— Ама полицията няма да ме разпитва! Рея ми обеща.

— Разбира се, че няма да те разпитват! — намеси се Рея.

— Много сте сигурни в това — обадох се аз. — Обаче аз не съм толкова сигурен.

— Моят съпруг изпитва ужас от публични разкрития — каза Рея — По-скоро ще загуби парите, отколкото да остави репортерите да му досаждат.

— Съжалявам, но все още не съм убеден. Няма да спечеля парите, които се готвите да ми дадете, ако забравя за полицията. Одет трябва да бъде готова с отговорите, в случай че се намеси полицията. Аз ще ги измисля. — Обърнах се към Одет: — Можеш ли да дойдеш утре вечер, за да те подготвя? Голяма подготовка ще ти трябва, ако искаш парите.

— Няма нужда — каза Рея. — Колко пъти ще ви повтарям, че полицията няма да се намеси!

— Аз пък ви казах, че ще поема работата при определени условия. Или ще правите каквото ви казвам, или без мен.

— Утре вечер съм тук — усмихна ми се Одет.

— Значи се разбрахме — казах аз и станах. — А, още нещо — обърнах се към Рея. — Трябва да й намерите рокля. Купете я от някой евтин магазин — нещо подходящо за колежанка, ще й трябва и червена перука. Внимавайте как ще я купите. Не от тукашен магазин. Може би е най-добре да прескочите до Дейтън. Не бива да открият, че вие сте я купили. От „Пиратската колиба“ Одет трябва да изчезне безследно. Ще я видят там, ще видят как си тръгва, но след това не бива да остане и следа от нея, докато не се върне сама вкъщи.

Рея вдигна рамене.

— Ако смятате, че наистина е необходимо, ще го направя.

— Донеси ми роклята и перуката утре вечер — казах аз на Одет. — Дотогава ще съм подготвил твоята версия и писмото до баща ти. — Отидох до вратата, отворих я и погледнах навън. Плажът бе пуст. — До утре вечер.

Рея излезе първа, без да ме погледне. Одет я последва. Като минаваше покрай мен, тя леко ми се усмихна и примигна.

Наблюдавах ги, докато се изгубиха в мрака, после влязох в спалнята и изключих магнетофона.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

На следващата вечер, малко след девет часа, Одет изникна в мрака, спря в подножието на стълбите и вдигна поглед към мен.

Имаше пълнолуние и можех да я разгледам хубаво.

Носеше семпла бяла рокля с широка пола. В ръката ѝ имаше куфар. Изглеждаше много привлекателна, вдигнала поглед към мен.

— Здравей, Хари, ето ме и мен.

Слязох и поех куфара. Малко ме безпокоеше това, че е сама.

— Хайде, влизай — рекох аз. — Мисис Малру няма ли да дойде? Момичето ме изгледа косо, после се усмихна.

— Тя беше ли поканена? Както и да е, няма да дойде.

Заедно влязохме в бунгалото. Затворих вратата и светнах лампата. На магнетофона имаше нова лента. Със запалването на лампата се включи и той.

Бях прекарал напрегнат ден, обмислях подробно отговорите на момичето. Написах писмото до баща ѝ. Прослушах магнетофонния запис и установих, че е отличен. Опаковах го и го депозирах в банката.

Бях почти сигурен, че от силното ми желание да пипна тези петдесет хиляди долара ще излезе нещо. Не се съмнявах, че ако се случи нещо лошо, никой няма да ме преследва, освен ако не решаха да се заемат и с Рея, и с момичето; а не можех да си представя, че Малру ще преследва жена си и дъщеря си — значи в случай на опасност трябваше да остана извън играта.

— Да започваме — казах аз и седнах. — Имаме много работа, а времето не стига.

Наблюдавах я как сяда на канапето. Движенията ѝ бяха предизвикателни и аз се усетих, че я гледам с прекалено внимание. Тя подви крака, оправи полата си и ме погледна въпросително. От този поглед ми стана неудобно. Момичето си го биваше. И знаеше, че ми е направило впечатление.

— Много хитро го измисли Рея — само как ви принуди да ни помогнете — каза тя. — Но може да се окаже, че вие сте по-хитър от нея.

Настръхнах.

— Никой не ме е принуждавал. Какво искаш да кажеш?

— О, принуди ви. Няколко дни ви наблюдаваше как се наливате с уиски в онзи бар. Тя ви избра още като прочете, че излизате от затвора. Нейна беше идеята да си остави чантата в телефонната кабина. Беше сигурна, че ще вземете парите. Аз казах, че няма да стане. Хванахме се на бас. Изгубих десет долара.

Седях, вперил поглед в нея, и усещах как лицето ми пламти.

— Бях пиян.

Тя сви рамене.

— Сигурно. Казвам ви всичко това, за да бъдете нащрек. Рея е змия — хич не си мислете, че можете да разчитате на нея.

— За какво точно ви трябва тези пари?

Тя сбърчи нос.

— Не е твоя работа. Кажи ми сега какво трябва да правя. Измисли ли отговорите?

Гледах я дълго, докато събера мислите си. Новината, че Рея нарочно е оставила чантата си, направо ме разтърси. Казах си, че трябва да внимавам с нея.

— Решено ли е за събота? — попитах.

— Да. С моята приятелка Мовис Шийн ще ходим в „Капитол“. Разбрахме се да се срещнем в девет пред киното.

— Имаш ли си приятел, с когото се виждате от време на време? Не постоянен, а някой, с когото излизаш понякога.

Тя ме погледна объркано.

— Ами да. Няколко са.

— Е, един ни стига, кажи едно име.

— Ами Джери Уилямс.

— Той понякога звъни ли ти вкъщи?

— Да.

— Кой отговаря у вас, когато звънят по телефона?

— Сейбин, икономът.

— Ще познае ли гласа на Уилямс?

— Едва ли. Джери не ми се е обаждал поне от два месеца.

— Ето какво имам предвид. Ще кажеш на баща си, че отиваш на кино с приятелката си. След вечеря, към девет без четвърт, ще се обадя и ще питам за тебе. Ще кажа на икономата, че Джери се обаждат. Правя

това само заради полицията, в случай че се намеси. От името на Уилямс ще ти кажа, че съм срещнал приятелката ти и ние, цяла компания, ще се веселим тая нощ в „Пиратската колиба“. Искаме да дойдеш с нас. Ще се направиш на учудена, но ще се съ согласиш, без да кажеш на никого къде отиваш, защото на баща ти няма да му хареса, че ходиш в тоя вертеп. Ще дойдеш там, няма да намериш приятелите си и ще си тръгнеш. Като пресичаш тъмния паркинг, някой ще омотае нещо около главата ти и ще те набути в някаква кола. Ясно ли е всичко?

Тя кимна.

— Божичко! Ама ти вземаш всичко на сериозно!

— Положението е сериозно — казах аз. — Ако се намеси полицията, ще питат Уилямс и той ще се закълне, че не се е обаждал, тогава ще се сетят, че това е номер на похитителите, които са искали да те накарат да отидеш в „Пиратската колиба“. Ще се чудят защо не си познала гласа на Уилямс. Ще кажеш, че връзката била лоша, чувала се музика по линията и ти нито за миг не си се усъмнила, че говориш с Уилямс. Ето ти обяснението, задето си отишла в „Пиратската колиба“. Ясно ли е?

— Наистина ли смятате, че полицията ще се намеси?

Вперила поглед в мен, тя отново започна да гризе ноктите си.

— Не знам. Мащехата ти каза, че няма да се намесят, но аз искам да съм готов за всичко. Сега внимавай. Ще ти обясня какво трябва да говориш пред полицията. Ти си в една кола, нещо е увито около главата ти и някой те държи здраво. Мъж с италиански акцент те предупреждава, че ако издадеш звук, ще пострадаш. Успяваш да разбереш, че в колата има трима души. Написал съм ти разговора, който си чула. Ще трябва да го научиш наизуст.

Колата завива няколко пъти, което те кара да мислиш, че сте се отклонили от главното шосе. След два часа път спирате. Чуващ кучешки лай и отваряне на голяма порта. Колата влиза и спира. Трябва да запомниш всички тези подробности. Ако се намеси Федералното бюро, ще те питат за тях. Много пъти са хващали похитителите само защото жертвата е чула, че лае куче или че някой спуска кофа в кладенец, ще искат да знаят какво си спомняш и трябва да си готова за това.

Очите ѝ гледаха напрегнато, тя ми кимна.

— Сега разбирам защо ме извика тук тази вечер — каза. — Дори да не се намеси полицията, татко ще ми задава въпроси. Той е много умен. Точно такива неща ще ме пита.

— Да. Ще кажеш, че си останала на онова място три дни и три нощи. Била си заключена в една стая. Ако се намеси полицията, ще искат да начертаяш план на стаята и трябва да можеш да го направиш без колебание. Докато си била там, си чувала кучета да лаят, пилета да писукат и да мучат крави. Решила си, че е някоя западна ферма. Видяла си само един от похитителите и една жена, която ти прислужвала. Направил съм описание и на двамата, ще трябва да го запомниш. Ако се намеси полицията, внимавай да си точна с фактите. Не се оставяй да те хванат в грешка.

Изглеждаше заинтересована и напрегната.

— Разбирам.

— До стаята ти имало тоалетна. Точно с такъв хитър въпрос могат да те изненадат и трябва да си подготвена. Било ти позволено да ходиш там, когато поискаш. Жената те водела. Начертал съм и план на онази част от къщата, която уж си видяла по пътя за тоалетната. Не е много — малък коридор, две затворени врати. Клекалото в тоалетната било пукнато, вместо синджир за пускане на водата имало връв. Запомни тези подробности. Така разказът ти ще бъде убедителен. Написал съм и какво точно си яла през тези три дни във фермата. И това ще трябва да запомниш. Внимавай да не сбъркаш нещо, ако работата опре до Федералната полиция, направо ще те разнищят и трябва да си готова за това.

Тя облиза устни с връхчето на езика си.

— Започваш да ми внушаваш, че наистина ще ме отвлекат — каза Одет.

— Точно така трябва да се чувстваш. Съчинил съм и писмото, което трябва да напишеш, аз ще го изпратя на баща ти. Най-добре е сега да го препишеш.

Станах и отидох до чантата, която бях донесъл със себе си. Преди да докосна евтината хартия за писма, си сложих ръкавиците, които бях купил от един магазин.

Тя дойде до масата и седна. Стоях, наведен над нея, и наблюдавах как преписа писмото и го адресира. Накарах я да го сгъне и да го сложи в плика, после го мушна в чантата ми.

Тогава ѝ подадох листовете, на които бях описал всички подробности.

— Вземи това със себе си и наистина го научи наизуст. Ела пак вдругиден, ще те изпитвам. Чак тогава ще сме готови.

Тя прибра листовете в чантата си.

— Преди да тръгнеш, искам да те видя с роклята и перуката.

Отвори куфарчето и извади евтина басмена рокля със сини и бели орнаменти, ниски бели обувки и оцветена с къна перука.

Кимнах към вратата на спалнята.

— Влез там и се преоблечи. Искам да видя как ще изглеждаш.

— За човек, нает от мащехата ми — каза тя, като взе роклята, — ти наистина умееш да командваш.

— Ако не ти харесва...

— Харесва ми! Това е просто освежителна промяна. — Тя пак запремигва. — Харесвам по-възрастни мъже.

— Тогава ще имаш богат избор. Хайде, побързай. Искам да се прибирам вече.

Одет сбърчи нос, после влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Сега още по-ясно осъзнах, че съм съвсем сам с момичето. В нея имаше нещо, което събуждаше най-ниските ми страсти, което би събудило най-ниските страсти на всеки мъж. Откакто се бях оженил, не бях ходил с други жени и няхах намерение да започвам сега, макар да знаех, че с нея няма да е трудно. Трябваше само малко да я насърча и щеше да ми позволи всичко.

Тя се позабави, а аз крачех из стаята, после вратата на спалнята се отвори. Червената перука изненадващо променяше външността ѝ. Едва можех да я позная. Стискаше с две ръце предницата на роклята си.

— Проклетата рокля има цип отзад — обърна се и ми показа гърба си, гол до кръста. — Вдигни ми ципа, а? Не мога да го стигна.

Хванах ципа. Ръката ми бе несигурна. Пръстите ми докоснаха хладната кожа на гърба ѝ. Тя извърна глава и ми хвърли поглед през рамо. Очите ѝ недвусмислено ме канеха. Дръпнах нагоре ципа. Сърцето ми заби силно. Тя се обърна и политна към мене, ръцете ѝ се плъзнаха около врата ми.

За момент се поддадох, тялото ѝ се притисна в моето, после съвсем съзнателно я отблъснах.

— От това ще се откажем — рекох аз. — Нека се придържаме към работата.

Одет наклони глава на една страна и ме погледна втренчено.

— Нима не ти харесвам?

— Мисля, че си много симпатична. Да спрем дотук.

Тя направи гримаса, после застана под лампата.

— Е? Така добре ли е?

— Да. Ако си сложиш и слънчеви очила, никой няма да те познае. — Извадих носна кърпичка и избърсах изпотените си ръце. — Добре, преоблечи се. Остави тук роклята и перуката. Ще се видим пак вдругиден вечерта в девет.

Тя ми кимна и влезе в спалнята, като остави вратата отворена.

Запалих цигара и седнах на ръба на масата. Все още бях възбуден.

После тя се обади:

— Хари... не мога да сваля ципа.

Поколебах се за миг, след това смачках цигарата в пепелника. Не се движех, но усещах как сърцето ми бързо тупти.

— Хари...

Станах, безшумно прекосих дневната и заключих вратата. Загасих лампата и влязох в спалнята.

II

Когато минах през портата и завих към гаража, видях пред къщи буика на Джон Реник. Здравата се стреснах. Откакто ме бе качил в колата си пред вратите на затвора преди няколко седмици, Реник не беше се обаждал, нито се бяхме виждали някъде и аз бях забравил за него.

Какво ли правеше сега тук?

Изведнъж се обърках. Нина сигурно вече му беше казала, че съм започнал онази работа по контрола на автомобилното движение. Ако му хрумнеше да провери, много лесно щеше да разбере, че лъжа. Сега, когато бях на път да уредя успешно това фалшиво отвлечане, контактът с човек, свързан с полицията, никак не ми беше по вкуса.

Пък и страдах от угризения на съвестта. Съжалявах за това прегрешение с Одет. Сега бях сигурен, че ми се беше отдала, за да ми покаже властта си и презрението си към мъжете. Ние се любихме — ако може да се нарече така, — сякаш упражнявахме физическо насилие един над друг. После тя се измъкна от леглото и се облече набързо в тъмното, като си тананикаше някаква джазова мелодийка, без да ми обръща внимание.

— Ще се видим вдругиден вечерта — каза в мрака. — Засега довиждане.

И Одет си отиде, като ме остави в леглото, засрамен и ядосан на себе си и изпълнен с омраза към нея.

Щом чух, че вратата на бунгалото се затвори след нея, аз станах и спрях магнетофона. Извадих лентата и я сложих в кутийката ѝ. Взех душ, отидох в дневната и изпих една след друга две чаши чисто уиски. Но нито душът, нито уискито ми помогнаха да потисна онова мръсничко чувство, което изпитвах, не намалиха и вината ми, че съм изневерил на Нина, докато тя работеше до изнемогване, за да ни издържа и двамата.

Сега тръгнах бавно от гаража към къщи, извадих ключа и отворих входната врата. Часовникът в коридора показваше единайсет и десет. Откъм хола дочух гласа на Реник и внезапния смях на Нина.

Спрях, изпълнен с колебание.

С Реник бяхме близки приятели от двайсет години. Бяхме ходили заедно на училище. Някога беше добър, честен полицай, а сега бе станал специален сътрудник на областния прокурор, важен пост за нашия град, имаше и голяма заплата. Ако се окажеше, че този план за отвличането нищо не струва, той пръв щеше да бъде замесен в разследването, а аз добре знаех, че не е глупак. Беше един от най-умните и проникателни следователи в града. Покрай работата си във вестника се бях запознал с всичките — Реник ги превъзхождаше. Ако той се заемеше с разследването, щях да си имам неприятности.

Овладях се, прекосих коридора и отворих вратата на хола.

Нина украсяваше голяма саксия, поставена на работната ѝ маса. Реник се бе отпуснал в едно кресло и я наблюдаваше, между пръстите му гореше цигара.

Като ме видя, Нина пусна четката и изтича към мен. Обви шията ми с ръце и ме целуна. При докосването на устните и изпитах неприятно чувство. Все още помнех пламенните животински ласки на Одет. Нежно я отблъснах и с ръка около кръста ѝ пресилено се усмихнах на Реник, който тъкмо се надигаше от креслото.

— Е, здрасти, Джон — казах аз и стиснах ръката му. — Забравихме се.

Полицаят винаги си е полицай. Гледаше ме втренчено и объркано, явно се досещаше, че нещо не е наред. Раздруса здраво ръката ми, а усмивката му бе крива като моята.

— Не съм виновен, Хари — каза той. — Цял месец бях във Вашингтон. Току-що се върнах. Как си? Чувам, че си намерил работа.

— Ами може да се нарече и така — отвърнах аз. — Все пак е по-добре от нищо.

Отпуснах се в едно кресло. Нина седна на страничната облегалка и сложи ръка върху моята, а Реник се върна на мястото си. Погледът му беше все така изпитателен, изучаващ.

— Виж какво, Хари, не можеш да продължаваш така — рече той. — Трябва да си оправиш положението. Мога да уредя оная работа с Медоус, ако искаш.

Гледах го, без да мигна.

— С Медоус ли? Какво да уредиш?

— Той ми е началник. Вече ти казах, че съм говорил с него за теб. Трябва ни човек за информационния отдел — ти си роден за тази работа.

— Така ли? Аз пък не съм съгласен. След това, което онези нищожества направиха с мен, няма да работя за градската управа и милиони да ми дават.

Нина ми стисна ръката.

— За бога, Хари, бъди разумен! — каза Реник. — Оная банда я няма вече. Това е голяма възможност за теб. Не знаем още каква ще е точно заплатата, но ще получаваш добри пари. Медоус е в течение на твоя случай, знае и каква репутация имаш като журналист. Ако ни отпуснат средства за още една заплата, мястото е твое.

Мина ми през ум, че това е възможност да се откажа от този номер с отвлечането и да се установя на постоянна работа. Поколебах се, като си помислих за петдесетте хиляди долара. С тази сума можех сам да си бъда господар.

— Ще помисля — отвърнах. — Може онази банда да си е отишла, обаче аз все още не съм готов да се продам на градската управа. Все пак ще помисля.

— Не ти ли се струва все пак, че трябва да приемеш? — разтревожено попита Нина. — Работата е по вкуса ти, пък и...

— Казах, че ще си помисля — отвърнах рязко. Реник изглеждаше разочарован.

— Е, добре. Още не е сигурно, че ще ни отпуснат бройката, но ако стане, ще трябва бързо да решавам. Има други двама, които напират за това място.

— Винаги е така — казах аз. — Благодаря за предложението, Джон. Ще ти се обадя, като реша.

Той сви безпомощно рамене, после се изправи.

— Добре. Аз трябва да тръгвам. Минах само да ти кажа. Звънни ми.

Когато той си отиде, Нина каза:

— Нали няма да отхвърлиш това предложение, Хари? Трябва да...

— Ще си помисля. Хайде да лягаме. Тя сложи ръка на рамото ми и рече:

— Ако им отпуснат бройка, искам да се хванеш там на работа. Не можем дълго да продължаваме така. Трябва да вземеш решение.

— Ще ме оставиш ли сам да си уреждам живота? — отрязвах аз. — Казах, че ще помисля и край.

Влязох в спалнята, прибрах магнетофонната лента в едно чекмедже и се приготвих за лягане.

Чувах как Нина се суети из кухнята, раздига. Настаних се в леглото.

Отново поставих от едната страна на везните предложението на Реник, а от другата — петдесетте хиляди долара на Рея. Може би нямаше да отпуснат средства за тази длъжност. Може би отвлечането щеше да се провали. Трябваше да почакам. Може би с малко късмет щях да пипна и службата при Реник, и парите на Рея.

Влезе Нина. Престорих се, че спя. С полуотворени очи наблюдавах как се съблича. Легна до мен и загаси лампата. Когато се приближи, аз се отдръпнах. Чувствувах се такъв негодник, че не можех да понеса да ме докосне.

Следващият ден бе четвъртък. На Нина ѝ трябваше колата, за да занесе някои съдове в магазина. Нямаше с какво да се занимавам, затова се мотаех из бунгалото и непрекъснато си мислех за Одет.

Първоначалното ми чувство на вина вече се бе стопило. Предишната вечер, докато се прибирах с колата, бях решил, че като се срещнем, случилото се няма да се повтори. Това бе първото ми прегрешение, друго нямаше да има, но тази сутрин в бунгалото изведнъж се оказа, че мисля по друг начин.

Вече си казвах, че ако се любя пак с Одет, това няма да навреди на Нина. Трябваше да се въздържа първия път, сега вече беше късно. Веднъж като го направиш, свършено е. Дори започнах да си въобразявам, че грубите, животински милувки на Одет са ми доставили удоволствие и с времето взе да ми се струва, че с нетърпение очаквам утрешната вечер.

По-късно отидох в банката и депозирах магнетофонната лента при другата, после се отправих към плажа и до вечерта се къпах и се пекох на слънце, а мисълта за Одет постепенно ме завладяваше.

На следващата сутрин, като закусихме, Нина попита:

— Какво реши за предложението на Джон?

— Още нищо не съм решил — отвърнах аз. — Обмислям го.

Тя ме изгледа втренчено и аз не издържах на погледа ѝ.

— Е, докато вземаш решение, можеш да платиш трите сметки, които дойдоха. Нямам пари. — Тя остави квитанциите на масата. — От бензиностанцията отказват да ни дадат бензин, докато не си платим сметката. За електричеството също трябва да се плати, иначе ще останем без осветление. И сметката от бакалницата трябва да се уреди. Вече няма да ни дават на кредит.

От стоте долара, които ми беше дала Рея, бяха останали шестдесет. Можех поне да платя сметката от бакалницата и сметката за електричеството.

— Ще платя тези — казах аз. — В гаража трябва да почакаат. Имаме ли бензин?

— Резервоарът е пълен до половината.

— По-добре да пътуваме с рейса, когато можем.

— Утре трябва да занеса четири саксии. Не мога с рейса.

В гласа ѝ ясно се долавяше нотка на раздразнение, която не бях забелязвал друг път. Погледнах я. Беше с лице към мен, в тъмните ѝ очи светеше разочарование и гняв. Угризенията на съвестта ядосаха и мен.

— Не съм казал да не използваш колата, а, че трябва да пътуваме с рейса, когато можем.

— Чух.

— Добре тогава.

Тя се поколеба. Видях, че искаше да каже още нещо, но вместо това се обърна и излезе от стаята.

Почувствувах се ужасно. За първи път почти се бяхме скарали. Излязох от къщи и отидох пеша до автобусната спирка. Платих двете сметки, след което останах с шестнайсет долара. В края на седмицата Бил Холдън щеше да иска наема за бунгалото, но с малко късмет дотогава щях да притежавам петдесет хиляди.

Останалата част от деня прекарах на морския бряг, къпах се, излежах се и гледах часовника, броейки минутите в очакване на времето, когато Одет щеше да се изкачи по стълбичките на верандата.

След осем и половина плажът опустя. Седях на верандата развълнуван като ученик на първата си среща.

Малко след девет тя се появи в мрака. Щом я видях, аз скочих от стола, глупаво развълнуван, с разтуптяно сърце, и когато се заизкачва

по стълбите, я сграбчих, стиснах ѝ ръцете, задърпах я към себе си.

После се стреснах.

Тя опря ръце на гърдите ми и силно ме отблъсна; полетях назад.

— Пази си лапите — каза Одет със студен, равен тон. — Като поискам да ме опипваш, ще ти кажа.

Мина покрай мен и влезе вътре.

Сякаш ме поляха със студена вода. Почувствувах се празен, ужасно нищожество. Поколебах се за миг, после влязох и затворих вратата.

Носеше сиво-сини панталони и бяла блузка на басти. Косата ѝ беше хваната отзад с бяла панделка. Изглеждаше много привлекателна, както се беше свила на канапето.

— Не се самозабравяй, малкия — каза ми тя с усмивка. — Никоя жена не може да бъде изцяло твоя. Онази вечер ми беше забавно с тебе, ама сега никак не ми е забавно.

Това беше мигът на просветлението. Можех да я убия. Можех да я имам насила, но тези думи ме накараха да се видя отстрани. Бяха като игли, забодени в балон.

Седнах. С трепереща ръка запалих цигара.

— Добре че не съм ти баща. Наистина съм доволен от това.

Тя се закикоти, пое дълбоко дима от цигарата си и го изпусна през тесните си ноздри.

— Защо намесваш баща ми? Просто си бесен, защото не съм играчка в ръцете ти, както си мислеше. Всички приказват едно и също, всички глупави, неуспели мъже със сексуални апетитчета. — Тя приглади дългите си коси, като ме гледаше насмешливо — Свършихме с това, няма ли да говорим за работата?

Мразех я по-силно, отколкото си бях представял, че мога да мразя някого.

С усилие отворих куфарчето и извадих листовете, където бях написал въпросите. Толкова силно ми трепереха ръцете, че хартията шумолеше.

— Аз ще те питам — казах, едва овладял гласа си, — а ти ще отговаряш.

— Няма защо да се притесняваш толкова, малкия. Нали ти плащат добре.

— Млъквай! — изръмжах аз. — Не ми трябват евтините ти забележки. — Започнах да ѝ задавам въпрос след въпрос. Защо е отишла в „Пиратската колиба“? Как е изглеждала стаята, в която е била затворена? Как е изглеждала жената, която ѝ е носила храна? Видяла ли е някой друг освен нея в онази ферма? И тъй нататък, и тъй нататък.

Отговаряше бързо и гладко. Нито веднъж не се запъна, не направи нито една грешка.

Карахме така два часа. По време на целия напрегнат разпит тя изобщо не сбърка.

— Ще се справиш — казах накрая. — Ако не променяш нищо и внимаваш за клопки, ще се справиш.

Тя ми отвърна с насмешлива усмивчица.

— Ще внимавам за клопки... Хари.

Станах на крака.

— Е, добре, значи сме готови за събота. В девет и петнайсет ще бъда в „Пиратската колиба“. Знаеш какво да правиш.

Тя се протегна на диванчето и стана.

— Да, знам какво да правя.

Погледнахме се в очите, после изражението ѝ се смекчи и тя с усмивка запристъпва към мен, онова нещо светеше в очите ѝ.

— Бедничкото ми момче — каза Одет. — Опирай ме, ако искаш. Всъщност нямам нищо против.

Почаках, докато се приближи, и ѝ зашлевих един през лицето. Главата ѝ се извъртя на една страна. После ѝ зашлевих още един.

Тя отстъпи назад, вперила поглед в мен, ръцете ѝ притискаха пламналите бузи, тъмносивите ѝ очи святкаха.

— Гад! — изкрещя пискливо. — Ще си платиш! Гадняр мръсен!

— Махай се! Преди да съм те ударил пак.

Тя отиде до вратата, като поклащаше стройните си бедра. Там спря и се вторачи в мен.

— Добре че не съм ти жена — каза тя. — Наистина съм доволна от това.

После изведнъж се закикоти и като се обърна затича под лунната светлина по твърдия влажен пясък.

Почувствувах се такова нищожество, че ми идваше да се самоубия.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

Като се събудих сутринта, времето беше на дъжд. Бях изнервен и притеснен. Всички подсъзнателни опасения за тази работа с отвличането загъмжаха в главата ми. Единствено мисълта за парите успокояваше разклатените ми нерви.

— Довечера ще се върна късно — казах аз на Нина, която приготвяше закуската. — Работата по преброяването на колите свършва тази вечер.

Тя ме погледна с тревога.

— Ще се видите ли с Джон днес?

— В понеделник. Ако имаше да ми съобщава нещо, щеше да се обади по телефона.

Нина се поколеба, после попита:

— Ще започнеш ли работа при тях, Хари?

— Сигурно. Много зависи от заплатата.

— Джон каза, че плащат добре — усмихна се тя. — Толкова се радвам. Наистина се бях притеснила за тебе.

— И аз се бях притеснил — рекох безгрижно. — Довечера ще взема колата. Ще вали.

— Много малко бензин е останал, Хари.

— Няма нищо. Ще я заредя.

По-късно отидох в бунгалото. Тъкмо си сложих банския костюм и Бил Холдън се появи на вратата.

— Здравейте, мистър Барбър — каза той. — Ще останете ли за другата седмица?

— Предполагам. Може би не за цялата седмица, но поне до четвъртък ще остана.

— Искате ли да се разплатим за тази седмица?

— Да оставим за утре. Забравил съм си портфейла в къщи.

— Добре, мистър Барбър, бива за утре.

Хвърлих поглед към сивото, надвиснало небе.

— Май ще вали. Ще се топна, преди да е започнало.

Холдън каза, че според него нямало да завали веднага, но не позна. Едва бях излязъл от морето и закапах първите капки.

Настаних се в бунгалото с книжка в ръка. Плажът вече беше пуст. Това бе удобно за мен. Надявах се да вали цял ден.

Към един часа отидох в ресторанта, който бе съвсем празен, хапнах един сандвич и изпих чаша бира, после се върнах. Докато отворях вратата, телефонът звънеше.

Обаждаше се Рея.

— Всичко готово ли е? — В гласа ѝ прозвуча тревожна нотка.

— Аз съм готов — отвърнах. — Мога да тръгна. Всичко зависи от Одет.

— Можете да разчитате на нея.

— Е, добре. Тогава в осем и четирийсет и пет започвам.

— Ще ви се обадя утре в одинайсет.

Трябват ми малко пари. Трябва да платя наема за бунгалото. Може би е най-добре да дойдете тук утре сутринта. Ще ви чакам.

— Добре, ще дойда — каза тя и затвори телефона.

До вечерта останах вътре. Дъждът барабанеше по покрива. Морето стана масленозелено. Опитах да се съсредоточа върху книжката, но беше невъзможно.

Накрая станах и закрачих напред-назад из стаята, пуших цигара след цигара, наблюдавах часовника и чаках, чаках, чаках.

Когато най-после стрелките на ръчния ми часовник показаха осем и половина, излязох от бунгалото и притичах по мокрия пясък до пакарда. Продължаваше да вали, но по-слабо. Спрях пред една дрогерия на главната улица на Палм Сити. Докато паркирах колата и прекосих тротоара под ръмвящия дъжд, наближи девет без петнайсет.

Позвъних в дома на Малру. Почти веднага ми отговориха.

— Домът на мистър Малру — беше глас на англичанин. — Кой се обажда, моля?

— Бих искал да говоря с мис Малру. Аз съм Джери Уилямс.

— Почакайте, мистър Уилямс. Ще видя дали не е заета.

Държах слушалката, усещайки, че дишането ми е учестено.

Доста почаках, после гласът на Одет бодро каза:

— Ало?

— Слуша ли ни някой?

— Не. Всичко е наред. Здравей, Хари. — Гласът ѝ звучеше нежно. — Ти си единственият мъж, който е посмял да ме удари. Страхотен си.

— Знам. Внимавай да не те ударя пак. Нали знаеш какво ще правиш? След двацет минути ще бъда в „Пиратската колиба“. Ще си оставя колата в десния край на паркинга. Роклята ще бъде на задната седалка. Не си забравила нищо, нали?

— Не съм.

— Тогава тръгвай. Ще те чакам — казах аз и затворих телефона.

След четвърт час бързо каране стигнах до „Пиратската колиба“. Паркингът беше доста пълен, но успях да намеря място точно където бях казал на Одет. Нямаше пазач и това ми хареса. Някой свиреше на хармоника и пееше. През прозорчето на колата се виждаше, че барът е пълен.

Седях вътре и чаках. Бях доста напрегнат. Щом някоя кола влезеше в паркинга, аз се вцепенявах. В девет и двацет и пет една бяла TR—3 плавно мина през вратите и спря на около двацет метра от моята кола.

От нея излезе Одет. Носеше бял дъждобран и аленочервена рокля. Спря до колата си и погледна към моята.

Подадох се от прозорчето и ѝ магнах. Ръмящият допреди малко дъжд бе започнал да се засилва. Тя ми магна в отговор, закрачи бързо към ресторанта и влезе в бара.

Излязох от колата и отидох до нейната. На предната седалка имаше куфар. Огледах се наляво и надясно, уверих се, че никой не ме наблюдава и пренесох куфара в пакарда.

През прозорците на бара видях Одет. Говореше с бармана. Той поклати глава, тя се отдалечи и изчезна от погледа ми.

Погледнах часовника си. Самолетът за Лос Анжелис тръгваше в десет и половина. Имахме много време. По телефона ѝ бях запазил място на името на Ан Харкорт. Бях казал на чиновника от летището, че тя ще дойде навреме и ще си плати билета. Бях и запазил и стая в един хотел, в който бях отседнал веднъж. Беше тих и отдалечен от центъра, сигурен бях, че там ще ѝ бъде добре.

Видях я да излиза от бара. Сърцето ми замря, като забелязах, че не е сама, с нея имаше мъж.

Тя тръгна към пакарда. Мъжът я хвана за ръката и я задърпа назад. Не можех да го видя добре. Беше нисък и дебел, носеше светъл костюм.

— Хайде, малката — каза той високо, умоляващо, — хайде да отпразнуваме. Аз съм сам и ти си сама, хайде да се усамотим заедно.

— Махай се! — каза Одет. — Не ме докосвай! По гласа ѝ личеше, че е изплашена.

— О-о, хайде, малката. Дай да се позабавляваме заедно.

Ако не успееше да се справи с него, щяхме да си имаме неприятности. Не посмях да се покажа. Можеше да не е чак толкова пиян, колкото изглеждаше. Ако се провалеше работата, като нищо щеше да си спомни за мене.

— Махай се! — повтори Одет и пристъпи към пакарда. Пияният се поколеба, после тръгна след нея.

Преместих се зад колата. Искях да ѝ извикам да стои по-надалече. Той можеше да запомни колата, но Одет все повече се приближаваше.

Пияният залитна след нея, докопа ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— Ей! Я недей да си придаваш важности малката. Върни се. Ще ти купя за пийване.

Тя го плесна през лицето. Прозвуча като малка експлозия.

— Окей, значи си упорита — изръмжа той, сграбчи я през раменете и се опита да я целуне.

Трябваше да направя нещо. Одет се бореше с него, но личеше, че той е доста силен. Момичето имаше достатъчно ум да не се развика.

В жабката на колата винаги държах тежко джобно фенерче. Грабнах го. Беше дълго цял фут и ставаше за палка.

Бе доста тъмно и ние бяхме далече от единствената лампа над входа. Заобиколих и минах зад гърба му. Бях толкова изплашен, че дъхът излизаше със свистене през стиснатите ми зъби.

Като се приближих, Одет успя да се освободи. Пияният ме усети и се обърна.

Ударих го по главата с фенерчето и той рухна на колене. Чух как тя нададе задавен писък.

Пияният се разпусува и посегна към мен, но аз отново го ударих — този път много по-силно и като изръмжа, той се просна по очи в

краката ми.

— Вземи колата ми! — извиках на Одет. — Давай! Ще те последвам с твоята!

— Да не си го наранил? — Тя бе вперила поглед в пияния на земята и стискаше главата си с ръце.

— Тръгвай!

Изтичах до колата ѝ, качих се и запалих мотора. Ако някой излезеше от ресторанта и видеше този тип проснат тук, на лично място, хубавичко щяхме да загазим.

Докато обръщах колата на Одет, чух как заработи моторът на пакарда. Почаках я да излезе от паркинга и подкарах след нея.

Имаше достатъчно ум да се насочи към крайморското шосе. След около километър и половина я настигнах и ѝ дадох сигнал да спре.

Пътят беше пуст. Дъждът се лееше. Слязох от нейната кола и изтичах до пакарда.

— Преобличай се! — извиках ѝ аз. — След това ме последвай до паркинга на Лоун Бей. По-бързо!

— Лошо ли го удари? — попита тя, като посягаше отзад за роклята.

— Остави тая работа! Няма значение! Преобличай се! Няма време.

Изтичах обратно до колата ѝ и се качих. Седях там, потях се и наблюдавах пътя, молейки се да не ни зърнат от някоя случайно минаваща кола.

След около пет минути, които ми се видяха цяла вечност, чух как изсвири клаксонът на пакарда и се обърнах. Тя ми махна. Запалих нейната кола и подкарах с голяма скорост към Лоун Бей. Тя ме следваше.

Непрекъснато поглеждах часовника си. Все още имахме достатъчно време да стигнем до летището. Беше на три километра от Лоун Бей. Продължавах да си мисля за пияния, питах се дали не го ударих прекалено силно. Но сега, след като бе минало всичко, вече не ми се виждаше чак толкова страшно. Ако изобщо се наложеше Одет да се разправя с полицията, този случай щеше да направи разказа и поправдоподобен — стига да не бях ударил пияния прекалено силно и черепът му да не беше като яйчена черупка.

Лоунбейският паркинг обслужваше цяла колония от бунгала. Собствениците бяха превърнали градската градина в паркинг и там винаги беше пълно с коли. Бях почти сигурен, че мога да оставя колата на Одет и никой няма да я забележи. Като наближих, дадох знак на момичето да спре, после завих към парка.

Между колите имаше тесен проход, аз подкарах бавно по него със запалени светлини, като търсех къде да паркирам.

Изведнъж без предупреждение една кола пред мен даде на заден ход. Светлините ѝ бяха угасени. Излезе бързо от редицата на другите коли и нямах никаква възможност да я избягна. Задната ѝ броня се удари в калника ми и се чу стържещ звук на смачкан метал.

Миг стоях като парализиран. За това не бях и помислил — катастрофа. Тоя идиот щеше да ми поиска името и адреса, щеше да вземе номера на колата и веднага щяха да установят, че е на Одет. Кой бях аз, че да карам нейната кола?

Докато стоях там ужасен, с настръхнали коси, другият шофьор излезе от колата си.

За щастие в паркинга беше тъмно. Когато наближи, загасих светлините. Видях, че е дребен плешив човек, но чертите на лицето му не се виждаха ясно, което сигурно важеше и за моето лице.

— Съжалявам, господине — каза той с потрепващ глас. — Не ви видях. Грешката е моя. Само аз съм виновен.

Една едра жена също слезе от колата му. Тя отвори чадър и се присъедини към дребния човечец.

— Ти не си виновен, Хърбърт! — каза ядно тя. — Той не трябваше да се намъква така изневиделица. Не си признавай нищо. Чиста случайност.

— Мръдни колата си напред — казах аз. — Притиснал си ми предния калник.

— Не мърдай, Хърбърт! — заяви жената. — Ще извикаме полиция.

Студена пот се стичаше по гърба ми.

— Нали чу какво ти казах! — изкрещях аз. — Изтегли проклетата кола напред!

— Да не сте посмели да говорите така на мъжа ми! — възкликна жената. Тя бе втренчила поглед в мене. — Грешката е твоя, младежо! Няма да ме уплашиш!

Времето летеше. Нямах смелост да си дам името и адреса на тези двамата. Направих единственото, което ми оставаше. Запалих мотора, завъртях кормилото и натиснах с всички сили газта. Колата на момичето потегли рязко, чу се стържещ звук, когато отнесох задната броня на другата кола. Част от моя калник също отиде. Продължих напред, докато жената зад мен крещеше:

— Запомни му номера, Хърбърт!

Карах бързо до другия край на паркинга, намерих празно място, наместих колата там и изскочих навън. Носех ръкавици, затова нямаше нужда да се бавя да изтривам кормилото. Погледнах назад в прохода между колите. Жената гледаше втренчено след мене. Дребният човечец се мъчеше да вдигне падналата броня на колата си.

Пред мен се виждаше един от изходите. Затичах към него. Щяха ли да отидат в полицията? Той беше виновен. Имаше възможност да оставят нещата така. Ако това не станеше, в полицията непременно щяха да открият, че колата е на Одет. Щяха да поискат да разберат кой я е карал.

Като тичах с всички сили към пакарда, аз осъзнах, премалял от уплаха, че при цялата ми добре организирана подготовка нещата не вървяха според моите предвиждания.

Първо онзи пияница, сега пък злополука.

Какво ли друго щеше да се обърка в моя смахнат план?

II

На следващата сутрин още спях дълбоко, когато ме събуди телефонен звън.

Стреснато се надигнах в леглото, и още неразсънен напълно, погледнах часовника до мене. Беше осем без двајсет.

Чух как Нина говори с някого и си наложих да се отпусна пак на възглавницата. Посегнах към пакета с цигари на нощната масичка.

Докато палех, в главата ми изведнъж нахлуха събитията от миналата нощ. Бях изпратил Одет на летището. Не й казах за автомобилната злополука. Нямаше защо да я разстройвам. Достатъчно беше, че аз съм разстроен. Тя бе заминала в добро настроение, превъзмогнала уплахата от онзи пияница. Младостта е издръжлива. По пътя към летището я убедих, че не съм го ударил силно и тя веднага забрави за него. Но аз не можех да го забравя, както не можех да забравя и автомобилната злополука.

На връщане от летището се стараех да си внуша, че всичко ще бъде наред. Като знаеше, че се е опитал да нападне Одет, пияницата, когото бях ударил по главата, щеше да си мълчи. Собствениците на колата, която се бе блъснала в моята на заден ход, можеше и да не съобщят в полицията, знаейки, че вината е тяхна.

Като пристигнах в Палм Сити, аз отидох в едно тихо барче. Изпих две чашки. Вътре беше пълно с хора, намерили убежище от дъжда. Никой не ми обърна внимание.

Затворих се в телефонната кабина и се обадох в дома на Малру.

Докато чаках и слушах как сърцето ми прави бум-бум-бум, аз се питах дали Одет е стигнала до хотела здрава и читава. След малко чух гласа на иконома.

— Дайте ми мистър Малру — казах аз, като се стараех да говоря рязко и грубо. — Трябва да му предам нещо от името на дъщеря му.

— Кой се обажда, моля?

— Прави каквото ти казвам! — едва не извиках аз. — Кажи на Малру да дойде на телефона?

— Ще почакате ли?

В гласа му прозвуча уплаха.

Чух как остави слушалката. Чаках, усещайки как по лицето ми се стича пот. Все поглеждах през стъклото на телефонната кабина към претъпкания бар. Никой не ми обръщаше внимание. После нечий спокоен глас каза в слушалката:

— Малру на телефона. С кого говоря?

Е, поне Рея не ме беше измамила. Каза, че ще го накара да отговори на обаждането и той наистина отговори.

— Слушай внимателно, приятелче — казах бавно, за да не пропусна нещо. — Ние отвлякохме дъщеря ти. Искаме петстотин хиляди долара. Чуваш ли? Петстотин хилядарки в дребни банкноти. Ако не платиш, няма да я видиш, бъди сигурен. Никаква полиция и никакви номера, ясно ли е? Отвлечена е, приятелче. Ако искаш да я видиш, прави каквото ти казвам.

Последва кратка пауза, после спокойният глас каза:

— Разбирам. Ще платя, разбира се. Как да ви предам парите и как ще върнете дъщеря ми?

Говореше бавно и невъзмутимо като политик, седнал начело на банкетна маса.

— Ще ти се обадя в понеделник — казах аз. — Кога ще пригответи парите? Колкото по-скоро, толкова по-добре за дъщеря ти.

— Утре ще бъдат готови.

— Утре е неделя.

— Утре ще бъдат готови.

— Окей. Ще ти се обадя в понеделник сутринта. Ще ти дам инструкции как да предадеш парите. Една дума на полицията и няма да видиш момичето. Ще я намериш в някоя канавка, ама преди това ще се позабавляваме с нея.

Оставих слушалката и отидох до пакарда. Не бях особено горд от себе си, но такава беше работата. Парите бяха прекалено много, за да се грижа за гордостта си. Бях доволен, че заварих Нина заспала. Тази нощ почти не мигнах. Сякаш едва бях задрямал и телефонът иззвъня.

Сега слушах напрегнато гласа на Нина, която отговаряше.

Като чух бързите ѝ стъпки по коридора, изтръпнах.

Вратата на спалнята се отвори.

— Хари. . . Джон се обажда. Исква да говори с тебе. Казва, че е спешно.

Отметнах чаршафа и намъкнах халата, който тя ми подаде.

— Кое е толкова спешно? Каза ли ти?

— Не. Търси теб.

— Добре. Идвам.

Отидох в дневната и вдигнах телефонната слушалка.

— Джон? Аз съм Хари.

— Здравей, драги — каза Джон. Гласът му звучеше възбудено. — Слушай сега, вземаме те на работа при нас и можеш веднага да се захванеш с нещо, което ще стане сензация. Идвай веднага при мен. Обаждам се от канцеларията на областния прокурор. За да ти е по-сладка работата, ще ти плащат сто и петдесет плюс разносните. Но това е без значение. Важното е, че ни трябваш, Хари, и то веднага. Напипали сме нещо, което ще смае света. Нали си чувал за Феликс Малру, френския милионер? Май са отвлекли дъщеря му. Само ако е вярно, господи боже! Ще бъде страхотно! Точно за тебе работа. Идвай веднага. Областният прокурор иска да говори с теб.

Сякаш ледени пръсти стиснаха сърцето ми.

— Ей, почакай малко — казах с несигурен глас. — Нали казах, че няма да работя за градската управа.

— За бога, Хари! — гласът на Реник се извиси с половин октава нагоре. — Ако се окаже това, което мислим, ще бъде най-страхотният удар, който е виждал Палм Сити. Не искаш ли и ти да си вътре?

Забелязах, че Нина стои на вратата и ме гледа. Ръката ми беше толкова хлъзгава от пот, че едва държах слушалката. Значи нещата бяха излезли наяве. *Май са отвлекли дъщеря му.* Ако работех за областния прокурор, поне щях да зная какви ходове ще предприемат. Колебах се три секунди и казах:

— Веднага тръгвам, Джон.

— Добре, добре... и побързай — каза Реник. — Чакам те.

Оставих слушалката.

— Какво има, Хари? — попита Нина.

— Не знам. Много е развълнуван за нещо. Не ми каза. Трябва да съм веднага при областния прокурор. Плащат сто и петдесет. От тази работа няма да се откажа.

— О, Хари! — Нина обви ръце около врата ми. — Толкова съм доволна. Сто и петдесет! Тя ме целуна. — Знаех, че ще се справиш. Знаех...

Не бях настроен за любов. Потупах я по гърба и я отблъснах леко.

— Трябва веднага да отида.

Влязох в спалнята и се облякох набързо. Сърцето ми биеше така силно, че едва си поемах дъх. Значи Рея се оказа прекалено сигурна в себе си. Малру бе съобщил на полицията. Е, аз бях за губил. Нямаше да спечеля петдесет хиляди долара, но поне имах работа за сто и петдесет на седмица.

Както си връзвах вратовръзката, и замръзнах на място. Имах ли наистина работа?

Ако полицията откриеше, че съм замесен в това фалшиво отвлечане, нямаше да се задържа на служба и пет минути. Навярно двата магнетофонни записа щяха да ме спасят от преследване, но нямаше да ми помогнат да си запазя службата.

В девет без пет бях при областния прокурор. Едно момиче ме заведе в кабинета на Реник.

— Влизай, Хари — каза той и се надигна иззад масивното бюро. Стисна силно ръката ми. — Радвам се, че си готов да свържеш с нас съдбата си. Няма да съжаляваш. Областният прокурор е тръгнал насам. Всеки момент ще бъде тук.

Седнах на страничната облегалка на едно кресло и взех цигарата, която той ми предложи.

— Защо са всички тези вълнения, Джон? — попитах, като се стараех да говоря с небрежен тон. — Каква е тази история с дъщерята на Малру?

На вратата се почука и в стаята надникна едно момиче.

— Мистър Медоус е тук, мистър Реник.

Реник се изправи.

— Хайде да вървим да поговорим с Медоус — рече.

Докато вървахме по дългия коридор, той продължи:

— Внимавай как се държиш пред него. Свестен тип е, обаче е много докачлив. Знае всичко за тебе и се възхищава от работата ти и от начина, по който се измъкна от онази бъркотия. Изпълнявай си задълженията и няма да си имаш неприятности с него.

Спря пред една врата, почука и влезе.

Набит мъж с бяла като сняг коса стоеше до прозореца и си палеше пурата. Той хвърли поглед към нас. Пронизващите му сини

очички ме огледаха от главата до петите. Беше около петдесетгодишен. Моравото му месесто лице, издадената брадичка и тънките сурови устни от пръв поглед говореха за крайната му безкомпромисност.

— Това е Хари Барбър — каза Реник. — От тази сутрин е на щат при нас.

Медоус подаде бавно студената си корава ръка.

— Радвам се — рече той. — Чувал съм за вас, Барбър, и то все хубави неща.

Тънките му устни изпуснаха кълбо дим; той отиде и седна зад бюрото си. Направи ни знак да се настаним на столовете.

— Провали ми целия уикенд — каза на Реник. — Имах намерение да заведа децата и жената на пикник. Какво е станало?

Реник се отпусна тежко на един стол и кръстоса дългите си крака.

— Може да си имаме работа с отвличане, сър. Сигурно ще искате да сте в течение от първата минута. Рано тази сутрин ми се обади директорът на Калифорнийската и Лосанджелиска банка. Той хвърли поглед към мене. — Имаме уговорка с всички банки веднага да ни съобщават, щом някой изтегли голяма сума пари при необичайни или спешни обстоятелства. От опит знаем, че тегленето на такива големи суми обикновено означава, че някой ще плаща откуп.

Извадих носна кърпа и избърсах изпотеното си лице. Това беше нещо, което не знаех и никога не бях очаквал.

— Мастърс каза, че току-що му се обадил Малру, наредил да отвори банката и да му приготви петстотин хиляди долара. Днес, разбира се, е неделя и Мастърс се опитал да убеди Малру да почака до утре, но Малру, който е най-богатият им клиент, отвърнал, че трябва да ги получи веднага. Мастърс се сетил за уговорката с нас и затова ми телефонира.

Медоус се почеса по брадичката.

— Може би Малру урежда търговска сделка и му трябват налични пари.

— И аз така си помислих и реших да проверя — каза Реник и погледна към мен. — Както сигурно знаеш, Хари, в случай на отвличане родителите обикновено са толкова изплашени да не се случи нещо с детето им, че веднага плащат откупа, без да се съветват с нас. Рядко ни дават възможност да бележим парите или да устроим

клопка на похитителите. А като не им върнат детето, тичат при нас и очакват да го намерим. Не ги обвинявам, че не идват при нас; похитителите са най-жестоките престъпници, които познаваме. Винаги предупреждават жертвата, че ако отиде в полицията, детето ще бъде убито, но тъй като родителите не идват при нас, ние нямаме възможност изобщо да се намесим. Оттук дойде и тази идея да накараме банките тайно да ни сътрудничат. Ние, разбира се, не действуваме веднага щом получим информацията, това е невъзможно, но поне имаме сигнал и сме готови за действие, когато родителите най-после поискат помощ.

— Защо мислите, че момичето е отвлечено? — попитах аз, чувствувайки, че трябва да кажа нещо.

— Няма я никъде — каза Реник. — Шофьорът на Малру е бивш полицай. Като дойде да живее тук, Малру си търсеше телохранител. На такъв богат човек винаги му досаждат разни откачени. Искаше да му посочим човек с голям опит, който да му бъде шофьор и да го пази от неприятности. О'Рейли пък имаше нужда от промяна. Беше свястно ченге, но по онова време му беше дошло до гуша от всичко. Той пое тази работа. Говорих с него. Казва, че Одет Малру, дъщерята де, снощи имала среща с приятелка, щели да ходят на кино. Одет не се явила пред киното и според Рейли снощи не се е прибирала вкъщи.

— Той откъде знае, че не е отишла на кино? — попита Медоус.

— Приятелката са обадила и О'Рейли бил на телефона.

— Малру не е ли търсил нашата помощ?

— Не. — Реник стана и се заразхожда из стаята. — Сложил съм човек да наблюдава банката. Ще ми се обади веднага щом Малру изтегли парите.

— Мастърс ще запише ли номерата на банкнотите?

Реник се намръщи.

— Сигурно не. Ще му трябва дяволски много време, ако иска да вземе номерата на петстотин хиляди долара в дребни банкноти.

— Ами момичето? Знаеш ли нещо за нея? Може просто да е решило да избяга с някого и да се омъжи?

— Че защо му са на Малру всички тези пари?

— Ами ако го изнудват?

Реник сви рамене.

— Съмнявам се. Повече ми прилича на отвличане. А момичето е на около двацет и е хубаво. Ходи където ѝ скимне и има повече свобода, отколкото е полезно за нея. Имала е някоя и друга присъда за каране с превишена скорост. Взели сме отпечатъци от пръстите ѝ, от пресата можем да получим колкото си искаме нейни снимки.

Медоус постоя замислен, после каза:

— Ако е отвличена, това ще стане сензация. Ще бъдем направо в центъра на вниманието. — Той хвърли поглед към мене. — Ето с какво ще се заемеш, Барбър. Твоята работа ще бъде да отговаряш за пресата и повярвай ми, всички журналисти от страната ще нахълтат тук. — Той насочи към мен дебелия си показалец. — Аз обичам рекламата, Барбър, но хубавата реклама. Ясно ли ти е? От теб зависи дали ще я имаме. От теб зависи и да не ме критикуват тук-там. За това ще ти плащаме. Твоя работа е да направиш града ни известен. С такова отвличане всеки град ще се прочуе. Работата ти е много отговорна, Барбър, затова се спряхме на теб.

— Разбирам, сър.

Медоус се обърна към Реник, който все още крачеше из стаята.

— А колата и липсва ли?

— Да. Бяла TR—3. О'Рейли ми даде номера.

— Няма да ни навреди, ако я потърсим. Кажи на момчетата да я намерят. Не можем да направим кой знае какво друго, докато Малру не ни се обади. Ще говоря с началника на полицията. Защо да не известим и момчетата от ФБР? Те незабавно ще се намесят.

— Добре, сър.

— Окей, да се размърдаме тогава. — Той погледна към мен. — В момента нямаме нужда от теб Барбър. Прекарай добре неделята. За всеки случай на всеки два часа се обаждай на Реник. Ясно, нали?

Станах на крака.

— Разбира се. — Поколебах се, но продължих: — Просто ми хрумна нещо, сър. Не може ли да наблюдаваме Малру, след като вземе парите? Да го проследим, за да видим къде ще ги остави?...

Медоус поклати глава.

— Точно това не бива да правим. Няма да си помръднем и пръста, докато той не ни помоли. Да предположим, че го проследим и похитителите ни забележат, паникьосат се и вземат, че убият

момичето, какво ще се случи с мен тогава? Не, такъв риск не поемам. Няма да мръднем, докато Малру не ни повика.

Ето къде е моят шанс, помислих си аз.

— Да, разбирам. Е, Джон, ще ти се обадя в единайсет и половина.

Като тръгнах към вратата, Медоус посегна към телефона. Джон се беше заел с другия.

Затворих вратата и поех по коридора към моята среща с Рея Малру в единайсет.

ШЕСТА ГЛАВА

I

Докато карах към бунгалото, започна да вали. Духаше студен вятър, морето беше бурно и сиво — времето не беше подходящо за плаж и в паркинга на Бил Холдън нямаше жива душа.

Заклучих се в бунгалото и поръчах телефонен разговор с хотел „Риджънт“ в Лос Анжелос.

След няколко минути вече говорех с Одет.

— Обажда се Хари. Слушай внимателно, може да си имаме неприятности. Не мога да говоря по телефона, но каквото и да правиш, стой си в стаята. Ще ти се обадя пак. Може да се наложи да се върнеш утре.

Чух как дъхът ѝ секна.

— Заради онзи ли... пияния?

— Не. Нещо по-лошо. Хората, за които смятахме, че може да се намесят по-късно, вече се намесиха. Разбираш ли?

— Какво ще правим?

— Все още има шанс да успеем. Ако реша, че няма начин, ще ти се обадя довечера. Засега не се показвай, стой си в стаята.

— Ама какво става? — В гласа ѝ прозвуча паника. — Не можеш ли да ми кажеш?

— Не по телефона. Само не излизай никъде. Ще ти се обадя довечера — казах аз и оставих слушалката.

Беше ми жал за нея, но не смеех да говоря. Не знаех дали телефонистката на хотела не подслушва.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Проливният дъжд чертаеше фигурки по пясъка. Плажът изглеждаше изоставен и пуст. Запалих цигара и закрачих из стаята.

Все пак Малру още не беше повикал полицията, но ако полицията намереше колата на Одет със счупения калник, това щеше да им даде повод да му се обадят и тогава той можеше да признае, че дъщеря му е отвлечена.

Видях, че Рея се задава по брега. Беше с черен дъждобран и носеше чадър. Ако Холдън я зърнеше отнякъде, сигурно нямаше да я

познае, защото тя прикриваше лицето си с чадъра.

Когато се заизкачва по стълбите, аз отворих вратата.

— В момента тегли парите от банката — рече тя, като затвори чадъра и го изтръска, преди да влезе. — Казах му, че отивам на черква да се моля за Одет.

Не съм религиозен, но това хладнокръвно изявление ме отврати, обзе ме силно чувство на неприязън към нея.

— Кога смятате да приберете парите? — попита тя, докато поемах дъждобрана ѝ. Отиде до един шезлонг и седна.

— Не съм чак толкова сигурен, че ще ги получим.

Тя се вцепени, изгледа ме студено.

— Какво искате да кажете?

— Може да ви се види чудно — рекох аз, като сложих дъждобрана и на масата, — но директорът на банката и шофьорът на мъжа ви са си развързали езиците. Полицайте вече знаят, че Одет е била отвлечена.

Ако я бях плеснал през лицето, нямаше да се вцепени така.

— Лъжеш! — Тя скочи на крака, лицето ѝ побеля като платно, очите и яростно святкаха. — Ти си се изплашил! Страх те е да отидеш да прибереш парите!

— Така ли мислиш? — Като я видях толкова разярена и уплашена, аз някак успях да овладеея собствената си паника. — Тази сутрин мистър Мастър, директорът на банката, се е обадил на областния прокурор и му е съобщил, че съпругът ти иска веднага да изтегли петстотин хиляди долара. Оказа се, че напоследък директорите на големите банки имат уговорка с полицията да се обаждат, когато клиентите искат набързо да изтеглят големи суми в дребни банкноти. За полицията това е безспорен сигнал, че парите са за откуп, поне докато не се докаже обратното.

— Откъде знаеш това? — попита тя пискливо.

Казах ѝ за новата си работа и за разговора с областния прокурор.

— Реник вече е говорил с вашия шофьор О'Рейли — продължих аз. — Може би не знаете, че той е бивш полицай. Казал на Реник, че снощи Одет не се е явила на срещата с приятелката си и не се е прибирала вкъщи. Областният прокурор веднага съпоставил фактите и се досетил. Той е убеден, че Одет е била отвлечена и се готви за най-голямата сензация от случая Линдбърг насам.

Рея притисна гърлото си с ръка и внезапно седна. Вече не беше красива. Уплахата и отчаяната ярост я загрозиха.

— Какво ще правим? — прошепна накрая. Със стиснат юмрук започна да удря по страничната облегалка на шезлонга. — Парите ми трябват!

— Нали ви предупредих! Казах ви, че полицията може да се намеси.

— Няма значение какво сте ми казали! Какво ще правим?

— По-добре чуйте цялата история, тогава ще решите какво да правим.

Разказах ѝ всичко подробно: за пияния, за автомобилната злополука и за това, че полицията вече търси колата на Одет, а като я намерят, ще отидат при съпруга на Рея и ще започнат да задават въпроси.

Тя седеше неподвижно, стиснала юмруци между коленете си.

— Е, това е — завърших. — Хубавото е, че прокурорът няма да предприеме нищо, докато съпругът ви не го помоли. Няма и да се опитат да го проследят, когато отива да предаде парите. Всъщност всичко зависи от него. Когато го извикат да го разпитват за колата, ще каже ли, че Одет е била отвлечена?

Рея бавно си пое дъх и ме изгледа свирепо.

— Значи това наричате предварителна подготовка? — извика разярено. — Хитрото ви планче! Не можахте ли да предположите, че ще се забърка с някой пиян, щом отива в такова място като „Пиратската колиба“?

Аз мълчах. Гледах я и се питах докъде ще ѝ стигне куражът.

Последва дълга пауза, после Рея каза:

— Я стига сте ме зяпали като кретен. Какво ще правим?

— От вас зависи. Ако убедите мъжа си да не се обажда в полицията, ще можем да продължим, но ви предупреждавам, че щом Одет се върне, полицията непременно ще я разпитва за колата.

— Парите ми трябват!

— Ако мъжът ви не се обади в полицията, ще ги получите.

— Няма да се обади. След разговора с вас той заяви: никаква полиция. Дори нямаше нужда да го убеждавам. Готов е да плати, стига Одет да се върне.

— Е, щом сте сигурна, че няма да проговори, можем да действваме.

— Сигурна съм.

Погледнах часовника си. Беше точно единайсет и половина.

— Ще разбера какво става — казах аз и посегнах към телефона. Обадох се на Реник. Щом се свързах, попитах: — Нещо ново? Трябвам ли ти?

— Още нищо. — В гласа му прозвуча раздразнение. — Не сме намерили колата. Малру взе парите преди десет минути. ФБР е в готовност. Обади ми се към три. Дотогава може да открием колата.

Обещах да се обадя и затворих.

Рея бе вперила поглед в мен. Беше много напрегната.

— Още не са намерили колата. Ако имаме късмет, може и да не я намерят. Следващата ни крачка е да предадем на мъжа ви писмото на Одет. Извадих го от бележника си. Бях го сложил заедно с плика в найлоново калъфче, за да не оставя по него отпечатъците от пръстите си. — Как получавате пощата си?

— На вратата има пощенска кутия.

— Като се върнете, пуснете това в кутията. Внимавайте да не ви види някой. Тук са написани инструкциите за предаването на откупа. — Тя взе писмото, а аз продължих: — Внимавайте как го държите. Не бива да оставяте отпечатъци на плика. Сложете си ръкавици, преди да го извадите от калъфчето.

Тя го пусна в чантата си.

— Значи не се отказвате? — попита тя.

— Че нали за това ми плащате? Мисля, че ще ни се размине. Поне сега работя и за другата страна и ще знам какво се готвят да предприемат. Ако тръгне на лошо, ще ви кажа. Засега положението е следното: ще се обадя на Одет да се върне утре вечер със самолета в единайсет. Ще бъде тук към един. Ще чака в бунгалото. Вашият съпруг да кара по шосето за Ист Бийч, докато види светлина от електрическо фенерче. Като минава покрай нея, да хвърли чантата с парите на пътя. Ще имам парите към два и половина. Той да продължи към Лоун Бей, там ще очаква да намери Одет. Вие ще дойдете тук, а към два и четирийсет и пет ще пристигна и аз. Ще си поделим парите. Като не открие Одет, съпругът ви ще се прибере вкъщи. И двете ще го чакате там. Ще му кажете, че щом е излязъл, и Одет се върнала. Аз съм я

подготвил и тя трябва да успее убедително да му опише цялата история. Това е положението.

Рея се позамисли, после кимна.

— Добре... значи утре вечер в три без петнайсет.

— Внимавайте с О'Рейли — предупредих я. — Постарайте се да не ви види, като тръгвате. Той е полицейски шпионин. Отсега нататък, каквото и да забележи, веднага ще стигне до ушите на областния прокурор, затова внимавайте.

Тя стана.

— Разбирам.

— Хубаво. А сега искам малко пари. Трябва да платя наема за бунгалото. Петдесет ще стигнат.

Рея ми даде парите.

— Тогава до утре вечер...

— Да. — Имаше нещо в държанието ѝ, което ме тревожеше. Нищо определено, но го имаше. — Внимавайте с О'Рейли.

Тя ме погледна.

— Сигурен ли сте, че ще се справите?

— Нямаше да се захвана с тази работа, ако не бях сигурен.

— Тези пари ми трябва — заяви тя. — Разчитам на вас... достатъчно ви плащам за това.

Отиде до вратата, отвори, разпери чадъра си и заслиза по стълбите в дъжда.

Наблюдавах я как върви по мокрия пясък към паркинга.

Когато си замина, аз се скрих под навеса, който съединяваше всички бунгала, и тръгнах към канцеларията на Бил Холдън. Платих си наема.

— Добре ли върви работата ви, мистър Барбър? — попита той, като ми даваше квитанцията.

Погледнах го объркано, тъй като не разбрах какво искаше да каже, после се сетих и глупаво му се усмигнах.

— Върви един път — рекох. — Бунгалото ще ми трябва за още една нощ. Нещо против?

— Както кажете, мистър Барбър. — Той мрачно погледна през прозореца. — Такова време не е имало. Ще се разоря. Само погледнете!

— Утре ще се проясни. Горе главата! Току-що ви платих наема, нали така?

Оставих го и се върнах в бунгалото.

Висях там докъм два часа, после изтичах в дъжда до закусвалнята отсреща и си поръчах няколко сандвича за обед. Като се върнах, позвъних на Нина. Казах ѝ, че не знам кога ще се прибера.

— Работата сигурна ли е, Хари?

— Сигурна е. Отсега нататък и аз съм осигурен. Вече няма за какво да се притесняваме.

Искаше ми се да вярвам в това. Имах куп причини да се притеснявам.

— О, чудесно! — Радостната нотка в гласа ѝ ме накара да се почувствувам пълно нищожество. — За какво те търсеше Джон толкова спешно?

— Ще ти кажа, като се върна. Не мога да говоря за това по телефона.

— Чакам те, Хари.

— Ще си дойда веднага щом се освободя.

В три без пет се обадох на Реник.

Почаках доста, преди да ми отговори.

— Хари? Тъкмо навреме. — Гласът му избоботи в ухото ми, беше доста възбуден. — Намерихме колата! Нали знаеш паркинга на Лоун Бей? Ще се видим там, тръгвай веднага. Аз потеглям.

С внезапно пресъхнало гърло и разтуптяно сърце му казах, че идвам.

II

До бялата TR—3 стоеше един полицаи. Реник и двама полицаи, които не познавах, оглеждаха колата. Дъждът бе спрял, грееше слънце.

Като се приближих, Реник каза:

— Виж това, Хари. Имаме малко късмет — смачкан калник.

Двамата полицаи ме изгледаха, когато се приближих до Реник.

— Сигурен ли си, че е нейната? — попитах, колкото да кажа нещо.

— Номерът на колата и на талона съвпадат. Нейната е, няма съмнение. — И като погледна другите двама, продължи: — Проверете за отпечатъци и не местете колата. Като свършите, оставете я, както е, и ми докладвайте. — После се обърна към мене: — Отивам у Малру. Идваш и ти. Този калник ми дава повод да поговоря с него. Ще отидем с твоята кола. Можеш да ме оставиш в управлението, като свършим.

Искаше ми се да предупредя Рея, че идваме, но нямах никаква възможност. След по-малко от десет минути бяхме пред дома на Малру.

Къщата беше зад високи стени. Като наближихме масивните дървени врати, едър мъж в гълъбовосива униформа излезе от портиерската будка наблизко и ни погледна въпросително.

— Идваме при мис Малру — каза Реник.

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Няма я.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

— Не.

— Тогава май ще трябва да поговоря с мистър Малру.

— Ако нямате уговорена среща, не може.

— Лейтенант Реник от Градската полиция. Служебно посещение.

Човекът се стресна.

— Това е друга работа. Почакайте, лейтенанте.

Той влезе в будката. През прозорчето видях, че говори по телефона. Забави се малко, после излезе и отвори портата.

— Давайте направо, лейтенанте.

Стиснахме до една настлана с пясък алея. От двете ѝ страни имаше морави и цветни лехи. Яркото съчетание на цветовете правеше внушително впечатление. Оттук се виждаше къщата. Беше ниска, в испански стил, с тераси и декоративен фонтан. Изглеждаше точно както трябва — като резиденция на един от най-големите богаташи в света.

— Доста шик — каза Реник и спря пакарда на асфалтираната площадка до блестящия ролс-ройс. — Имаш ли нещо против да живееш в такава колибка?

— Нямам — казах аз, като го последвах по стълбите. Вече не бях на себе си. Всичко зависеше от това какво ще каже Малру. Усетих, че петдесетте хиляди долара висят на косъм.

Икономът ни чакаше на входната врата. Беше дебел възрастен човек с надменен поглед.

— Лейтенант Реник от Градската полиция — представи се. — Искам да говоря с мистър Малру.

— Моля минете оттук.

Икономът ни преведе през зимна градина, където подскачаше друг фонтан, излязохме на просторна тераса с изглед към морето.

Рея седеше в един шезлонг и разгръщаше списание. Носеше слънчеви очила. Като се появихме на терасата, тя вдигна поглед.

Висок слаб мъж, силно почернял от слънцето, облечен с бели панталони и спортна риза в синьо и червено, седеше на друг шезлонг. Това трябва да е Малру, помислих си аз. Беше хубав мъж. Гъстата му коса бе стоманеносива. Спокойните му сини очи бяха пълни с живот. Бе невъзможно да повярваш, че е неизлечимо болен.

— Мистър Малру? — каза Реник и спря.

— Аз съм, лейтенанте. Седнете. Какво мога да направя за вас?

Гласът му беше спокоен и безстрастен. Спокойните сини очи не приканваха към словоизлияния.

— Това е Хари Барбър — каза Реник, като махна с ръка към мен. — Той работи с нас. — Реник не седна. Гласът и изражението на Малру подсказаха, че е нежелан. — Надявах се да видя мис Малру. Разбрах, че я няма вкъщи, сър.

— Да. Какво има?

— Извинете за безпокойството, мистър Малру — каза Реник с най-угодливия си тон, — но аз разследвам един случай с избягал от

местопроизшествието шофьор. Снощи една жена била блъсната и тежко ранена, а шофьорът не спрял. Цял ден проверяваме колите в града. Намерихме колата на дъщеря ви в паркинга на Лоун Бей. Калникът е смачкан. Бихме искали да знаем как е станала злополуката.

Наблюдавах Малру и се потях. Щеше ли да каже на Реник, че дъщеря му е отвлечена? Лицето му беше безизразно. Той гледаше Реник замислено, без всякакъв интерес.

— Ако дъщеря ми беше блъснала някого, нямаше да избяга. Тя е на гости у приятели, доколкото знам. Не ги познавам. Днешните младежи не казват нищо на родителите си.

Погледнах към Рея. Тя отново разлистваше списанието. Изглеждаше така, сякаш не обръщаше никакво внимание на разговора.

— Кога ще се върне? — попита Реник.

— След няколко дни. Като се върне, ще поговоря с нея. Убеден съм, че няма нищо общо с тази злополука.

— Можете ли да ми обясните, сър, защо си е оставила колата в Лоунбейския паркинг?

Малру се размърда неспокойно.

— Не. Не е моя работа да следя какво прави дъщеря ми с колата си. — Той се пресегна и взе една книга от масата. — Щом се върне, ще ви уредя разговор с нея, ако все още е необходимо. Вярвам, че дотогава ще откриете виновника за злополуката. Сигурен съм, че моята дъщеря не може да има нищо общо с това. Всичко хубаво, лейтенанте.

— Е, това е — каза Реник, когато отивахме към пакарда. — Хладнокръвен тип, а?

Едва се държах на краката си.

— Не сме сигурни, че е била отвлечена. — казах аз. — Парите може да са му трябвали за някоя сделка.

Реник поклати глава.

— Не мисля така. Дори един милионер няма да накара директора на банката да я отвори в неделя, ако не е въпрос на живот и смърт. Готов съм да се хвана на бас, че е отвлечена. Най-добре да отидем да докладваме на Медоус.

Когато влязохме при областния прокурор, той крачеше из кабинета си, дъвчейки края на една угаснала пура.

Реник му докладва за намерената кола, за смачкания калник и за разговора си с Малру.

— Нищо не каза — заключи той. — Не го обвинявам. Да пуснем ли съобщение, че търсим момичето?

Медоус хвърли пурата си в кошчето за смет.

— Не. Ще почакаме. Няма да рискувам. Малру има страхотно влияние. Ако се намесим сега и с това причиним нещастие на момичето, аз ще съм на топа на устата. Ще чакаме.

Реник сви рамене.

— Окей, сър. — Обърна се към мене. — Където и да отидеш, гледай наблизко да има телефон. Може да ми потрябваш спешно, Хари. Вкъщи ли се прибираш?

— Да. Ако изляза, ще оставя телефонния номер на Нина.

— Точно така.

Качих се на колата и се прибрах вкъщи.

В дневната Нина украсяваше огромна саксия. Като влязох, тя остави четката.

— Миличък... Толкова съм развълнувана. — Прегърна ме. — Всичко наред ли е?

Вдигнах я на ръце и седнах, като я сложих в скута си.

— Ще бъде наред. Отново имам работа, и то работа, която непременно ще ми хареса.

Попита ме защо Джон ме е търсил така настойчиво, и то в неделя. Разказах ѝ за Малру.

— Джон смята, че момичето е отвлечено, обаче няма да си измъчвам мозъка, докато не се установи със сигурност. Лично аз мисля, че Малру е изтеглил парите за някоя голяма сделка.

Отклоних разговора от Малру, като я попитах дали смята да продължи работата си, след като вече имах постоянна служба.

— Можем да си го позволим, ако искаш да напуснеш — казах аз.

— Мисля да остана. Във всеки случай поне до края на сезона.

След вечеря казах, че ще отида до полицейското управление да видя дали няма нещо ново.

— Няма да се бавя, но е добре да се покажа там.

Отидох с колата до най-близката дрогерия и се обадох на Одет.

— Решено е за утре вечер — казах аз. — Ще стане. Вземи самолета в единайсет. Като пристигнеш, качи се на рейса и слез на последната спирка. Ще бъдеш там към един и нещо. Аз ще те чакам.

Ще те закарам в бунгалото и ще те оставя там. После ще отида да взема онова нещо и ще се върна.

Тя каза, че разбира. В гласа ѝ звучеше тревога.

— Сигурен ли си, че всичко ще бъде наред?

— Да... успокой се. Ще се видим на последната спирка в един часа.

Затворих телефона. След това позвъних в полицейското управление. Дежурният ми каза, че Реник си е отишъл вкъщи. Реших, че нищо особено не се е случило и също се прибрах.

На следващата сутрин малко след девет бях в канцеларията на областния прокурор. Виждаше ми се странно, че имам пак служебни задължения, още по-странно — че седя зад бюро.

Секретарката на Реник ми даде куп папки. Каза ми, че като ги прегледам, ще имам добра представа за това как вървят работите в службата. Реник щял да дойде по-късно.

Заех се с папките. Реник пристигна малко след единайсет. Седна на ръба на бюрото ми и попита как се чувствам отново на работа.

— Чувствам се един път — казах аз и махнах към папките. — Това е точно по моята част. Нещо ново за момичето на Малру?

— Засега нищо. Оставил съм един от нашите в паркинга на Лоун Бей. Ако се появи момичето, той ще ме извика. Нищо повече не мога да направя, докато Малру не се обърне към нас. Момчетата от Федералната и Щатската полиция също са в готовност.

— Ако Малру плати откупа и момичето се върне, няма да научите нищо повече.

— В наше време похитителите обикновено не освобождават жертвите си. По-сигурно е да ги убият — мрачно каза Реник. — Ако момичето е отвлечено, мога да се хвана на бас, че Малру ще ни извика. — Той се смъкна от бюрото ми. — Е, имам много работа. Ако ти потрябва нещо, аз съм в съседната стая.

Когато излезе, бутнах настрана папката, която четях, и запалих цигара. С малко късмет на другия ден сутринта щях да имам петдесет хиляди долара. Беше ми трудно да повярвам. Парите щяха да бъдат в дребни банкноти. Вече бях решил да си наема банков сейф и да ги оставя там, като тегля от време на време при нужда. Щях да внимавам. Не биваше изведнъж да променям начина си на живот. По-късно щях

да пусна слух, че съм спечелил на борсата, но щях да изчакам поне една година, а може би и повече.

Точно когато смятах да отида да обядвам, вратата се отвори със замах и влезе Реник. Развълнуваното му лице говореше, че се е случило нещо и сърцето ми се преобърна в гърдите.

— Май имаме късмет! — каза той. — Ела с мен в полицейското управление. Ще ти обясня по пътя. — Докато вървахме към асансьора, той продължи: — Ама че късмет! Преглеждах редовните полицейски доклади от събота вечер и открих нещо, което може да е важно. Един човек бил намерен да лежи в безсъзнание на паркинга до „Пиратската колиба“. Знаеш ли къде е?

Устните ми бяха така пресъхнали, че не можах да отговоря. Успях да кимна и да измърморя нещо.

— Доста тежко е ранен. Барманът повикал полиция. Казал, че този човек преследвал някакво момиче в паркинга. Сторило му се, че момичето е Одет Малру.

— Защо му се е сторило? — попитах задавено.

— Тя е известна личност в Палм Сити. Снимките ѝ често се появяват във вестниците. Бил почти сигурен, че е тя. Прибрали са го, сега е в управлението. Взел съм някои снимки на момичето. Надявам се, че ще я познае.

— Зле ли е ударен?

Здравата са го цапардосали по главата, но сега е добре. Кой го е ударил? Ако е Одет Малру, какво е търсила в такава дупка като „Пиратската колиба“?

— Може да не е била тя.

— Скоро ще разберем.

След десет минути бяхме в кабинета на сержант Хамънд. Там беше и барманът от „Пиратската колиба“. С него именно беше разговаряла Одет.

Реник му показва няколко подбрани снимки на момичето.

— Тя е — каза барманът. — Със сигурност е тя.

— По кое време се появи в бара? — попита Реник, като ме погледна многозначително.

— Към девет и нещо. Огледа се наоколо, сякаш очакваше някого, и ме попита дали има и друг бар. Отвърнах, че няма и ѝ показах ресторанта. Тя надникна вътре и после тръгна да си върви. Имаше

един пиан, не беше се натряскал чак, но беше доста на градус. Той я сграбчи за ръката, като минаваше край него. Тя го отблъсна и излезе. Ама оня тръгна след нея.

— После какво стана?

— След десетина минути влиза един и вика: във на паркинга лежи човек. Излязох и намерих оня пианица. Беше целият в кръв, затова извиках полиция.

— Да сте видели някоя кола да напуска паркинга, преди да дойде полицията?

— Малко след като излезе момичето, чух как потеглиха две коли. Едната беше мощна спортна кола. Познах я по звука на мотора.

— А другата?

— Обикновена.

— Значи момичето влезе в бара, сякаш очакваше да види някого, и после си отиде?

— Точно така.

— Как беше облечена?

Барманът описа доста добре дрехите на Одет от онази вечер и сержант Хамънд си взе набързо бележка.

Когато барманът си отиде, Реник каза:

— Май ще трябва да се срещнем с този човек в болницата. Как се казва, сержанте?

— Уолтър Кърби.

Заварихме Уолтър Кърби да лежи в леглото, главата му бе омотана с бинтове, бе изпълнен със самосъжаление. Веднага си призна, че бил пиан в събота вечер.

— Видях онова хубаво маце и си помислих, че е леко момиче. Никое свястно момиче няма да иде в онази дупка. Тя си придаваше важности, ама аз си помислих, че това са изтъркани женски номера и тръгнах след нея към паркинга. Сигурно съм я сбъркал. Понатиснах я, ама това не ѝ хареса. После изведнъж изникна един в тъмното и ме фрасна по главата. Това е всичко.

— Как изглеждаше той? — попита Реник.

Стоях от другата страна на леглото и сърцето ми биеше толкова силно, та се страхувах Кърби да не го чуе.

— Много едър. Не мога да го позная, ако го срещна. Изобщо не видях лицето му. Беше тъмно и той се появи изневиделица. Нямах

начин да се справя с него.

На връщане Реник каза:

— Защо ли е отишла в „Пиратската колиба“? Имала е среща с приятелката си, щели са да ходят на кино. Трябвало е да се срещнат в девет часа, а малко след девет тя се появява в онази дупка. Какво я е накарало да промени намеренията си?

— Може някой да ѝ се е обадил по телефона.

— Аха. Това трябва да е. От този вертеп ли е била отвлечена? Ще проверя що за птица е Кърби. Може да е свързан с похитителите, макар че не ми се вярва. Ще накарам О’Рейли да се опита да установи дали не са я търсили по телефона, преди да излезе.

Чак към пет часа Реник получи информацията, която искаше. Той дойде при мен и седна на бюрото ми.

— В девет без четвърт, точно преди да тръгне за киното, ѝ се обадили по телефона — ми каза той. — Бил някакъв неин приятел — Джери Уилямс. Проверих кой е. Студент по медицина. Понякога двамата излизали заедно. Движел се е в нейната компания. Нямаме нищо срещу него. Говорих с Медоус. Не разрешава да разпитаме Уилямс. Май ще трябва да чакаме да се развият събитията.

— Да се навъртам ли наоколо?

Реник поклати глава.

— Ако ми трябваш за нещо спешно, ще те потърся у вас.

— Имам една среща тази вечер — рекох аз. — Може да закъснея.

— Няма нищо, Хари. Гледай си срещата. Ако ми потрябваш, ще пратя да те потърсят. Къде ще бъдеш?

Бях очаквал този въпрос и имах готов отговор.

— В Казиното. Ще си тръгна към един. След два можеш да ме намериш вкъщи.

Той излезе и аз се обадох на Нина.

— Ще закъснея. Напредваме. Ще бъда в движение. Казах на Реник, че след два може да ме намери вкъщи.

После отидох в бунгалото да чакам.

СЕДМА ГЛАВА

I

В дванайсет и половина напуснах бунгалото и отидох с колата до последната спирка на рейса. Оставих пакарда и се приближих до гишето за информация. Попитах момичето дали самолетът от Лос Анжелос ще пристигне по разписание. Тя ми отговори утвърдително, добави, че рейсът от летището ще бъде тук в един и пет.

После са затворих в една телефонна кабина и се обадох в полицейското управление. Сержант Хамънд ми каза, че Реник току-що си бил отишъл вкъщи. Около случая Малру нямало нищо ново.

Беше време да се обадя на самия Малру.

В писмото на Одет, съчинено от мене, му бе наредено да очаква телефонно обаждане, за да получи последни инструкции за предаването на откупа.

Несъмнено очакваше да му се обадят. Сам вдигна слушалката.

— Знаеш кой съм — казах аз, като се стараех гласът ми да звучи рязко и грубо. — Парите готови ли са?

— Да.

— Окей. Ето какво ще направиш. Ще излезеш в два часа. Ние ще те наблюдаваме. Ела с ролс-ройса. Карай по шосето за Ист Бийч. По пътя ще видиш светлина от фенерче. Не спирай. Като минаваш покрай светлината, хвърли чантата през прозореца и карай нататък. Иди в паркинга на Лоун Бей. Там ще намериш колата на дъщеря си. Ако с парите всичко е наред и не си се опитал да ни извозиш, дъщеря ти ще дойде при теб. Ще ни трябва около един час, за да ти я върнем. Очаквай я към три часа. Ако не дойде до три, иди си вкъщи, ще я намериш там. Ясно ли е всичко?

— Да.

— Това е. Никакви номера. Ела сам. От момента, в който напуснеш дома си, ще те следят. Не се притеснявай за момичето. Тя е добре, но няма да ѝ се размине, ако ни извозиш.

— Разбирам.

Трябваше да му призная това. Гласът му звучеше безстрастно и много, много спокойно.

Затворих телефона, върнах се в пакарда и запалих цигара.

Не бях нито безстрастен, нито много, много спокоен. Ако не беше мисълта за онези две магнетофонни ленти в банката, които трябваше да ме спасят от преследване, в случай че нещо се объркаше, нямаше да имам сили да се справя с всичко това. С мисълта за спасителните магнетофонни записи и за петдесетте хиляди долара, които щях да притежавам утре, успях да си овладеем нервите и да изкарам нещата докрай.

Непрекъснато си повтарях, че няма грешка. Дотук Рея правилно бе преценила реакциите на съпруга си. Сега си мислех — а аз се хващах за всяка утешителна мисъл, — че след като Одет се прибере вкъщи, възможността Малру да извика полицията ще бъде нищожна.

Полицаяте, разбира се, щяха да я разпитват за смачкания калник, бях я предупредил за това. Но тя имаше зад гърба си баща като Малру и те едва ли щяха да бъдат прекалено любопитни или да настояват особено.

Погледнах към спирката. Няколко души чакаха рейса. Освен моята кола, наблизо имаше още пет. Никой не ми обръщаше внимание. Аз бях просто един от хората, които чакаха някой да слезе от автобуса.

Малко след един часа видях светлините на рейса, който приближаваше по шосето. Спря встрани от спирката. Вътре имаше десетина души. Наведох се напред и с тревога затърсих момичето.

След миг я забелязах. Носеше слънчевите очила, червената перука и евтината рокля в синьо и бяло. Отдалечи се от рейса и се огледа неспокойно. Изглеждаше доста нервна.

Измъкнах се от пакарда и отидох при нея.

Доста хора се тълпяха наоколо — някои чакаха такси, други посрещаха приятели.

Одет ме видя и тръгна към мен. Срещнахме се до автобуса.

— Е, здрасти — казах аз. — Колата...

Една тежка ръка се отпусна на рамото ми — можеше да бъде и на някой полицай. За миг бях направо парализиран. После се огледах, а сърцето ми подскачаше в гърдите.

Около петдесетгодишен мъж, силно почернял, с широки рамене, стоеше срещу мен и се усмихваше.

— Хари! Не може да бъде! Как сме, бивши затворници?

Веднага го познах. Казваше се Тим Каули. Беше репортер на „Пасифик Хералд“ — първокласен журналист, който доста често посещаваше Палм Сити, с него бях работил и играл голф много пъти. При тази неочаквана среща аз изпаднах в такава паника, че не можех да си отворя устата.

Грабнах ръката му и силно я разтърсих, тупнах го по рамото и същевременно правех отчаяни усилия да се овладеея.

Одет просто си стоеше там. Исках да ѝ изкрещя да се маха.

— Брей!... Тим!

Някак си успях да проговоря.

— Току-що долетях. Как си, драги?

— Отлично. Радвам се да те видя.

Проницателните, изпълнени с любопитство очи се насочиха към Одет.

— Хей... толкова хубаво момиче, а го криеш само за себе си. Хайде, запознай ме, теле толкова.

— Това е Ан Харкорт — казах аз. — Ан, да ти представя Тим Каули, велик журналист.

Най-после, с голямо закъснение, Одет, изглежда, разбра опасността. Тя заотстъпва назад, като поглеждаше ту мен, ту Каули и сякаш беше готова да хукне. Протегнах ръка и я сграбчих за китката.

— Ан е приятелка на Нина — рекох на Каули. — Минава отук на път за Лос Анжелис и тази вечер ще отседне у нас. — Впих пръсти в китката и. — Какво те води насам, Тим?

Все още вперил очи в Одет, той каза:

— Все същото сиво ежедневие. С кола ли си, Хари? Ще ме закараш ли до хотел „Плаза“?

— Съжалявам, в друга посока съм. Нина ни чака. — Погледнах Одет. — Колата е ей там, в паркинга. Хайде, почакай ме вътре. — Блъснах я и тя се засили по шосето към паркинга.

Видях как Каули гледа след нея, повдигнал многозначително едната си вежда.

— Това хлапе е много стеснително — казах аз. — Като види мъж, и направо се вцепенява.

— Така е. Изглеждаше изплашена до смърт. Какво я прихвана?

— Пубертетна история. Двете с Нина се разбират добре, но мен направо ме подлудява.

Изглежда, точно това трябваше да кажа, защото той изведнъж се засмя.

— Знам ги. На тая възраст момичетата са такива. А ти с какво се занимаваш напоследък, Хари?

Казах му, че работя при областния прокурор.

— Ще се видим и ще си побъбрим — рекох аз. — Не бива да карам момичето да чака, че ще вземе да изчезне някъде.

— Добре. Аз съм в Плаза. До скоро виждане, Хари.

Оставих го и тръгнах към пакарда. Като се качвах в колата, попитах:

— Какво ти стана? Защо стоеше като препарирана?

Тя ме изгледа с неприязън.

— Той те видя, че говориш с мене. Реших, че е по-добре да остана.

— Е, поне не можа да те познае. Сигурен съм. Лош късмет.

— Какво ми разправяше за полицията? След оня телефонен разговор щях да полудея. От къде на къде се намесва полицията? Татко ли...?

— Не, не е той. И мисля, че баща ти няма да извика полицията. Пак имахме лош късмет.

Разказах и цялата история. Като свърших, добавих:

— Ще трябва да даваш обяснение за счупения калник. Можеш да кажеш, че е станало на излизане от гаража. Не знам Реник доколко ще си позволи да те притисне. Може да те пита къде си била. Ако те пита, кажи му да си гледа работата.

Тая история за избягалия шофьор е чиста измишльотина. Сигурно няма да те притисне много, но трябва да си готова все пак.

— Прекрасно се справяш, няма що — рече тя. — Защо не ми каза за злополуката?

— О, я остави тая работа! — Беше ми дошло до гуша от критики. — По твоята част няма ли нещо опасно? Да не си излизала от хотела?

— Не.

Нали не си забравила ония дивотии, дето те накарах да запомниш, в случай че баща ти извика полиция.

— Нищо не съм забравила.

В два без двайсет бяхме пред бунгалото. Спрях и ѝ дадох ключовете.

— Влез вътре, преоблечи се и ме чакай. Трябва да се върна към два и половина.

Тя пое ключовете и слезе от колата. Подадох ѝ куфара.

— Ще те чакам — каза Одет. И изведнъж ми се усмихна. — Внимавай с парите, Хари.

— Ще внимавам.

Тя мушна глава в колата.

— Целуни ме.

Прегърнах я през раменете и я притеглих към себе си. Устните ни се сляха. Тя се дръпна и докосна с пръст своите.

— Жалко, че си женен, Хари.

— Така е — казах аз, вперил очи в нея. — Но не се самозалъгвай. Няма да си сменя жената.

— И аз това искам да кажа... жалко.

Запалих мотора.

— До скоро виждане.

Тя се отдръпна и аз подкарах по шосето за Ист Бийч, като наблюдавах в огледалцето за обратно виждане как отива бавно към бунгалото.

Вече бях избрал мястото, откъдето щях да дам сигнал на Малру. Там растяха буйни храсти, зад които можех да скрия колата. И за мен имаше добро прикритие, а пътят се виждаше ясно, нищо не пречеше.

Свърнах от шосето, угасих светлините и се върнах пеша на пътя, да се уверя напълно, че колата изобщо не се вижда оттам. После клекнах зад един храст с фенерчето в ръка и зачаках.

Ако беше тръгнал точно в два, Малру щеше да пристигне за по-малко от десет минути. Имах време за една цигара.

Докато клечах и пушех, по кожата ми лазеха нервни тръпки. Ами ако Малру ми готвеше капан?

Ами ако водеше и О'Рейли и като видеше сигнала, този як бивш полицаи изскочеше от колата и се нахвърлеше върху мен?

Опитах се да си втъпя, че Малру няма да рискува живота на дъщеря си. Ами ако се беше досетил, че това е фалшиво отвлечане? Ами ако...?

Товага видях далечните светлини на колата и набързо загасих цигарата.

Това е, казах си, след няколко секунди ще разбера дали съм попаднал в капан.

Колата на Малру се виждаше на лунната светлина. Беше ролс-ройсът. Оставих го да се приближи, после, като отмахнах клоните пред мен и протегнах напред ръката си с фенерчето, започнах да го включвам и загасвам, насочвайки трепкация лъч към шосето.

Ролсът се движеше с около двайсет мили в час. Виждаше се само шофьорът. Но това нищо не значеше. Ако и О'Рейли беше там, сигурно се криеше на задната седалка.

Колата се изравни с мен. Понамали скорост. Видях как Малру се размърда, после с усилие изхвърли през прозореца една издута чанта. Тя тежко тупна на шосето на десетина крачки от мен.

Ролс-ройсът набра скорост и отмина по пътя за Лоул Бей.

Няколко секунди останах да клеча в храстите, вперил поглед в чантата, която лежеше на пътя, не ми се вярваше, че парите са там, почти в ръцете ми.

Огледах шосето. Задните светлини на ролса изчезваха в далечината. Изправих се, грабнах чантата и изтичах при колата. Хвърлих парите на задната седалка, наместих се зад кормилото и бързо потеглих към бунгалото.

Аз ликувах. Оказа се, че това е най-простата работа на света — вече притежавах петдесет хиляди долара!

Когато наближих бунгалото, стрелките на часовника в колата ми показваха три без двайсет и пет. Паркирах, излязох и се наведох отзад да взема чантата. После спрях и се огледах. На паркинга нямаше друга кола и това ме изненада.

Рея трябваше да е дошла вече. Не би могла да върви пеша. Товага къде беше нейната кола?

Казах си, че може да не е успяла да се измъкне. Може О'Рейли да е бил нащрек и затуй да се е наложило да закъснее. Това не ме засягаше. Нямаше да я чакам. Щях да взема моята част, да дам останалото на Одет и да се прибера вкъщи.

Забързах по пясъка към бунгалото, което тънеше в мрак. Това не ме изненада. Одет навярно седеше на верандата и ме чакаше. Не беше

запалила лампите, за да не би някой случаен минувач да се запита какво става тук в този късен час.

Но когато се изкачих по стъпалата на верандата, от нея нямаше и следа. Спрях; изведнъж ме обзе тревога.

— Одет!

Нито звук. Климатичната инсталация работеше. Студеният въздух, лъхнал отвътре, изсуши потта по лицето ми.

Влязох в бунгалото, затворих вратата, оставих чантата на масата и напипах ключа на лампата. Запалих я.

Стаята изглеждаше точно така, както я бях оставил преди няколко часа. Ослушвах се объркано, бях много неспокоен.

— Одет! — извиках. — Ей! Къде си?

Сега вече тишината ме изплаши. Дали не беше се паникьосала и офейкала? Или беше заспала, докато ме е чакала.

Прекоших стаята и отворих вратата на спалнята. Заопипвах стената, докато пръстите ми намериха ключа на лампата. Щракнах го.

За миг изпитах облекчение, като я видях да лежи на леглото. Черните ѝ коси бяха пръснати по възглавницата. Червената перука се търкаляше на пода.

— Ей! Ставай! Донесох парите! — извиках аз, после по гърба ми полазиха ледени тръпки.

Около врата ѝ, прерязвайки плътта, имаше нещо като найлонов чорап.

Пристъпих напред бавно, колебливо и вперих поглед в нея. Зърнах посинялата кожа, изплезения език и следите от бяла пяна около устните. Потръпвайки от ужас, отстъпих назад.

Стоях със замряло сърце и се опитвах да възприема факта, че Одет е била жестоко, чудовищно удушена.

II

Това беше убийство!

Мозъкът ми бе парализиран от ужас, с несигурни стъпки влязох в дневната и отидох до барчето. Налях си чаша уиски. То ми помогна да се посъвзема.

Къде беше Рея? Погледнах часовника си. Бе три часът без три минути. Защо не идваше?

След кратко колебание посегнах към телефонната слушалка и се обадох у тях.

Познах гласа на иконома, който ми каза:

— Домът на мистър Малру. Кой се обажда, моля?

Изглежда, не бях го вдигнал от леглото. Може би беше останал до късно, за да дочака Малру.

— Търся мисис Малру — казах аз. — Тя очаква да ѝ се обадя. Съобщете ѝ за мистър Хамънд.

— Съжалявам, сър, мисис Малру спи. Не мога да я безпокоя.

— Трябва да говоря с нея. Тя ме очаква.

— Много съжалявам, сър. — Гласът му звучеше така, сякаш наистина съжаляваше. — Мисис Малру не е добре. Докторът ѝ даде приспивателно. Не бива да я безпокоя.

— Не знаех. Е, благодаря — казах аз и затворих телефона.

Какво означаваше това? Дали болестта не ѝ служеше за прикритие, та да може да се измъкне спокойно от къщи, или наистина се беше разболяла?

Избърсах изпотените си ръце.

Малру сигурно вече беше в паркинга на Лоун Бей и чакаше. Ако Одет не се появеше, той щеше да се прибере вкъщи. След колко време щеше да вдигне по тревога цялата полиция?

После една ужасяваща мисъл се мярна в главата ми и сърцето ми заби лудо. Двата магнетофонни записа, прибрани на сигурно място в банката, вече не можеха да ми помогнат. Фалшиво отвличане беше едно, убийство — съвсем друго. Това убийство щеше да бъде

приписано на мен. Полицайте щяха да кажат, че ние с Одет сме се скарали за парите и аз съм я убил.

Не можех да оставя тялото ѝ тук. Трябваше да се отърва от него. Бил Холдън щеше да го намери и да извика полиция. Полицайте щяха да питат кой е наел бунгалото и той щеше да посочи мен. Щяха да искат да знаят защо съм наел това луксозно бунгало за близо две седмици, когато съм без работа и нямам пари. Щяха да питат къде съм бил тази нощ. Тим Каули ме беше видял с момиче. Аз я бях представил като Ан Харкорт. Полицайте щяха да проверят и като разберяха, че няма никаква Ан Харкорт, много лесно щяха да съпоставят фактите и да я назоват Одет Малру.

Как ли щеше да реагира Рея, като разбереше, че Одет е убита? Щеше ли да признае, че сме подготвили фалшиво отвличане и да ме обвини в убийство? Трябваше да говоря с нея!

Но първо щях да се отърва от трупа на Одет.

При мисълта, че трябва да я докосна, ми призля, но нямах друг изход. Трябваше да я скрия някъде, докато успея да говоря с Рея.

Реших да закарам трупа в една изоставена сребърна мина, на около миля от главната магистрала. Пътят за вкъщи минаваше наблизко и там нямаше жива душа. Трупът можеше да остане на това място с месеци и никой да не го намери.

Не ми се искаше да се отнеса така жестоко към нея, но се налагаше да помисля за себе си. Изпих още една чаша и като събрах кураж, докарах пакарда по-близо до бунгалото. Отключих багажника и го оставих отворен. После се върнах вътре и влязох в спалнята.

Без да поглеждам, метнах покривката на леглото върху трупа и го вдигнах. Беше изненадващо тежка. Изнесох я навън до колата, търкулнах я в багажника, измъкнах покривката на леглото изпод нея и затворих багажника.

Вече се чувствавах доста зле. Върнах се в бунгалото и пийнах още, после влязох в спалнята, оправих леглото и го застлах с покривката. Сложих перуката в куфара ѝ и проверих да не е останала някоя друга нейна вещ. Върнах се в дневната.

Като отивах към вратата, видях чантата на масата. Съвсем бях забравил за парите. Вече не ме интересуваха. Не смеех да ги докосна. Те бяха свързани с убийството. Трябваше да ги изхвърля заедно с трупа на Одет.

Грабнах чантата, загасих светлината, заключих бунгалото и се качих в колата.

До мината имаше пет километра. Преди това трябваше да мина през Палм Бей. Тя се намиреше между Палм Бей и Палм Сити. Часовникът показваше три и десет. Шосето щеше да е пусто, но можех да срещна патрулни коли. Трябваше да внимавам — никакво превишаване на скоростта. Не биваше с нищо да привличам вниманието.

Поех по магистралата.

Точно когато карах по главната улица на Палм Бей, моят план да се отърва от трупа на Одет се разби на пух и прах.

На кръстовището забелязах един полицай, който стоеше до светофарите. Като наближих, светна червено. Бавно натиснах спирачката и колата плавно спря.

Седях неподвижно и се правех, че не съществувам, защото усетих, че полицаят разсеяно ме наблюдава, явно от нямане какво да наблюдава.

Стори ми се, че ние с него сме сами в целия свят. Ярките неонов светлини на Палм Бей святкаха и изгасваха само в наша чест. Огромната жълта луна плуваше по безоблачното небе и хвърляше светлината си върху нас. Нямах и следа от човешко присъствие по широката и безкрайно дълга магистрала.

Вперих поглед в червената светлина с надеждата, че най-после ще се смени със зелена. Сякаш беше символична — крещящо предупреждение за опасност — и аз стиснах волана така, че пръстите ме заболяха.

Полицаят прочисти гърлото си, после се изплю на пътя. Звукът ме стресна и аз погледнах бързо към него.

Размахваше безцелно палката си и ме гледаше втренчено. Беше едър мъж, с масивно телосложение, с кръгла глава като на бик, която стоеше върху раменете, сякаш изобщо нямаше шия.

Нямаше ли тези светлини да се сменят най-после?

Лицето ми бе плувнало в пот, вдишах очи към яркочервения предупредителен знак точно пред мен.

Светна зелено.

Освободих спирачката и с безкрайно внимание натиснах газта, възнамерявайки да потегля плавно, без да предизвикам възраженията

на полицая.

Колата пое напред, после внезапно се чу стържещ звук и тя се закова на място.

Включих на скорост, изключих и отново включих на скорост. Натиснах газта. Моторът изръмжа, но колата не се помръдна.

Седях там и все повече ме обземаше паника; разбрах, че след много дълга и вярна служба скоростната кутия най-сетне бе излязла от строя. Някое зъбчато колелце бе изгубило последния си зъб и аз се бях залостил тука с един полицаи на десет крачки от мен и с трупа на Одет в багажника.

Не можех нито да помръдна, нито да измисля нещо. Само стоях, стиснал кормилото, и не знаех какво да правя.

Зелената светлина се смени с червена.

Полицаят свали шапката си и почеса бръснатата си глава. Луната освети грубото му червендалесто лице. Беше от старата школа — около петдесетгодишен. Бе видял цялата грозота и поквара на света, бяха го мразили и продължаваха да го мразят онези, които и той мразеше. Такъв човек по-скоро ще ти създаде неприятности, отколкото да те избави от тях.

Бавно дадох на заден ход с надеждата, че колата ще се придвижи поне от средата на пътя до бордюра, но тя не мръдна.

Червената светлина се смени отново.

Ченгето слезе от тротоара и се приближи.

— Тук ли смяташ да прекараш нощта? — каза с груб полицейски глас, който много подхождаше на лицето му.

— Май е пострадала скоростната кутия — рекох аз.

— Аха? И какво ще правиш сега?

— Няма ли някъде наблизно сервиз?

— Тук аз задам въпросите. Питам те какво се готвиш да правиш?

— Някой ще ме изтегли — казах аз, като се стараех да овладея гласа си.

— Аха! А тая бракма тук ли ще стои, докато търсиш някой да те изтегли?

— Може би ще ми помогнете да я избутаме до бордюра?

Той почеса голямото си червено ухо с палката и ме изгледа накриво.

— Аха! — Изплю се на пътя. — Приличам ли ти на някой балама, дете помага на разни нещастни тъпанари да си бутат колите? Едно ще ти кажа: мразя колите, мразя и тъпанарите, дете имат коли. Разкарай тая проклета таратайка от средата на пътя или ще ти съставя акт, задръстваш движението.

Слязох от колата и се опитах да я избутам, но там имаше лек наклон и не можах да я помръдна. Напъвах се, докато целият плувнах в пот, а полицаят се бе вторачил в мен, наклонил кръглата си като топка глава на една страна.

— Имаш пилешки мускули — каза той и тежко се повлече към мен. — Окей, спокойно. Смятай, че съм ти съставил акта. Дай да ти видя книжката.

От усилието да избутам колата бях останал без дъх. Подадох му шофьорската си книжка, имах достатъчно ум в главата си да му връча и чисто новичката си журналистическа карта. Той се втренчи в нея, после в мене, после отново в картата.

— Какво е това?

— Работа за областния прокурор Медоус — отвърнах аз. — Подчинен съм пряко на лейтенант Реник.

— Реник ли? — той килна шапката на тила си. — Защо не каза така? Ние с лейтенанта бяхме приятели, преди да се издигне. — Полицаят подозрително опипа журналистическата ми карта, после ми я върна. — Е, сигурно няма да ми стане нищо, ако ти помогна малко.

Заедно избутахме колата до бордюра. Ченгето я огледа с презрение.

— Скоростната кутия, а? Май ще ти излезе скъпичко да я поправиш, а?

— Сигурно. — Главата ми бучеше. Какво щях да правя? Не смеех да оставя колата на ремонт.

Единствената възможност бе да я прибера в собствения си гараж. Но какво щях да правя тогава с трупа на Одет?

— Е, вие с колите сигурно имате много мангизи. Мойта работа е друга, мен кола не ми трябва дори да ми я подаряват.

— Има ли някъде наблизо автосервиз? — попитах аз, като избърсах потта от лицето си.

— На километър и половина по шосето, ама сигурно е затворен. Ако мине патрулна кола, тая таратайка веднага ще я закарат в

управлението и ще ти съставят акт.

На другата страна на улицата видях един дръгстор, който работеше денонощно.

— Май ще се обадя по телефона.

— Най-добре. Аз съм наблизо. Кажу на она приятел, че аз съм заръчал да махне тая таратайка. Името ми е О'Флеърти. Той ме познава.

Полицаят извади от джоба си тефтер и ми даде телефонния номер на сервиза.

Отидох до дрогерията и се обадох по телефона.

След дълга пауза чух мъжки глас, кисел и сънен. Попита какво, по дяволите, искам.

Казах, че искам да ме вземе на буксир и че полицаят О'Флеърти ми е дал телефонния му номер.

Той ми отговори с цветиста псувня, но накрая каза, че ще дойде.

Отидох при колата.

— Идва — казах аз.

Ченгето се усмихна.

— Хващам се на бас, че те е напсувал.

— И още как.

— Като видиш лейтенанта, кажи му, че си спомням за него — продължи О'Флеърти. — Бива си го. Най-добрият полицай, който сме имали.

— Ще му предам.

— Е, аз да тръгвам. Все ще се видим някога.

— Надявам се. И благодаря.

Грубото му червендалесто лице се разля в усмивка.

— Ние трябва да държим един за друг — каза той, кимна и тръгна по шосето, като размахваше палката и тихичко си подсвиркуваше.

С трепереца ръка запалих цигара. Бях така уплашен, че едва дишах. Какво щях да правя, след като приберях колата в моя гараж? Трябваше да помисля и за Нина. Как щях да се освободя от трупа на Одет, когато Нина винаги можеше да влезе в гаража? Не биваше да го правя денем. А Нина никога не излизаше нощем. Така бях загазил, че не бях в състояние да мисля, главата ми щеше да се пръсне от притеснение.

След десетина минути аварийната кола пристигна. Механикът беше дребен, слаб като клечка, ирландец до мозъка на костите си. Бе така вбесен, че не ми проговори, само се качи в пакарда, провери скоростите, излезе и се изплю на улицата.

— Скоростната кутия — каза той. — Две седмици работа и ще ти излезе скъпичко.

— Искам да ме закарате у дома — казах аз.

Той се вторачи в мен.

— Не искаш ли да ти поправа проклетата кутия?

— Не. Искам да ме закарате вкъщи.

Лицето му конвулсивно потръпваше.

— Дигна ме от леглото по туй време и няма да взема нищо за поправката, така ли?

Бях се нагледал на ирландци тази нощ.

— Аз работя за областния прокурор. Престани да дрънкаш и ме закарай вкъщи.

Помислих, че някой кръвоносен съд може да му се спуска, но той успя да преглътне яда си. Като мърмореше под нос, нагласи въжето. Казах му накъде да кара и се качих до него в аварийната кола.

По целия път до вкъщи никой от нас не продума. Като спряхме пред нас, погледнах разтревожено прозорците, по светлина не се виждаше. Нина беше в леглото и спеше.

Той откачи въжето.

— Ще я избутаме в гаража — рекох аз.

Той не ми помогна особено много, но имаше лек наклон към гаража и след известни усилия успяхме да вкараме колата.

— Колко? — попитах аз.

— Петнайсет долара — каза намръщено.

Нямах петнайсет долара. Извадих портфейла си. Успях да изровя всичко единайсет долара. Дадох му десет.

— И това е много.

Той взе парите, изгледа ме свирепо, качи се в колата и си замина.

Затворих вратите на гаража и го заключих.

Бледата светлина на утрото се процеждаше на изток. След час и слънцето щеше да се покаже. Вече нищо друго не можех да направя. Все още нямах представа как ще се справя.

А междувременно през целия ден трупът щеше да остане в колата. При тази мисъл ми призляваше.

Тръгнах по пътеката, отключих входната врата и влязох в хола. Зърнах лицето си в огледалото. Приличах на привидение.

На масата видях чантата на Нина. Отворих я, взех нейните ключове за колата и ги пуснах в джоба си. Не посмях да рискувам — можеше да отвори багажника, докато бях на работа.

Загасих светлината, отидох в банята и се съблякох. Взех душ. Мозъкът ми все още беше така парализиран от страх, че не можех да обмисля следващите си действия.

Посягах към пижамата си, когато чух телефона. Сърцето ми се сви. Намъкнах набързо долнището на пижамата, втурнах се в хола и грабнах слушалката.

— Хари, ти ли си? — Познах гласа на Реник. — Току-що ни се обади Малру. Отвлечена е! Ела веднага в управлението!

Спрях там разтреперан, стиснал телефонната слушалка, и усещах как ужасът ме връхлита на вълни.

— Чуваш ли ме, Хари?

Овладях се.

— Да, чувам те. Проклетата кола се развали. Счупи се скоростната кутия.

— Добре. Ще изпратя служебна кола. След десет минути ще бъде при теб. — И той затвори телефона.

— Хари... какво става?

Нина стоеше на вратата още сънена.

— Спешно повикване. Момичето било отвлечено — казах аз, като минах покрай нея. — Ти си лягай. Ей сега ще дойдат да ме вземат.

Обличах се бързо и говорех.

— Да ти направя ли малко кафе? — попита тя.

— Няма нужда. Връщай се в леглото.

— Е, щом си сигурен.

— Връщай се в леглото.

С мъка си навличах сакото, когато чух колата отвън.

— Дойдоха.

Прегърнах Нина, целунах я и изтичах към полицейската кола.

ОСМА ГЛАВА

I

Реник ме чакаше в стаята на оперативната група. Като влязох, тримата — той, Барти от Федералната полиция и полицейският капитан Рийгър — изучаваха огромна карта на окръга, закачена на стената. Реник се отдалечи от картата и дойде при мене.

— Е, добре я подредихме. Малру плати откупа, а дъщеря му още не се е върнала. Отиваме да говорим с него. Искам и ти да дойдеш, Хари.

— Какво всъщност е станало?

— Похитителите му казали, че ще намери дъщеря си в паркинга на Лоун Бей. Тя изобщо не се появила и той ни се обади. — Реник се обърна към Рийгър: — Капитане, можете ли да приберете колата и да я фотографирате? Искам снимките да са готови, докато се върна. — А на мен каза: — Снимката на колата трябва да се появи във всички вестници, всички местни вестници до един.

— Ще свърша тази работа, ще уредя и блокирането на пътищата — обади се Рийгър. — След един час окръгът така ще бъде блокиран, че и пиле няма да може да прехвъркне.

— Да вървим, Фред — каза Реник на Барти и като ме хвана за ръка, тръгна надолу по стълбите към чакащата полицейска кола.

Докато се носехме към дома на Малру, Барти, набит, около четиридесетгодишен мъж, каза:

— Сигурно е убита. Ех, да ни беше предупредил тоя стар глупак, щяхме да маркираме парите.

— Не мога да го обвинявам — заяви Реник. — На негово място щях да направя същото. За него парите са нищо. Иска дъщеря си.

— Трябваше да се досети, че няма да му я върнат. Знаеш ли, Джон, колкото повече мисля за тази работа, толкова повече ми се струва, че похитителят е местен човек.

— И аз така смятам.

Напрегнато се вслушвах в разговора им.

— Откъде измислихте това? — попитах.

— Преди да тръгне за киното, тя е говорила по телефона с онова момче, Джери Уилямс — каза Реник. — Щом Малру ни се обади, аз позвъних на Уилямс, но него го нямаше. Той е в болницата със счупен крак, лежи там от петък, значи не е могъл да се обади на момичето. Излиза, че похитителят е използвал името му. Откъде е знаел за Уилямс? Бащата на момчето ми каза, че то не е виждало Одет най-малко от два месеца. Помислете хубавичко. После и нещо друго — защо е избрал „Пиратската колиба“? Вярно, че е на отдалечено място, но има много други такива заведения, по-известни от тази дупка. Само местен човек ще я знае.

Докато говореше, колата спря пред дома на Малру. На долния етаж прозорците светеха и входната врата беше отворена. Икономът ни очакваше на горната площадка на стълбището.

Веднага ни заведе при Малру, който седеше в една просторна стая, отрупана с книги и задръстена с тежки старинни мебели.

Малру имаше болен и измъчен вид.

— Влизайте и сядайте, господа — каза той. — Сигурно идвате да ми кажете, че дъщеря ми е мъртва.

— Още не, сър — каза смутено Реник. — Има надежда да се върне. Когато ви посетих тази сутрин, вие знаехте, че е отвлечена, нали?

— Да. Онзи ме заплаши, че ще я убие, ако ви повикам. Беше ми трудно да взема решение, но накрая реших да не ви казвам.

— Разбирам ви. Кога я видяхте за последен път?

— В събота вечер. Щеше да ходи с една приятелка на кино. Тръгна към девет часа. Приятелката и се обади към десет без двайсет и каза, че Одет не се явила на срещата. Това не ме разтревожи. Дъщеря ми често си променя намеренията. Точно преди да тръгне за киното, и се обади Джери Уилямс. Помислих си, че е излязла с него. Малко след единайсет и половина позвъни похитителят. Поиска откуп от петстотин хиляди. Предупреди ме да не намесвам полицията. Каза ми, че парите трябва да са готови за днес и че ще получа инструкции как да му ги предам. В понеделник сутринта пристигна писмо от Одет. Ето, у мен е.

Той извади писмото, което бях съчинил, и го подаде на Реник.

— Това почеркът на дъщеря ви ли е?

— Да.

Тогава Малру заразказва на Реник за инструкциите, които му бях дал, как излязъл на шосето за Ист Бийч, видял светлината на фенерчето, хвърлил парите на пътя и заминал за паркинга на Лоун Бей.

— Там намерих колата на дъщеря ми. Единият калник беше повреден, сякаш при злополука. Чаках до четири без петнайсет, после реших, че няма да дойде. Съобщих на един полицаи, който вдигна тревога.

— Той е на паркинга — каза Реник. — Ако тя се появи, веднага ще разберем. Не видяхте ли мъжа, който сигнализираше с фенерчето?

— Криеше се в един храсталак. Видях само светлината.

— Трябва да огледаме мястото. Ще дойдете ли с нас да ни покажете точно къде е?

Малру уморено повдигна рамене.

— Аз съм болен човек, лейтенанте. Студеният, утринен въздух не ми понася. Предполагах, че ще искате да видите мястото и затова ви начертах карта.

Той подаде едно листче на Реник, който го прегледа и го връчи на Барти.

— Иди там да провериш, а, Фред? — каза Реник. — Ще се разнесе новината и куп хора ще се втурнат да отгъпчат всичко наоколо. — Той погледна към мене. — Ти иди с него и ми прати колата обратно.

Барти ми кимна и аз запристъпвах след него към полицейската кола.

— Издръжлив старец — каза той, когато се понесохме по алеята.

— Дявол да го вземе, аз едва ли щях да изглеждам толкова спокоен, ако бях изгубил дъщеря си.

Изпитах особено чувство, когато спряхме до храсталака, където се бях спотайвал преди по-малко от три часа.

Сега имах възможност да видя как действа Барти и неговата работоспособност веднага ми направи силно впечатление. Слънцето вече се издигаше. Той каза на двамата полицаи, които ни придружаваха, да потърсят къде е била скрита колата, а сам се зае да огледа храсталака, като ме предупреди да стоя настрана.

След двайсетина минути, през които обикалях наоколо и се потях, той ме извика.

— Май видях всичко, каквото имаше за виждане — каза той. — Личи си къде се е крил. Ето тук има отпечатък от тока на обувката му,

ще стане хубавичка отливка. Но това не значи нищо, докато не го хванем със същите обувки. Ето и една угарка — „Лъки Страйк“, но и това е нищо, дока докажем, че винаги е пушил такива цигари. Ако успеем, съдебните заседатели ще имат прекрасна тема за разговор.

Един от полицаите се приближи и каза на Барти, че са открили къде е била скрита колата.

Ние отидохме с него до мястото, където през нощта бях оставил пакарда.

— Тук има ясна следа от гума, сър — каза полицаят. — И много масло. Колата сигурно не е в ред. Маслото направо се е изливало на земята.

Барти огледа земята и изсумтя.

— Ще имам доста работа тук, Барбър — каза той. — Ще отидеш ли да вземеш Джон с колата? Кажу ми, че ще остана тук два часа, да ми прати кола.

— Разбира се — рекох аз и като оставих тримата мъже, се върнах в колата.

Подкарах обратно към къщата на Малру. Просто не можех да повярвам, че всичко това се случва с мене. Сякаш сънувах кошмар. Все се надявах, че ще се събудя и ще разбера, че всичко е било сън. От време на време се сецах за пакарда, оставен в гаража ми, и ме обливаше студена пот.

Като спрях пред дома на Малру, видях, че Реник ме чака. Носеше чанта — точно такава чанта Малру бе хвърлил от колата си. Нямаше грешка. Видът ѝ направо ме парализира.

Реник сложи чантата на задната седалка и се настани до мен.

— Барти откри ли нещо? — попита той.

Казах му какво е намерил Барти. Гласът ми звучеше глухо и безжизнено. Знаех, че съм оставил чантата в багажника на колата си и все пак тя беше тука, точно зад гърба ми.

— Какво е това? — попитах аз.

— В такава чанта Малру е сложил парите за откупа. Имал е две еднакви. Това е късмет за нас. Ще я фотографираме. Не се знае. Похитителят може да е изхвърлил чантата. Може да я открием и да вземем отпечатъци от пръстите му. Сега ще докладваме на Медоус. Ако е готов, ще вдигнем по тревога цялата преса. Можем да се

надяваме, че ще се появи някой, който е видял момичето, след като е напуснало „Пиратската колиба“.

Доникъде няма да стигнете с това, помислих си аз. Колко бях доволен, че настоях Одет да си смени дрехите и да сложи червена перука.

Като пристигнахме, Медоус ни чакаше в кабинета си. След доклада на Реник той стана и започна да крачи напред-назад из стаята, като дъвчеше края на пурата си.

Накрая каза:

— Е, сега набрахме скорост. Тъкмо ще успеем за сутрешните вестници. — Той спря и размаха дебелия си пръст към мен. — Това е твоя работа, Барбър. Искаме съдействието на пресата.

Няма нужда да ви казвам какво да правите. — Трябва ми много и хубава реклама. Ясно ли е? — Обърна се бързо към Реник. — И внимавай, Джон! Никакви грешки. Ние сме в центъра на вниманието. Трябва да пипнем тоя похитител, разбрано ли е?

— Аха — каза Реник. — Ще говоря с Рийгър, после ще размърдаме пресата.

Отидохме в стаята на Рийгър. Даде ми куп снимки на колата.

— Е, започвай работа, Хари. Аз искам да говоря с капитана.

Зададох му въпроса, който от цял час се канех да задам.

— Като говори с Малру, не видя ли и жена му?

Реник поклати глава, разбрах колко е изненадан.

— Не, Малру ми каза, че е припаднала и е на легло.

Рийгър внезапно вдигна поглед.

— Припаднала ли? Такива май не припадат лесно.

Реник нетърпеливо размаха ръце.

— И какво от това? Снощи изпаднала в истерия, докато чакали похитителя да се обади по телефона. Трябвало да извикат лекар. Той й дал силно приспивателно и жената още не се е събудила.

С пресъхнали устни попитах:

— Разпита ли и доктора, Джон?

Той се намръщи.

— Какво имаш предвид, Хари?

— Нищо. Както каза капитанът, според мен такива не припадат.

— Виж какво, хайде да не си губим времето с нея — каза Реник.

— Няма значение дали припадат, или не, Малру ми каза, че е

припаднала. Заеми се с отпечатъците. — Той ми подаде чантата. — Дай да я фотографират и разпрати снимките.

— Добре.

През следващите три часа не мръднах от телефона. Щом оставех слушалката и той започваше да звъни. До десет часа чакалнята беше пълна с репортери, които вдигаха страшна врява.

В десет и половина ги заведох при Медоус. Биваше го да се занимава с репортери. Капитан Рийгър и агентът от федералната полиция бяха там, но не им дадоха думата. Медоус обра каймака.

Доволен да отдъхна малко, аз ги оставих при него и отидох в кабинета си. Като седнах зад бюрото, телефонът иззвъня. Беше Нина.

— Хари, загубила съм си ключовете за колата, а колата ми трябва. Да не си ги взел ти?

Колата!

През последните часове на трескава възбуда бях забравил за нея и за съдържанието на багажника ѝ.

— Нямах време да ти кажа — отговорих аз, — че не можеш да използваш колата. Счупена е скоростната кутия. Снощи ме докараха на буксир.

— Какво да правя? Имам цял куп готови съдове, трябва да ги закарам в магазина. Не може ли да я поправим? Да извикам ли някой от сервиза?

— Не! Това значи нова скоростна кутия. Не можем да си я позволим. Вземи такси. Виж какво, Нина, затънал съм до гуша. Забрави за колата. Ще се видим довечера. — Затворих телефона.

Не бях успял да се съвзема от уплахата, когато се почука на вратата и Тим Каули влезе в стаята.

Сякаш ме разтърси електрически ток.

— Здравей, драги — каза той. — Значи ти наистина си в центъра на събитията.

— Изпускаш нещо много важно — казах аз. — В момента областният прокурор води пресконференция. Всички са там.

Той сви устни и грубо изръмжа нещо.

— Тоя стар дърдорко! Мисли само за това как да си покаже отвратителната физиономия във вестниците. — Приблужи и се настани в едно кресло. — Когато аз напиша нещо за отвличането, то ще бъде в съвсем друга светлина, няма да има нищо общо с онова,

което разправят ония идиоти начело с твоя шеф. Ще излезе голям материал, Хари, ако човек подходи както трябва, а аз точно това ще направя. Реник е умно момче. Ще говоря с него, но не и с началника му. Той не ми върши работа. — Тим запали цигара и втренчи изпитателен поглед в мен. — Смятат, че е мъртва, нали?

— Предполагат. Не са сигурни.

— А Малру как е? Ходих до тях, но наоколо гъмжи от полицаи. Не можах да се приближа до къщата.

— Той, изглежда, се държи. Но трябва да имаме предвид, че е на смъртно легло. Не му остават и два месеца да живее.

— А как е лъскавата му съпруга?

— Припаднала.

Той се вторачи в мен.

— Какво е направила?!

— Тя е под лекарско наблюдение. Припаднала. Нали знаеш какво значи думата „припадам“?

Той отметна глава и се разсмя като луд.

— Това е световно! Бях готов да се хвана на бас, че ще танцува кан-кан на покрива.

— Какво искаш да кажеш?

— Слушай, тези Малру са французи. Знаеш ли нещо за наследствените закони във Франция?

— Едва ли. Какво общо имат с тая работа?

— Според закона всяко дете наследява половината от бащината си собственост. Това означава, че момичето е щяло да получи половината от милионите на Малру. Дори и да иска да завещае всичко на жена си, Малру не може да го направи. Според закона, когато той умре, момичето автоматически получава всичко, а това е една много, много тлъста сумичка.

Обзе ме зловещо предчувствие.

— Ако тези похитители са убили момичето, което е много вероятно, и ако Малру умре скоро, което също е много вероятно, Рея Малру ще пипне цялото богатство. Затова съм смаян от нейния припадък, освен ако е припаднала от радост.

Ето къде беше мотивът за убийството на Одет. Дали Рея не е използвала това фалшиво отвличане, за да прикрие убийството? Дали не бе ме избрала да ѝ свърша мръсната работа?

— Какво те измъчва, Хари? Да не си глътна езика? — попита Каули.

В този момент вътрешният телефон иззвъня. Натиснах копчето.

— Трябваш ми — изрева Медоус. — Идвай.

— Гласът на Негово Височество Шефа — каза с усмивка Каули.

Станах на крака.

— Ще се видим, Тим — казах аз. — Винаги на твое разположение, само кажи.

Доволен да се отърва от изпитателния му поглед, аз излязох от стаята почти бегом.

II

До обяд организираното издирване на Одет Малру бе в разгара си и се водеше с такъв размах, че се уплаших. Всички улици на града бяха блокирани. Войниците от близкото поделение бяха извикани на помощ. Повече от хиляда души полиция и войска съставяха силите за блокиране в това безнадеждно търсене на изчезналото момиче. Три хеликоптера бръмчаха над Палм Бей и Палм Сити и имаха пряка радиовръзка с управлението на Медоус.

Той каза на журналистите, които все още се въртяха наоколо, изпълнени с надежди:

— Ние подозираме, че тя е някъде в околността. Предполагаме, че е убита, но може и да грешим. Ако е мъртва, трупът сигурно е хвърлен някъде и ще го намерим. Ако е жива, сигурно са я скрили наблизко и ние пак ще я намерим. Всяка къща, всеки апартамент и всяка ферма ще бъдат претърсени. Разполагаме с достатъчно хора. Ще ни трябва много време, но ако е някъде в радиус от осемдесет километра, рано или късно ще я намерим.

По-късно, когато журналистите си отидоха, дойде Реник. Беше ходил в болницата да говори отново с Уолтър Кърби, надявайки се, че сега ще си спомни нещо, което ще насочи полицията по следите на убиеца.

Медоус го погледна изпитателно:

— Нещо ново?

— Нищо особено. Поне е сигурен, че мъжът е висок и широкоплещест. Това няма да ни помогне много, но и то е нещо. Знаем, че човекът, когото търсим, е висок, широкоплещест, пуши цигари „Лъки Страйк“ има доста разбичкана кола и тежи около осемдесет килограма.

— Как му изчислихте теглото?

— Помогна ни следата от тока на обувката. Барти направи опит. Когато един от неговите хора, който тежи осемдесет килограма, стъпи върху почвата, получи се същата следа.

Медоус изглеждаше доволен.

— Още малко информация от този род и ще можем да му направим словесен портрет.

Така се бях напрегнал, че ме заболяха мускулите.

После вратата изведнъж се отвори и влезе капитан Рийгър. Широкото му месесто лице пламтеше от вълнение.

— Имаме късмет! — каза той. — Един жител на Уест Бийч ни събщи за автомобилна злополука. Казва се Хърбърт Кеъри. Има дрогерия в Уест Бийч. Снощи двамата с жена си ходили на гости у свои роднини в Лоун Бей. Оставил колата си в лоунбейския паркинг. На тръгване се сблъскали с една TR—3.

Докато той говореше, аз отидох до прозореца и запалих цигара. Стоях с гръб към всички. Знаех, че съм преbledнял като платно. Ако видеха лицето ми, сигурно щяха да разберат, че нещо не е наред.

— Това била колата на момичето. Кеъри ѝ взел номера. Признава, че той бил виновен за злополуката. И знаете ли, на волана е имало мъж! — Докато Рийгър говореше с грубия си полицейски глас, всяка дума ме пронизваше като нож. — Това трябва да е бил някой от похитителите. Макар че Кеъри бил виновен за злополуката, другият не спрял. Откарал колата към края на паркинга, оставил я и избягал.

— Защо, дявол да го вземе, не е съобщил веднага за произшествието? — попита Медоус.

— Той прави, каквото каже жена му. Вината за злополуката била негова, но тя не му давала да си признае. Едва тази сутрин решил да ни събщи.

— Искам да говоря с него — каза Реник.

— Тръгнал е насам. Изпратих служебна кола да го вземе. Всяка минута ще пристигне.

— Добре ли е видял лицето на онзи тип?

— Сигурно. В паркинга било тъмно, но поне са разговаряли.

Вече се бях овладял. Не смеех да се срещна с Кеъри. Отдалечих се от прозореца.

— Май ще се върна в кабинета. Имам страхотно много работа — рекох аз и тръгнах към вратата.

— Ей! — извика Реник. — Стой тука. Искам да чуеш какво ще каже този тип.

Щеше ли да ме познае Кеъри? Нямаше ли да влезе в кабинета, да се втренчи в мен и да каже: „Това е той!“

Седнах зад едно празно бюро. Следващите двадесет минути бяха най-тежките в живота ми.

Рийгър, който изучаваше картата на стената, каза:

— Знаете ли онази сребърна мина близо до шосе номер седем? Подходящо място да се изхвърли трупът. По-добре да проверят там. — Той вдигна телефонната слушалка и започна да издава заповеди.

Те са професионалисти, помислих си аз. Къде ще скрия трупа на Одет? При тези блокирани пътища, при тези хиляда души, които вече проверяваха и претърсваха къща след къща, апартамент след апартамент, как изобщо щях да се отърва от него?

Докато чакахме, телефонът непрекъснато звънеше. На всеки пет минути съобщаваха за развоя на претърсването. Тези хора не си играеха. Вече една четвърт от площта, изобразена на картата, беше претърсена. Виждах, че се приближават към нашата улица. Щяха ли да се сетят да проверят гаража ми? Щяха ли да се сетят да претърсят колата ми?

Внезапно някой почука на вратата и пред нас се появиа Кеъри и жена му.

Бяха странна двойка. Тя се извисяваше над него. Кеъри вървеше след нея, мачкайки нервно шапката си, а плешивата му глава лъщеше от пот. Тъй като не бях видял добре лицето му в тъмния паркинг, аз го огледах с любопитство. Беше от онези слаби и безлични типове, които все някой ще изпързала и които живеят в някакво нервно объркване, винаги несигурни дали не са постъпили неправилно в най-подходящия момент, или пък правилно в най-неподходящия.

Жената беше висока, едрогърдеста, с остри очички и енергично издадена напред долна челюст. Тя командваше вкъщи. Това си личеше отдалече. Влетя в стаята, сякаш бе нейна собственост, и като взе Медоус на прицел, веднага се нахвърли върху него.

Заяви, че злополуката не била станала по вина на съпруга ѝ. Фактът, че онзи избягал, бил доказателство за това. Що за идея да ги викат в полицията? В магазина имали куп работа. Какво си въобразявал Медоус, да не би едно осемнайсетгодишно момиченце да може да ги замести в магазина и тъй нататък, и тъй нататък, докато Медоус се опитваше да спре пороя от думи.

Стоях, застинал от ужас, вперил поглед в Кеъри.

Навярно това беше грешка от моя страна. Втренченият ми поглед привлече вниманието му и той изведнъж се обърна към мен.

Сърцето ми се сви, като видях как се напрегна. Погледна настрани, после отново — към мене. Погледите ни се срещнаха. Испитах ужасяващото чувство, че ме е познал. Гледахме се известно време, после той се извърна, прегърби рамене и отново се върна към старата си роля на шашардисан.

Медоус обясняваше на жената за отвличането и тя започваше да се успокоява.

— Не ме интересува злополуката — каза ѝ той. — Искам описание на онзи човек. — Пренебрегна я и се обърна към Кеъри. — Вие ли говорихте с него?

Дребният човечец кимна нервно.

— Да, сър.

— Опишете ми как изглеждаше.

Кеъри погледна към жена си, после отново към Медоус. Изпусна шапката си и я вдигна, целият зачервен.

— Ами беше едър човек, сър. Беше тъмно. Не го видях хубаво.

— Едър, с широки рамене?

— Точно така.

— Не бих го описала така — каза мисис Кеъри. — Беше едър, да, но не и висок. Като вас — и тя посочи Медоус.

Той се намръщи.

— Сега говоря със съпруга ви. С вас ще поговорим по-късно.

— Мъжът ми никога нищо не забелязва — заяви тя. — Няма смисъл да го питате. И брат му е същият. Колкото можете да разчитате на думите на мъжа ми, толкова и на думите на брат му. Аз ли не знам. Женена съм за него от двайсет и шест години.

Без да ѝ обръща внимание, Медоус каза:

— Мистър Кеъри, вие останяхте с впечатлението, че този човек е висок. Колко висок?

Кеъри се поколеба, като погледна извинително към жена си.

— Трудно е да се каже, сър. Не беше много осветено. Наистина останах с впечатлението, че е висок.

Медоус махна нетърпеливо. Посочи към Реник.

— Толкова висок?

Кеъри втренчи поглед в Реник, пак си изпусна шапката и с неловко движение я вдигна.

— Горещо-долу. Може би малко по-висок.

Жената изсумтя.

— Бих искала да знам какво ти става — каза тя. — Не беше по-висок от този джентълмен — и тя посочи Медоус.

— Мила, останах с впечатлението, че той... той беше висок — каза Кеъри и изтри потното си теме с носна кърпа.

Медоус изведнъж се обърна към мен.

— Стани прав, а? — каза нетърпеливо.

Аз бях най-високият в стаята. Бавно се изправих. Сърцето ми биеше така силно, че щеше да се пръсне.

— Този господин е великан! — каза жената. — Непрекъснато ви повтарям, че онзи не беше висок.

Кеъри се втренчи в мен.

— Струва ми се — рече колебливо, — че този човек има почти същата фигура.

Седнах. Кеъри продължи да ме гледа втренчено.

— Окей, кажете какво точно се случи. Вие блъснахте неговата кола, така ли?

Кеъри откъсна очи от мен.

— Дадох на заден. Бях забравил да включа светлините. Блъснах се право в колата му. Просто не я видях.

— Нищо подобно! Ти даде на заден ход, а този пристигна отнякъде и се блъсна в тебе — намеси се жена му. — Само той е виновен. Наруга ни и си замина. Паркира си колата в другия край и взе, че избяга. Като не беше виновен, защо избяга, а?

— Пет пари не давам кой е виновен — изръмжа Медоус. — Искам само да намеря онзи човек. Е, сър — обърна се той към Кеъри, — забелязахте ли нещо друго? Според вас на колко години беше?

— По гласа и движенията му личеше, че е към трийсет и няколко годишен — каза Кеъри и погледна с надежда към жена си. — Нали и ти мислиш така, мила?

— Как така по гласа му ще познаеш на колко е години? — озъби се тя. — Мъжът ми чете криминални книжки — каза тя на Медоус. — Чете ли, чете, като забие нос в книгата — и по цял ден така. Хората не трябва да четат криминални книжки, не е полезно.

— А вие не можахте ли да познаете на каква възраст беше?

— Може би, но няма да ви кажа. Не е хубаво да се заблуждава полицията — рече тя и погледна заплашително съпруга си.

— Не забелязахте ли с какво беше облечен, мистър Кеъри?

Човечецът се поколеба.

— Не съм много сигурен, но ми се стори, че носеше спортен костюм. Трябва да е бил кафяв. Като излезе от колата, ми се стори, че имаше външни джобове.

— Не знам как можеш да стоиш пред този джентълмен и да приказваш такива глупости — заяви жена му. — Беше тъмно, не си могъл да видиш цвета на костюма му с твоето зрение. — Тя се обърна към Медоус. — Ако не сте виждали суетен човек, ето го пред вас. Постоянно трябва да носи очила. Все това му повтарям. Не бива да кара колата без очила.

— Зрението ми не е чак толкова лошо, Хариет. — Кеъри показа малко характер. — Очилата ми трябват само за четене.

Медоус посочи един вестник на бюрото си, което беше на около шест крачки.

— Можете ли да прочетете заглавията от мястото си, мистър Кеъри?

Той ги прочете без колебание.

Медоус погледна Реник и вдигна рамене, после попита:

— Носеше ли шапка?

— Не, сър.

Медоус се обърна язвително към жената:

— И вие ли така мислите?

— Не носеше шапка, но това не означава, че изобщо не е имал шапка — каза гневно тя.

— Да не я носеше в ръка?

Тя се поколеба и каза грубо:

— Не забелязах.

Докато траеше този разговор, Кеъри ме гледаше слисано.

— Мистър Кеъри, онзи човек черноок ли беше или рус?

— Не мога да кажа, сър. Не се виждаше хубаво.

— Той говори ли с вас?

— Той ни крещеше — обади се жената. — Знаеше, че е виновен.

Той...

— Бихте ли познали гласа му? — каза Медоус, без да й обръща внимание.

Кеъри поклати глава.

— Не, сър. Той каза само няколко думи.

— В колко часа стана злополуката?

— В десет и десет. Нарочно си погледнах часовника.

— Значи после той избяга. Накъде?

— Мисля, че се качи на друга кола, която го чакаше извън паркинга. Във всеки случай, след като избяга, чух как потегли друга кола.

— Не я ли видяхте?

— Не, но видях светлините й.

— В каква посока замина?

— Към летището.

Медоус спря да крачи из кабинета и се втренчи в Кеъри, после погледна Реник, който си водеше, бележки.

— Летището ли?

— Ами може да е потеглила за Уест Бийч, който е на пътя за летището. Не исках да кажа...

— Летището! — възкликна Медоус. — Това е идея. — Той внезапно се разпали. — По дяволите! Това е идея! Проверихме ли летището, Джон?

Реник отрицателно поклати глава.

— Не. Предположихме, че няма да посмее да качи момичето на самолет. Ако мислите...

— Ще проверим навсякъде — каза Медоус. — Искам списък на всички пътници, които са заминали от летището между десет и половина и полунощ. Ти ще уредиш това, Джон.

Толкова бях притеснен, че едва стоях на мястото си.

Като се обърна към Кеъри, Медоус каза:

— Смятам, че засега това е всичко, мистър Кеъри. Благодаря за съдействието. Ако ни интересува още нещо, ще ви потърсим.

Жената тръгна да излиза.

— Хайде, Хърбърт, вече изгубихме достатъчно време.

Кеъри пристъпи след нея, после спря да ме погледне. Не посмях да вдигна очи. Дръпнах едно чекмедже на бюрото и взех някакви листове, сякаш съвсем бях забравил за неговото съществуване.

Чух как той попита Медоус:

— Извинете, сър, кой е този господин?

Ето, сега, помислих си аз, и сякаш ледени пръсти стиснаха сърцето ми. Вдигнах поглед.

Кеъри сочеше към мен.

Явно изненадан, Медоус каза:

— Това е Хари Барбър, отговаря за пресата.

Жената дръпна Кеъри и го повлече към вратата.

— За бога! Идвай! Ако имаш много време и смяташ да хабиш времето на тези господа, аз нямам!

Като продължаваше да ме гледа втренчено, Кеъри неохотно се остави да го изведат от кабинета.

Вратата се затвори след него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

I

— Каква жена! — каза Медоус и седна зад бюрото си. — Какво ще кажеш, Джон? Главата си залагам, че Кеъри говори истината.

— А, разбира се — отвърна Реник. — Все пак имаме и друг свидетел — Кърби също каза, че човекът бил висок, с широки рамене. Е, вече имаме нещо налице. Човекът, когото търсим, е висок около един и осемдесет и три, тежи осемдесет килограма, пуши цигари „Лъки Страйк“, притежава разнебитена кола, носил е тъмен спортен костюм с външни джобове и е бил без шапка. Почти сме готови да му направим словесен портрет. — Изведнъж се обърна към мене. — Колко тежиш, Хари?

— Около седемдесет и пет, предполагам — казах дрезгаво. — Какво общо има тук моето тегло?

— Хрумна ми нещо. Кеъри каза, че по фигура приличаш на онзи. Ще ти направим снимка, ще изтрием лицето и ще я разпратим по вестниците. Ще искаме да узнаем дали някой не е виждал такъв човек около паркинга на Лоун Бей и „Пиратската колиба“ — Той погледна Медоус. — Какво ще кажете, сър?

— Чудесна идея! — разпалено се съгласи Медоус. — Ще направим още нещо. — Той извика секретарката си. — Мис Леъм, веднага излезте да купите спортен костюм за мистър Барбър. Да бъде тъмнокафяв и с външни джобове, нещо скромно. Искам го възможно най-бързо.

Мис Леъм ме огледа, кимна и излезе.

— Джон, докато чакаш, набави ми списъка на пътниците. Искам имената на всички, които са пътували между десет и половина и полунощ. — А на мен рече: — Какво ще кажете за една статийка за мен — нещо лично, какви хобита имам, за семейния ми живот, за децата, жена ми и тъй нататък. Няма нужда да ви обяснявам. Цялата тази плява я има в досието. Гледайте да излезе в „Таим енд Нюзуик“.

Като се върнах в стаята си, затворих вратата и седнах с подкосени крака зад бюрото. Бях в капан. Фотографската идея на Реник можеше да се окаже опасна. Макар да бях доста сигурен, че

никой не ме е видял в „Пиратската колиба“, имах достатъчно журналистически опит, за да знам, че винаги може да се намери някой, който ме е видял, без да го забележа. Това се отнасяше и за Лоунбейския паркинг. И най-глупаво бях занесъл куфара на Одет в чакалнята на летището. Там беше претъпкано. Щом снимката ми се появеше във вестниците, някой случаен наблюдател можеше да си спомни, че ме е виждал.

Но от главата ми не излизаше мисълта как ще се отърва от трупа на Одет. Това трябваше да стане тази вечер. Не можех да я оставя подълго в багажника. Трябваше да наема кола. Уплахата ми се засили, като се сетих, че нямам пари. Трябваше да отида в сервиза и да измоля една кола от собственика, без да плащам депозит. В портфейла ми бяха останали точно два долара и нямах представа колко има у Нина. Заплата щях да получа най-рано в края на седмицата.

А после, като намерех кола, щях да пренеса в нея трупа на Одет. Как щеше да стане това, та Нина можеше всеки момент да ме изненада? Трябваше да го направя, когато тя спи. Щях да ѝ кажа, че ще работя до късно и щях да чакам да заспи, за да свърша всичко.

Ами ако някой от онези, които претърсвах, ме забележеше?

Умът ми отказваше да възприеме ужасния риск, на който щях да се изложа.

Нямах време да мисля повече за това, защото телефонът нададе неизменния си вой. Трябваше да пиша статията за Медоус. Като я довършвах, влезе мис Леъм с костюма, следвана от Реник.

Здравата се стреснах, като видях костюма. Беше точно копие на моя. Бях го купил скоро след като напуснах затвора, за да имам нещо ново за носене.

Като си отиде мис Леъм, Реник каза:

— Хайде преоблечи се, Хари. Фотографът чака. Искаме да пуснем снимките във вечерните издания.

Облякох костюма и отидох с Реник при фотографа. След половин час имахме десетина готови снимки.

С ужасното чувство, че извършвам самоубийство, направих описание на себе си и го залепих на гърба на снимките. Занесох ги на Медоус.

Лицето ми беше изтрито, но въпреки това не бе трудно да се позная.

Медоус разгледа снимките, кимна и извика мис Леъм, за да ги разпрати на местните вестници.

Тъкмо излизах и се появи Реник.

— Списъкът на пътниците е готов — каза той. — Но няма да ни помогне. Между десет и половина и полунощ е имало само два самолета. Единият за Япония, другият за Сан Франциско. Японският не ни върши работа. На самолета за Сан Франциско е имало петнайсет пътника. Четиринайсет от тях са били бизнесмени със съпругите си. Те редовно пътуват по тази линия и стюардесата ги познава добре. Петнайсетият пътник е момиче, което пътувало само.

— Това не ни е от полза. Аз търся момиче, което е пътувало с някакъв мъж. Има малка възможност похитителят така да е уплашил момичето, че да са пътували заедно. Как се е казвала самотната пътничка?

— Записана е като Ан Харкорт — отвърна Реник. — Стюардесата я забелязала. Била червеночоса. Сигурен съм, че не е била Одет Малру.

Студената топка в стомаха ми се стопи. Краката ми изведнъж се подкосиха и трябваше да седна.

Медоус хвърли списъка в кошчето за смет.

— Е, това беше една възможност. Може би със снимката ще имаме повече късмет.

Минаваше седем. Навъртах се наоколо, до осем слушах телефонните съобщения за претърсването, после казах на Реник:

— Да си отивам ли къщи? Ако стане нещо, ще ми звънеш.

— Ами да, разбира се, Хари. Отивай.

Върнах се в стаята си и се обадих на Нина.

— Може да позакъснея. Какво ще правиш тази вечер?

— А, нищо. Ще те чакам.

— Виж какво, защо не идеш на кино? Какво ще правиш къщи сама? Дават хубав филм в „Капитол“. Защо да не го видиш?

— Не ми се ходи сама, Хари. Ще те чакам.

Само да можех да я изкарам от къщи за няколко часа!

— Ще ми бъде много приятно, ако отидеш, Нина. Толкова често оставаш сама.

— Но, мили, не ми се ходи сама на кино, дори да можехме да си го позволим — Кога ще се върнеш? Да ти стопля ли вечерята?

Вдигнах ръце. Ако продължавах, да настоявам, щеше да й се види подозрително.

— Сигурно след около час. Да, стопли ми вечерята. Ще се видим.

— Ох, Хари, още не съм си намерила ключовете за колата.

Започнах да се ядосвам.

— Като не можеш да я използваш, за какво се притесняваш? Засега до скоро виждане — казах аз и затворих телефона.

Известно време седях така, вперил невиждащи очи в часовника на бюрото си. Обикновено Нина си лягаше към единайсет. Трябваше да чакам най-малко до един, преди да посмея да докосна трупа на Одет. Колкото повече приближаваше време да действам, мисълта за онова, което трябваше, да направя, ме караше да треперя от ужас. Но се налагаше. Къде щях да изхвърля трупа? Щях ли да посмея да отида до сребърната мина? Знаех, че вече са я претърсили. Едва ли щяха да я претърсват отново. Ако успеех да стигна дотам, без да ме забележат, може би никога нямаше да намерят трупа. Но можех ли да стигна дотам? Преди да напусна стаята на оперативната група, аз бях разгледал картата, на която Реник отбелязваше как напредва претърсването. Движеха се по магистралата, като се отдалечаваха от мината и отиваха към нашата къща. До един часа магистралата щеше да бъде чиста, можех да срещна само някоя случайна патрулна кола. В качеството си на агент за връзка с широката публика можех да, ги излъжа нещо и да мина, ако — това ако беше с голяма буква — ми издържаха нервите. А те вече не издържаха. Бях в ужасно състояние.

Най-напред трябваше да наема кола. Това беше първата крачка.

Взех автобус и отидох до кварталния гараж. Като влизах там, беше девет без десет.

Тед Браун, осемнайсетгодишният младеж, когото добре познавах, седеше в малката канцелария и четеше за конните състезания. Испитах облекчение, като видях, че няма и следа от Хамънд, собственика на гаража.

— Здравей, Тед — казах аз, като отворих вратата. — Изглеждаш много зает.

Той глуповато ми се усмихна. Остави вестника и се изправи.

— Здравсти, мистър Барбър — каза той. — Тъкмо се опитвах да отгатна кой ще спечели. С малко късмет ще успея. От една седмица

хич не ми върви.

— А на мен никога не ми върви. Виж какво, Тед, и аз нещо имах лош късмет напоследък. Пакардът ми отиде на кино. Изгърмя скоростната кутия.

На лицето му се изписа загриженост.

— Гледай ти! Съжалявам. Това е сериозна работа.

— Аха. Искам да наема една кола за тази вечер. Имаш ли нещо свободно?

— Ама разбира се, мистър Барбър. Можете да вземете ей онзи шевролет. Само за тази вечер ли?

— Да. Утре сутринта я връщам. — Тръгнах към шевролета. — Имам спешна среща в Палм Бей.

— Ще ви дам формуляра да го попълните, мистър Барбър. Трийсет долара за депозит и за осигуровката.

Спрях.

— Бързам, Тед. Нямам пари в себе си. Утре ще си оправим сметките.

Момчето объркано се почеса по главата.

— На мистър Хамънд май няма да му се хареса това, мистър Барбър. Не мога да го направя на моя отговорност.

Засмях се пресилено.

— Какво ти става, Тед? По дяволите, аз съм ви постоянен клиент от десет години. Мистър Хамънд с удоволствие би ми услужил.

Лицето му се разведри.

— Май сте прав, мистър Барбър. Може би само трябва да подпишете формуляра. А утре, като върнете...

— Разбира се.

Последвах го в канцеларията и нетърпеливо зачаках да намери формуляри. Намери един и го сложи на бюрото пред мен.

Като си вадех писалката, една кола влезе в гаража.

Беше Хамънд.

Ако бях дошъл пет минути по-рано, вече щях да съм на път. Сега ме чакаха разправии. Разбрах това, щом видях как се промени изражението на лицето му.

Като влезе в канцеларията, аз някак успях да си наложа да му се усмихна.

— Здравейте, мистър Хамънд — казах аз. — Вие нещо по късното.

— Добър вечер — каза той отсечено. И погледна намръщено към Тед. — Какво става тук?

— Ще наема шевролета — обясних. — Счупи ми се скоростната кутия. Ще трябва да се заемете с нея някъде през следващата седмица. Имам спешна среща в Палм Бей и ми трябва кола.

Той се поуспокои.

— Това добре. Моля попълнете формуляра. Трийсет долара за бензина, застраховката и депозита.

Започнах да попълвам формуляра. Така ми трепереше ръката, че сам не можех да си позная почерка.

— Ще се разплатя утре, като ви върна колата — рекох аз колкото може по-небрежно. — Неочаквано ми се наложи да пътувам. Нямах време да изтегля пари, преди да затворят банките. Ще ви платя утре.

Подписах се със замах и побутнах формуляра към него.

— Дай ми кредитната карта на мистър Барбър — каза той на Тед. Тед му я подаде и отиде в гаража. Изглеждаше смутен.

Хамънд прегледа картата, погледна и мен и лицето му стана сурово.

— Мистър Барбър, вие ми дължите сто и петдесет долара за ремонти, бензин и масло.

— Ама разбира се, знам. Утре ще ви платя. Съжалявам, че така съм си просрочил кредита.

— Ще се радвам, ако стане утре. — Последва пауза. — Съжалявам, мистър Барбър, но докато не си уредите сметката, не мога да ви отпусна повече кредит.

Едва се овладях. Стиснах юмруци и казах:

— Вижте какво, спешно ми трябва кола. От десет години съм ви клиент. Не бива да се държите така с постоянните си клиенти. Нямах да ви моля за тази услуга, ако не бързах толкова.

— Ако искате да отидете до Палм Бей, мистър Барбър, има рейс. От осемнайсет месеца не сте ми плащали нищо — заяви Хамънд. — Много пъти съм го казвал на мисис Барбър. И все едно и също: ще платя утре. Много съжалявам, но повече кредит няма да ви дам. Ще получите шевролета, като си платите депозита и си уредите сметката. Край.

Толкова зле се почувствувах, че ми идваше да умра. Трябваше да взема тази кола! Животът ми зависеше от това!

— Работата е много, много спешна — казах аз, като се стараех да овладея гласа си. — Тази вечер ми трябва кола. Ето какво ще направя. Ще ви оставя бижутата на жена си като депозит. Струват двеста-триста долара. А утре ще ви платя цялата сметка. Може да не сте чули, че вече имам работа. Аз съм в областната прокуратура, отговарям за пресата. — Извадих журналистическата си карта и му я показах.

Той я погледна и ми я върна.

— Щом работите за областния прокурор, мистър Барбър, по-добре поискайте полицейска кола, като е толкова спешно. Не ми трябва бижутата на жена ви. Аз не работя по този начин.

И тогава внезапно си спомних, че в багажника на колата ми има чанта, която съдържа петстотин хиляди долара! Какво правех аз, защо стоях тука и молах този негодник да ми направи услуга, когато можех да го купя с целия му проклет гараж, само да поисках! Щях да взема от тези пари! Това беше опасно, но нямаше нищо по-опасно от трупа на Одет в гаража ми.

— Щом е така, вървете по дяволите — казах аз и напуснах сервиза.

На около миля от къщи имаше гараж, който работеше денонощно. След като Нина си легнеше, щях да отида там и да наема кола, като платя с част от онези пари.

Тръгнах по дългото шосе, което водеше към нашата къща. Насред път видях двама полицаи, които идваха насреща ми по другия тротоар. Те спряха пред една съседна къща, единият бутна вратата и закрочи по пътеката. Другият тръгна към следващата къща.

Претърсваха къща по къща и бяха стигнали до нашата улица!

Със свито от страх сърце аз ускорих крачка. Като видях нашата къща, замръзнах на място.

Вратите на гаража, които бях заключил снощи зееха отворени!

За един дълъг миг просто застинах така, потискайки неудържимото желание да се обърна и да хукна да бягам, да бягам, докато ми държат краката. Бяха ли намерили трупа? Дали не се криеха някъде, за да ме арестуват?

Един от полицаите излезе от отсрещната къща. Той втренчи учуден поглед в мен.

Овладях се и тръгнах към дома.

II

Като тръгнах по пътеката в двора, видях Нина и двама войници, които стояха до пакарда. Като чуха, че се приближавам, и тримата се обърнаха.

— Ето го мъжа ми — каза Нина.

— Здравей — рекох ѝ аз. — Какво става тук?

Двамата войници бяха почти деца. Единият бе едър и русокос, с месесто розово лице. Беше му горещо и изглеждаше отегчен. Другият бе дребничък, мургав, с напрегнато интелигентно лице. Правеше впечатление на враждебно настроен и груб човек.

Веднага разбрах, че с него именно ще трябва да се разправам.

— Това вашата кола ли е? — попита той.

Като го пренебрегнах, аз казах на Нина:

— Какво става?

— Търсят отвлеченото момиче — отвърна тя. Гласът и лицето ѝ показваха, че е ядосана. — Искат да отворят багажника.

Вече се бях съвзел. Бях толкова отчаян, че не се страхувах.

— Вие да не си мислите, че съм я скрил тука? — казах аз на дебелия и дори се засмях.

Той ми се усмихна смутено.

— Ама не, сър. Все му повтарям на Джо...

— Ще отворите ли багажника? — попита мургавият. — Имам заповед да претърся всяка къща и кола на тази улица.

— Казах му, че съм си загубила ключовете — обади се Нина. — И го помолих да те почака. От известно време стои тук.

— Съжалявам — рекох на мургавия. — Но нямам ключове. Оставих ги на ключаря. Трябва да направи нови за жена ми.

Той втренчи поглед в мен, пронизателните му очички бяха изпълнени с подозрение.

— Много лошо. Имам заповед. Ако нямате ключове, ще трябва да счупим ключалката на багажника.

— Утре сутринта ще бъдат у мен — казах аз, полагайки отчаяни усилия да говоря нехайно. — Елате утре сутринта и с удоволствие ще

ви покажа багажника.

— Хайде, Джо — каза дебелият. — Още не сме претърсили и половината улица, става късно.

Джо изобщо не му обърна внимание. Виждах, че се готви да вдигне голям шум.

— Ще разбия багажника — каза той и като се поотдалечи от мен, започна да се оглежда из гаража. Забеляза един крик и го взе.

— Я почакай — казах аз и заставах пред багажника. — Няма да ми повреждаш колата! Ето, виж това нещо — подадох му журналистическата си карта.

Момчето се втренчи в нея, без да я докосва.

— Е, и какво? — размаха той нетърпеливо лоста. — Не ми пука кой си. Имам заповед да претърся всяка кола на тази улица и точно това ще направя!

Погледнах Нина.

— На ъгъла има полицай. Иди да го доведеш.

Когато Нина изтича навън, Джо яростно извика:

— Не ми пука от никакъв полицай. Ще отворя багажника! Дръпни се оттук!

Останах си на мястото.

— Няма да ми пипаш колата — казах. — Ще отворя багажника утре сутринта, като си взема ключовете, не по-рано.

За миг се гледахме втренчено, после той свали лоста.

— Добре, щом така искаш. Хайде, Ханк, дай да избутаме оттука тоя идиот. Аз ще отворя багажника!

— О-о, виж какво, Джо — изломоти смутено дебелият. — Без грубости. Да почакаме полицая.

— Аз изпълнявам заповеди — каза другият и втренчи поглед в мен — — Ще се махнеш ли от пътя ми или искаш да те преместя?

— Плачеш за военен съд — казах аз. — Само се опитай със сила и ще съжаляваш.

Джо погледна Ханк.

— Хайде, дай да го избутаме от тука. Ако пострада, сам си е виновен.

Тъкмо тръгна към мен и на пътеката се появи Нина с едно от ченгетата, които бях видял от другата страна на улицата.

Джо спря, като забеляза едрия набит полицай, който влезе в гаража.

— Какво става тук? — попита полицаят.

— Искам да видя какво има в този багажник — заяви Джо. — Тоя тип няма ключ. Имам заповед. Щях да му разбия багажника, ама не дава.

— Къде е ключът? — попита ме полицаят.

— У ключаря — отговорих аз. — Оставих го, за да ми направят още един.

Той се втренчи в мен, като почесваше с дебел пръст каунестата си глава.

— Кой ключар?

Бях готов за този въпрос.

— Не знам. Дадох го на секретарката си да го занесе. — Показах му журналистическата си карта. Аз работя в областната прокуратура, господин полицай. Утре ще имам ключа. С най-голямо желание ще си отворя багажника. Вътре няма нищо, но ще го отворя утре, за да доставя удоволствие на този приятел. Няма да позволя да ми разбият багажника.

Ченгето прегледа журналистическата ми карта и погледна неодобрително Джо.

— Виж какво, войниче, няма защо да се нахвърляш така — каза той. — Познаваме този господин. Какво си се разпалил толкова?

Джо се попрегърби. Изражението му стана още по-враждебно.

— Не ми пука кой е той. Имам заповед и трябва да я изпълня.

— Разбий багажника и после ще отговаряш — каза полицаят. — Ще трябва да го платиш.

— Окей, значи ще го платя — каза Джо. — Трябва да го разбия!

Полицаят вдигна рамене и се обърна към мене.

— Така доволен ли сте, мистър Барбър? Нека да разбие ключалката. После ще ви я плати.

Едва си поемах дъх.

— Не, не съм доволен — казах аз. — Колата ми е стара. Може и да не намеря нова ключалка за багажника. Счупена ми е и скоростната кутия. От два дни колата не е вадена от гаража. Ако не ми вярвате, опитайте се да я помръднете.

— Аха? — обади се Джо. — И как ще запалим мотора, като ти няма ключовете. Махни се от пътя ми! Ще отворя тоя проклет багажник! — Той грабна лоста.

Останах на мястото си.

— Дайте да уредим въпроса — рекох аз. — Ще се обадя на лейтенант Реник. Ако той иска да се отвори багажникът, окей, момчето ще го отвори.

Лицето на полицаия светна.

— Чудесно, ще говоря с лейтенанта.

Джо захвърли лоста с отвращение.

— Ченгета! — изсумтя презрително. — Окей, дръжте се един за друг, но аз ще докладвам на командира на поделението. Хич не се надявайте, че въпросът е приключен, нищо подобно! Хайде да вървим, Ханк.

Двамата войници тръгнаха по пътеката, като оставиха полицаия да гледа смутено след тях.

— Хлапета! — изрече с отвращение полицаят. — Като ги прихване нещо, няма спирание.

— Благодаря — казах аз, като си поех дъх. — Щях да пукна, ама нямаше да го оставя да ми разбие колата.

— Вие бяхте прав. Довиждане мистър Барбър.

Той отдаде чест на Нина и тръгна по пътеката.

— Брей! — обади се Нина. — Направо го намразих това зверче. Още като го видях и си казах, че ще ни създаде неприятности.

Затворих вратите на гаража.

— По-добре да заключа — рекох аз. — Не ми се ще да се домъкне пак тук, като нищо ще го направи.

Тя ми подаде ключа и аз заключих.

Заедно се върнахме вкъщи.

— Какво става, Хари? Хората мислят, че момичето е мъртво. Всички говорят за това. Какво е станало? — попита Нина, като влязохме в хола.

— Не знам. Дай нещо за пиене, а? Цял ден препускам и направо съм свършен.

Съблякох сакото си и го хвърлих на канапето, после се отпуснах в един шезлонг и си разхлабих вратовръзката.

Нина приготвяше уиски със сода.

— Какво ще правим с колата — попита тя.

— Ще трябва да почака. Не можем да си позволим нова скоростна кутия.

Тя донесе чашите.

— Искаш ли цигара?

— Да.

Нина ми подаде кутията.

— Запалката е в джоба ми.

Тя взе самото ми и мушна ръка в джоба. Мозъкът ми сигурно беше изключил. Така бях свикнал Нина да се грижи за мен.

— Хари!

Гласът и изведнъж ме накара да застана нащрек.

Тя държеше в ръката си двете връзки ключове и ги гледаше с широко отворени очи.

Устата ми пресъхна.

Нина вдигна очи.

— Хари!

Двамата мълчахме и се гледахме втренчено, после чашата се изплъзна от ръката ми и се разби на парченца върху паркета.

ДЕСЕТА ГЛАВА

I

Часовникът в хола удари девет. Острият пресеклив звън отекна в стаята.

Изправих се и вперих поглед в счупената чаша и локвата уиски на пода.

— Ще почистя — казах и тръгнах към вратата.

— Хари...

— Сега ще се върна.

Трябваше да си поема дъх. Знаех, че съм пребледнял като платно. Главата ми се пръскаше. Отчаяно се опитвах да измисля някаква убедителна лъжа, но нищо не ми идваше наум.

Грабнах един парцал от кухнята и тръгнах обратно към хола. Видях как Нина опипваше резето на входната врата и се опитваше да я отвори. Одеве го бях дръпнал. Беше заяло нещо и тя с всички сили се стараяше да отвори.

— Къде отиваш? — извиках аз и хвърлих парцала.

Тя ме погледна през рамо. Лицето и бе изопнато и побеляло, очите изглеждаха огромни.

— В гаража.

Хвърлих се напред и я хванах точно когато издърпваше резето.

— Няма да отиваш там! Дай ми ключовете!

— Пусни ме!

Тя се отскубна от мене, хвърли се напред и като скри ключовете зад гърба си, облегна се на стената — Под бялата блузка гърдите й бързо-бързо се надигаха и спускаха от запъхтяното дишане.

— Дай ми ключовете!

— Не се приближавай! Какво си направил?

— Дай ми ключовете!

— Няма!

Трябваше да ги взема. Хванах я, но тя ми се изплъзна и избяга в хола. Изтичах след нея, хванах й китката и я извих зад гърба и.

— Хари! Боли ме!

Разтворих със сила пръстите ѝ и измъкнах ключовете. Както се борехме, тя се изплъзна от ръцете ми и падна на колене.

Пуснах я и се отдръпнах, като едва си поемах дъх. Чувствах се ужасно.

Нина остана на колене, закри лицето си с ръце и се разплака.

Пуснах ключовете в джоба си.

— Извинявай, Нина — едва промълвих аз. — Не исках да ти причиня болка. Моля те, не плачи.

Исках да я вдигна от пода, но толкова ме беше срам, че не смеех да я докосна.

Две-три минути тя стоя на колене, а аз висях до нея и я наблюдавах. После бавно стана, като придържаше китката си.

Погледнахме се в очите.

— По-добре ми кажи истината. Какво си направил?

— Нищо, абсолютно нищо. Остави това. Съжалявам, че те ударих.

— Ще ми дадеш ли ключовете? Искам да отворя багажника на колата.

— За бога, Нина! Престани! Казах ти да оставиш тази работа. Ясно ли ти е? Трябва да я оставиш.

Тя протегна ръка.

— Дай ми моите ключове.

— Не бъди глупава — казах отчаяно — Стой настрана! Няма да ти ги дам!

Тя изведнъж седна, втренчила поглед в мен.

— Какво толкова има в тоя багажник, че се страхуваш да не го видя, че толкова се страхуваше да не го видят полицаите? Хари! Да не би... онова момиче да е в багажника?

Слушай какво — казах аз. — Вземи си малко дрехи в една чанта и отивай на хотел!

Трябва да остана сам тази нощ! Моля те, моля те направи това и престани да задаваш въпроси.

— О, Хари! — Тя ме гледаше ужасено. — Кажи ми, че не е вярно! Не мога да повярвам, Хари! Тя не е в багажника, нали?

— Престани да задаваш въпроси! — ударих с юмрук по масата. — Иди да си вземеш дрехи! Махай се отгук! Не можеш ли да

разбереш, че имам достатъчно неприятности, за да се занимавам сега и с теб?

— Мъртва ли е? Сигурно е мъртва! Ти ли я уби?

Отидох до нея, хванах я за ръцете и силно я разтърсих.

— Престани да задаваш въпроси! Ти нищо не знаеш! Разбираш ли? Нищо! Сега отивай и не се връщай до утре.

Тя се освободи, отдръпна се и закри лицето си. После изведнъж сякаш се успокои и отпусна ръце.

— Никъде не отивам — каза Нина спокойно и твърдо. — Престани да крещиш и сядай. Този път ще бъдем заедно. Моля те, кажи какво е станало.

— Искаш ли да те набия? — изръмжах аз. — Не можеш ли да разбереш, че ще отидеш направо в затвора, ако знаеш нещо за това? Не разбираш ли? Опитвам се да те спася. Излизай оттук, и то веднага!

Тя ме погледна втренчено и поклати глава.

— Последният път, когато имаше неприятности, ти ме накара да стоя настрана като чужда. Това няма да се повтори. Ще ти помогна с каквото мога.

— Не ми трябва твоята помощ! — изкрещях аз. — Хайде излизай!

— Никъде не отивам, Хари.

Замахнах да я ударя, но нямах сили за това.

Ръката ми се отпусна надолу. Погледнах я безпомощно. Чувствувах се смазан.

— Ти ли я уби, Хари?

— Не.

— Но тя е в багажника?

— Да.

— Мъртва?

— Да.

Нина потрепери и дълго време в хола се чуваше само равномерно тиктакане на часовника.

— Какво ще правиш сега? — попита накрая.

— Ще наема кола и ще откарам трупа в сребърната мина.

— Нямаме пари за кола.

С последни сили се отпуснах в креслото.

— Парите от откупа са у мен.

Нина стана и наля две чаши уиски. Подаде ми едната и веднага изпи другата. После седна на страничната облегалка до мен.

— Кажи ми, моля ти се, как стана всичко, от самото начало.

— Ако ме пипне полицията — казах аз — и ако разберат, че ти знаеш всичко, десет години затвор не ти мърдат, а може и повече.

— Нека не мислим за това. — Тя докосна с пръсти ръката ми и това ми подейства успокоително. — Моля те, разкажи ми всичко от самото начало. Искам да зная какво се е случило, моля ти се, кажи ми всичко.

И аз и разказах. Не скрих нищо. Дори ѝ признах, че сме се любили с Одет.

— Не можех да я оставя в бунгалото — завърших аз. — Тъкмо исках да откарам трупа в сребърната мина и проклетата кола излезе от строя.

Дланта ѝ покри моята, пръстите ѝ ме стиснаха силно.

— Бедничкият. Сигурно е било ужасно. Имах чувството, че нещо не е наред, но не съм си и представяла, че може да е толкова страшно.

От това, че споделих всичко с нея, някак си ми стана по-леко. Не бях вече чак толкова изплашен. Преди малко така бях обзет от паника, че умът ми отказваше да работи, а сега се почувствах по-способен да се справя с онова, което ме чакаше.

— Е, вече знаеш всичко. За мен няма оправдание. Направих го за пари. Сбърках, но каква полза, че го осъзнавам сега. Ако бях почакал, щях да си намеря работа и всичко щеше да е наред. Вместо да изчакам, аз се забърках в тази каша. Трябва да ме оставиш сам, Нина. Наистина. Мога да се справя сам. Не искам и ти да си замесена. Ако се обърка нещо и ме хванат, няма да понеса мисълта, че ще задържат и тебе. Това ще бъде последната капка. Не разбираш ли? Ти трябва да стоиш настрана.

Тя ме потупа по ръката, после стана от страничната облегалка на креслото ми и отиде до прозореца. Няколко секунди стоя там с гръб към мене, вперила поглед в тъмната улица, после се обърна.

— Двамата ще се заемем с това. Нека да не си губим времето в спорове, Хари. Кога според теб ще бъде безопасно да я пренесем?

— Рискът е по-малък, ако стане към два-три часа през нощта, но ти няма да имаш нищо общо...

— Ще ти помогна. Ако ти беше на моето място, нямаше ли да ми помогнеш? Ако ти ме оставеше сама да се справям с такова нещо, нали щях да си помисля, че не ме обичаш истински?

Тя беше права, разбира се. Вдигнах безпомощно рамене.

— Да. Добре, Нина, съжалявам. Трябва да съм бил луд, за да извърша такова нещо. Няма да споря повече. Ще ти бъда благодарен за помощта.

Тя дойде до мен и ние се прегърнахме. Няколко минути стояхме, притиснати един до друг, после се отдръпна и каза:

— Безопасно ли е да използват тези пари?

— Те са в дребни банкноти. Малру не е имал време да им вземе номерата. Съвсем безопасни са.

— Тогава по-добре веднага да уредиш въпроса с колата, нали така? Ще я оставиш горе на шосето. Когато си готов да пренесеш онова нещо ще я докараш в гаража.

— Добре.

Не се помръднах. Само стоях, втренчил поглед в килима. Трябваше да отворя багажника на колата, за да взема чантата. При мисълта, че ще видя трупа на Одет, съвсем изгубих самообладание.

— По-добре пийни още една чашка — рече Нина.

Веднага се досети какво става в главата ми.

— Не — казах аз и се изправих. — Добре съм. Къде е фенерчето?

Нина го извади от едно чекмедже.

— Ще дойда с теб.

— Не. С това трябва да се справя сам.

Взех фенерчето и без да я погледна, отворих входната врата и пристъпих навън в мрака.

На улицата беше съвсем тихо. На отсрещната страна светеха нечий прозорци. Къщата на съседа ми тънеше в мрак. Отидох до пътната врата и огледах улицата. Никой не се виждаше. Сърцето ми биеше до пръсване, в устата си усещах неприятен кисел вкус.

Стигнах до вратите на гаража. Едва успях да вкарам ключа в ключалката. Щом отворих и ме лъхна леката, но ясно доловима миризма на труп, спрях, обзет от паника, потискайки желанието да повърна.

Затворих вратите зад себе си и светнах фенерчето. Трябваша ми няколко секунди, за да събера кураж и да се приближа до багажника.

Цяла минута мина, докато вкарам ключа в ключалката.

Стоях там, лицето ми бе обляно в пот, едва дишах, сърцето ми щеше да се пръсне, а аз си налагах да отворя багажника.

Вдигнах капака.

Фенерчето в треперещата ми ръка освети евтината рокля в синьо и бяло, дългите хубави крака, ниските обувки, опрени на резервната гума.

Чантата беше до трупа. Грабнах я и блъснах капака на багажника. Горчива жлъч се надигаше в устата ми и аз потиснах силното желание да повърна. Тръпки на ужас лазеха по цялото ми тяло. Овладях се, наложих си да заключа багажника, заключих и вратата на гаража и бързо се върнах вкъщи.

Нина ме чакаше. Лицето и беше напрегнато. Видя ми се състарена, отслабнала и възбудена.

Сложих чантата на масата.

— Сега бих пийнал — казах дрезгаво.

Чашата ми беше готова. Уискито ме подкрепи. Извадих кърпичка и избърсах лицето си.

— Спокойно, миличък — нежно каза Нина.

— Нищо ми няма.

Запалих цигара и поех дълбоко дима.

— Ще я отворя — каза Нина и се приближи до чантата.

— Не! Не я докосвай! Не бива да оставяш отпечатъци.

Взех чантата. Закопчалката се отваряше лесно. Натиснах езичето, вдигнах капака и я изпразних на масата.

Очаквах да се исипят купища банкноти. Очаквах да видя десетки и десетки пачки с банкноти. Вместо това от чантата изпаднаха вестници — стари вестници, някои изцапани, но само вестници и нищо друго.

Пари нямаше, само стари, мръсни вестници!

II

Чух как дъхът на Нина секна.

Бях толкова слисан, че не можех да помръдна. Можех само да гледам вестниците, без да вярвам на очите си. После дойде съкрушителният удар на прозрението.

Пари нямаше — не можех да наема кола!

— Свършено е с нас — казах и погледнах безпомощно Нина. — Свършено е.

Тя разрови вестниците, сякаш се надяваше да открие част от парите между гънките им, после и тя втренчи поглед в мен.

— Но какво е станало? Да не ги е откраднал някой?

— Не, не съм изпуснал чантата от очите си, докато не я затворих в багажника.

— Но какво е станало с парите? Мислиш ли, че Малру изобщо не е имал намерение да плати?

— Сигурен съм, че искаше да плати. Парите не значат нищо за него. Ако се беше опитал да направи такъв номер, щеше да знае, че рискува живота на дъщеря си.

Тогава изведнъж си спомних за другата чанта, която Реник ме бе накарал да занеса, за да я фотографират — точното копие на тази.

— Имаше две съвсем еднакви чанти. В едната са били парите, в другата — вестниците. Трябва да са били разменени, когато Малру е тръгвал да излиза.

— Кой може да ги е разменил?

— Рея. Разбира се! Истината ще ми извади очите. По едно време ми се виждаше странно, че ми поверява толкова много пари. Нищо не е имала намерение да ми дава — нито на мен, нито на Одет. Глупак бях да мисля, че не е имала друг избор, а тя, разбира се е имала. Пригответе друга, а чанта, изчакала е удобен момент и ги е разменила. Никога не е имала намерение да ми се доверява — нито на мен, нито на Одет. Затова не дойде в бунгалото. Не е имало защо. Парите са били у нея, преди Малру да напусне къщата. Рисувах главата си за една чанта стари вестници! Хващам се на бас, че никога

не е имала намерение да ми даде онези петдесет хиляди долара, които ми обеща. Използвала ме е като последен глупак и ето че се измъкна безнаказано!

— Какво ще правим сега, Хари? — попита тихо Нина.

Думите ѝ ме накараха изведнъж да дойда на себе си.

— Какво можем да направим? Без кола сме загубени!

— На улицата и на Пасифик Булевард има десетки коли, оставят ги навън цяла нощ. Трябва да вземем една от тях.

Втренчих се в нея.

— Искаш да кажеш... да я откраднем?

— Ще я вземем временно — рече твърдо Нина. — Ще сложим онова в нея, ще я откараме някъде и ще я оставим. Ще съобщят за открадването на колата, полицията ще я намери, ще намерят и момичето. — Тя стисна ръката ми. — Не мога да понеса мисълта, че ще я оставим в онази мина, Хари. Трябва да я намерят, и то веднага.

Аз се поколебах, но разбихах, че в думите и има здрав разум.

— Това е рисковано, но ти си права. Няма друг начин. — Погледнах си часовника. Минаваше единадесет. — Ще изляза да видя дали има наблизко някоя незаключена кола.

— Идвам с теб.

— Добре.

Прибрах вестниците в чантата, сложих я в шкафа и излязохме. Ръка за ръка тръгнахме по улицата като обикновена двойка, излязла на разходка преди лягане.

Стигнахме до Пасифик Булевард, който беше успореден на нашата улица. Имаше доста коли от двете му страни. Спряхме пред един стар Меркурий.

— Тази ще свърши работа — казах аз.

Нина кимна. Огледахме улицата, после тя отвори чантата си и извади чифт ръкавици.

— Нека аз да свърша това — рече и се облегна на колата. Като си сложи ръкавиците, Нина продължи: — Прегърни ме, Хари. Нека да изглежда, че се целуваме. Ще се опитам да отворя вратата.

Прегърнах я.

Ако на някой от многобройните прозорци, които гледаха към улицата, имаше човек, той щеше да види как мъж и жена се прегръщат

и тя се е облегла на една кола. Такова нещо можеш да видиш на всяка улица.

— Вратата не е заключена — каза Нина.

Отдръпнах се от нея и погледнах нагоре към къщата, пред която беше паркирана колата. На горните етажи светеха няколко прозорци, но долните бяха тъмни.

Нина отвори вратата, вмъкна се зад кормилото и я притвори след себе си. Запалих цигара и застанал нащрек, оглеждах непрекъснато улицата.

Тя излезе от колата почти веднага.

— Всичко е наред — каза, като ме хвана за ръка и ме дръпна настрана. — Тук са ключовете.

— Преди един часа нищо не можем да направим — рекох аз. — Най-добре да се приберем.

— Да повървим. Не ми се иска да седя вкъщи и да чакам.

Напълно я разбирах, така че тръгнахме бавно към морето. Плажът беше пуст. Седнахме на пристана и загледахме далечните светлини на Палм Сити от другата страна на залива.

— Хари — каза Нина след малко, — сигурен ли си, че е била убита? Не е ли възможно да се е самоубила?

— Няма начин. Беше удушена. Да, чисто убийство.

— Кой може да го е направил?

— Непрекъснато се питам. Ако не е бил някой маниак, който я е видял, че влиза в бунгалото и я е нападнал, значи е Рея. Тя има мотив.

И аз разказах на Нина какво бях научил от Тим Каули за наследствените закони във Франция.

— Ако Одет беше останала жива, по закон щеше да наследи половината от огромното богатство на Малру. Той е на смъртно легло. Много е удобно за Рея да отстрани Одет по този начин, но не вярвам, че тя самата я е убила. Хващам се на бас, че това нейно алиби — дете се прави на болна и взема приспивателни — ще издържи на проверка. Тя е прекалено умна, за да се остави да я хванат заради едно лъжливо алиби. Рано или късно Реник ще се натъкне на факта, че Одет е трябвало да наследи половината от богатството. Ако заподозре, че отвличането е било инсценирано, този мотив ще му подсказже името на Рея, а тя е достатъчно умна и знае това.

— Тази жена трябва да има любовник, Хари — каза Нина. — Не ми казвай, че жена като нея ще живее само със стария си болен съпруг. Виждала съм я на снимката. Сигурна съм, че има любовник.

Беше права, разбира се. Питях се защо по-рано не съм се сетил за този възможен любовник.

— Чакай да помисля. Това е идея. — Разсеяно запалих цигара. След малко казах: — Да предположим, че има любовник. Рея му казва, че когато Малру умре, Одет ще наследи половината богатство. Да предположим, че онзи тип решава, че е по-хубаво двамата да докопат всичко. Никой от тях не иска да поеме риска и да убие Одет, оглеждат се за някоя изкупителна жертва и избират мене. Планът за отвличането е само димна завеса. Аз се хващам на въдицата. И Одет се хваща. Нямам представа защо и тя се е хванала на въдицата, но е така. Рея и нейният приятел са в безопасност. Ако се обърка нещо, аз ще отнеса последиците. Колкото повече си мисля за това, толкова съм по-сигурен, че си права. В дъното на цялата работа стои мъж — любовникът — и той трябва да е убил Одет.

През следващите няколко часа обсъждахме всичко, размишлявахме, правехме планове, но не стигнахме до никъде. Не можехме да забравим, че с всяка измината минута се приближава моментът, когато ще трябва да откраднем колата и да пренесем в нея трупа на Одет. Тази мисъл парализираше и двамата ни.

Далечен часовник удари един. Нина ме погледна.

— Най-добре да започваме.

Докато се връщахме към къщи, никой от нас не проговори. Вървахме един до друг и се държахме за ръце. Нямахме какво да си кажем, и двамата съзнавахме ужаса, който ни предстоеше.

Нашата улица беше пуста. Телевизорите сигурно вече бяха загасени. Прозорците на спретнатите къщички бяха тъмни. Ние бяхме сам-сами в този малък еснафски свят.

Спряхме на пресечката на Пасифик Авеню и Пасифик Булевард.

— Да вземем колата — казах аз.

Тръгнахме по булеварда към меркурия. Всички къщи и къщички тънеха в мрак. Без да се колебае, Нина се вмъкна на предната седалка и запали мотора. Отвори ми вратата и аз седнах до нея, като внимавах да не докосвам нищо. Колата потегли и спря пред нашата къща. Излязох

да отворя пътната врата, а след това и вратите на гаража. Нина даде на заден ход. Сега меркурият и пакардът бяха броня до броня.

Нина слезе от колата и дойде при мен. И двамата погледнахме към багажника на пакарда.

Време беше.

— Иди вкъщи и ме чакай — казах аз.

— Ще ти помогна, Хари — отвърна тя с треперещ глас.

Прегърнах я и я притиснах към себе си. Знаех какво ѝ струва да ми предложи това.

— Сам ще се справя — настоях. — Остави ме.

— Ще стоя до вратата, за всеки случай...

Тя отиде до пътната врата и започна да оглежда улицата.

Влязох в гаража и с лоста избих ключалката на меркурия.

Вдигнах капака на багажника му.

После отключих и багажника на пакарда и го оставих отворен.

Далечният часовник отброи четвърт час.

Пренесох трупа на Одет от единия багажник до другия.

Страшно преживяване беше да я държа в ръцете си, няма да го забравя до гроб.

Докато Нина продължаваше да наблюдава улицата, аз отидох вкъщи и взех чантата. Сложих я до мъртвата и затворих багажника.

— Край — казах на Нина. — Да тръгваме.

Качихме се в колата. Бяхме съвсем близо един до друг. Усетих, че тя трепери. Нина откара колата на ъгъла на Пасифик Булевард и там я оставихме. Мълчаливо се прибрахме вкъщи. Не срещнахме никого. Като затворих входната врата, Нина със сподавен стон припадна на пода.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

I

На следващата сутрин малко след десет часа намериха трупа на Одет.

От девет стоях в службата, място не можех да си намеря и чаках да звънне телефонът.

Бях прекарал ужасна нощ. Когато Нина се посъвзе, появиха се признаци на шок и едва успях да се справя. Накрая я накарах да вземе две хапчета за сън. Като се убедих, че е заспала, отидох в гаража и взех куфара на Одет от багажника. Огледах всеки сантиметър от вътрешността на гаража: бях сигурен, че ако на сутринта полицаите дойдат да претърсват колата, няма да намерят и следа от момичето. Дори почистих гаража с прахосмукачката.

После занесох куфара в стаята с камината, запалих огъня. Отворих куфара. Вътре видях червената рокля, с която Одет бе отишла в „Пиратската колиба“, белия дъждобран, рижата перука и обичайните тоалетни принадлежности на едно момиче, тръгнало на път. Изгорих всичко, нарязвах куфара на парчета и изгорих и него.

Почти не мигнах през тази нощ и на сутринта, когато тръгнах за службата, се чувствах ужасно. Нина изглеждаше като болна. Почти нищо не си казахме. И двамата изпитвахме отвратителното чувство на страх, че скоро ще открият трупа.

Беше ми невъзможно да работя. Седях на бюрото с една папка пред себе си и пушех цигара след цигара в очакване на телефонния звън.

Когато най-сетне иззвъня, ръката ми така трепереше, че едва не изпуснах слушалката.

— Намерихме я! — извика развълнувано Реник. — Трупът е в управлението. Хайде, аз тръгвам.

Видях ги двамата с Барти пред вратата на асансьора. Барти нетърпеливо натискаше копчето.

— Мъртва е — каза Реник, щом се приближих. — Убили са я. Намерихме я в багажника на една открадната кола на Пасифик Булевард.

Набързо стигнахме до управлението, не си казахме почти нищо по пътя. Спряхме на сред двора. Меркурият бе паркиран на сянка, няколко цивилни се трупаха около него, наблюдаваха как работи фотографът.

Беше ми студено и ми се повдигаше, когато слязох от полицейската кола и тръгнах заедно с Реник и Барти към меркурия. Реник погледна в багажника, а аз извърнах очи.

— Искам да я види експертът от Съдебна медицина веднага щом фотографът си свърши работата — каза на един от цивилните. — Искам да прегледате колата сантиметър по сантиметър, момчета. Не пропускайте нищо. — Той клекна, за да разгледа по-добре багажника. — Ей, какво е това? Прилича ми на чантата с откупа. — Реник извади носна кърпичка, уви дръжката на чантата и я измъкна от багажника. — Не ми казвайте, че парите са тука. Доста е тежка. — Сложи я на земята и я отвори, докато другите се трупаха наоколо. — Пълна с вестници! — Реник погледна към Барти. — Дявол да го вземе, какво значи това?

— Погледни с каква рокля е — каза Барти. — Барманът от „Пиратската колиба“ твърдеше, че е носила червена рокля и бял дъждобран. Сменила си е дрехите.

Знаех колко е рисковано да я оставя с роклята в синьо и бяло, но нищо не можеше да ме накара да я сваля от трупа и да му сложа червената рокля. Това беше нещо, което не бях в състояние да направя.

— Откъде се е появила тази рокля? — попита объркано Реник. Той се обърна към мен. — Виж какво, Хари, вземи кола и иди в дома на Малру. Питай мисис Малру дали момичето е имало такава рокля и доведи някого да идентифицира трупа.

Втренчих се в него.

— Искаш да кажеш, че трябва да се срещна с мисис Малру?

— Разбира се — рече нетърпеливо Реник. — Съобщи и на стареца. Вземи О'Рейли със себе си, той ще идентифицира трупа. Малру няма защо да я вижда. Ако иска да дойде, предупреди го, че гледката не е приятна, ама не забравяй да питаш и за роклята, важно е.

— Добре — казах аз и доволен да се махна от меркурия и неговото злоещо съдържание, се качих в полицейската кола и потеглих.

Най-после щях да имам възможност да говоря с Рея. Реник щеше да открие откъде е дошла роклята в синьо и бяло. Рея я беше купила.

Чакаше я най-голямата изненада в живота ѝ.

След десет минути спрях пред дома на Малру. Изтичах нагоре по стълбите и натиснах звънеца.

Икономът ми отвори вратата.

— От полицията — казах аз. — Мистър Малру, моля.

Той се дръпна и ме пусна да вляза.

— Мистър Малру никак не е добре тази сутрин. Все още е в леглото. Не искам да го безпокоя.

— Може и мисис Малру... важно е.

— Ако почакате един момент, сър...

Той тръгна по дългия коридор. Изчаках да вземе малко преднина и поех тихо след него. Той спря, отвори една остъклена летяща врата и влезе в зимната градина, където Рея се беше излегла в един шезлонг. Беше облечена в светлосиня риза и бели панталони. Изглеждаше изключително спокойна и красива, както се излежаваше там на слънцето. Четеше вестник и вдигна очи, когато икономът се приближи до нея.

Нямаше да му дам възможност да я предупреди. Влязох и аз.

Рея ме видя и се вцепени. В миг присви очи, после лицето ѝ стана безизразно.

— Кой е този? — попита тя икономом.

Щом той се обърна, тръгнах към нея.

— Аз съм от полицейското управление. Много ви моля да ме извините за безпокойството, но е важно.

Рея махна с ръка и освободи икономом. И двамата мълчахме, докато стъклената врата не се разлюля след него, тогава дръпнах един стол и седнах.

— Здравейте — рекох. — Спомняте ли си за мен?

Тя се облегна назад, взе си цигара и я запали. Ръцете ѝ не трепваха.

— Трябва ли да си спомням за вас? — повдигна вежди тя. — Какво искате?

— Намериха трупа — казах аз. — Но не в бунгалото, където искахте да го намерят. Намериха го в багажника на една открадната кола.

Тя хвърли угарката на настланата с камъни алея.

— О? Мъртва ли е?

— Дяволски добре знаете, че е мъртва!

— Да не би да сте се скарали за парите? Не биваше да я убивате, мистър Барбър.

Безсрамното ѝ държане ме вбеси.

— Няма да се отървете — казах аз. — Вие сте виновна за смъртта ѝ и го знаете!

— Така ли? — Тя отново повдигна вежди. — Не мога да си представя кой друг освен вас ще повярва в това.

— Не се самозалъгвайте. Вие имате причини да я убиете. След смъртта на съпруга ви половината богатство щеше да наследи тя. За вас е много по-удобно да получите цялото наследство, нали така?

— Разбира се — усмихна се Рея. — Но по една случайност вие сте този, който е замислил отвличането. Вие трябваше да я чакате в бунгалото. Когато е била убита, аз бях на легло и мога да го докажа. А вие къде бяхте?

— Ако хванат мен ще хванат и вас.

— Така ли? Според мен ще трябва да решават на кого да повярват — на вас или на мен. Някак си не мога да си представя, че полицията ще повярва на един бивш затворник.

— Точно така, само че на мен това ми беше ясно от самото начало — И взех предпазни мерки. В бунгалото имаше магнетофон. Целият ви план за отвличането е записан. Не се самозалъгвайте, че не сте замесена в тази каша, вече е късно.

Изведнъж тя стана много спокойна. Блесналите и очи ме гледаха втренчено.

— Магнетофон ли?

— Да. Целият ни план за отвличането е записан. Вие имате мотива за престъплението. Мен може да ме изпратят на електрическия стол, но вие ще отнесете поне два̀сет години.

Това я стресна здравата. За миг безизразната и маска се смъкна. Ръцете и се свиха в юмруци, лицето ѝ побеля. Изглеждаше състарена и зла.

— Лъжеш!

— Така ли мислите? Ако ме хванат, ще хванат и вас. Не бяхте достатъчно хитра. Сега е най-добре да започнете да се молите да не ме хванат.

Тя възвърна самообладанието си. Безизразната маска се върна на лицето ѝ.

— Значи не сте чак такъв глупак, за какъвто ви мислех, мистър Барбър. Е, ще видим какво ще излезе накрая.

— Да, ще видим.

Стъклената врата се отвори и аз се обърнах. Висок набит мъж в спретната шофьорска униформа стоеше на прага. Това трябва да беше бившият полицаи О'Рейли. Видях, че ме оглежда с любопитство. Учудих се, че е горе-долу на моята възраст. Сивкавата му коса бе късо подстригана. Едрото му месесто лице беше грубо и красиво, а спокойните сиви очи гледаха остро и изпитателно, както на повечето полицаи.

— Колата е готова, госпожо — каза той.

— Няма да излизам тази сутрин — отвърна Рея и стана. — Мистър Малру никак не е добре.

Тя тръгна през градината.

— Мисис Малру... — обадох се аз.

Рея спря и се обърна.

— Когато намерили трупа на мис Малру, видели, че е облечена с памучна рокля в синьо и бяло. Нещо съвсем евтино. Лейтенант Реник пита откъде е тази рокля. Вие сигурно си спомняте, че когато е напуснала къщата, мис Малру е била облечена с червена рокля. Лейтенант Реник се интересува дали не знаете нещо по този въпрос.

Мислех, че съм я стреснал с това, но лицето ѝ не трепна.

— Знам за тази рокля — каза тя. — Аз ѝ я купих. Това е плажна рокля. Държеше я в колата си. Като ходеше на плажа, се обличаше с нея. Може би ще предадете това на лейтенанта.

Тя се обърна и тръгна към стъклената врата, която О'Рейли държеше отворена.

Премаля ми от притеснение. Ако можеше така спокойно и находчиво да отговаря на подобни въпроси, нямаше ли да се измъкне с приказки и от историята с магнетофонния запис? Тя можеше да признае, че заедно сме замислили отвличането, но това още не значеше, че е замесена в убийството.

— Вие сте Барбър, нали? — попита О'Рейли и тонът му ме накара да застана нащрек. — Лейтенантът ми каза за вас. Намерили ли са я?

Внимавай, казах си аз. Този човек е бивш полицаи. Той е трениран да забелязва и най-малкото нещо, което буди подозрение, а каквото забележи, веднага ще бъде предадено на Реник.

— Намериха я. Реник иска да дойдете да я идентифицирате.

О'Рейли се намръщи.

— Може би старецът трябва да го направи.

— От два дена е мъртва и е била затворена в багажника на една кола. Малру не бива да я вижда.

— Е, добре. — Сивите му очи огледаха лицето ми. — А откупа намериха ли?

— Не.

— Казах на лейтенанта: намерете откупа и ще намерите убицеца, толкова е просто.

— Чакат ни. Да вървим.

— Трябва да съобщя на стареца къде отивам — рече О'Рейли. — Ей сега идвам. — Той тръгна през градината, после изведнъж спря и се обърна. — Намериха ли някакви следи от онзи, дето я е удушил? От снимката във вестника не излезе ли нещо?

Това ме сепна. Бях забравил за снимката.

— Не.

— Лейтенантът е умен човек. Ще види сметката и на тоя случай. Преди работех с него. Знае си работата.

Докато го наблюдавах, аз си извадих цигарите. Готвех се да запала и изведнъж настръхнах от зловещо предчувствие.

Намериха ли някакви следи от онзи, дето я е удушил?

Не бях споменавал как е била убита Одет нито пред него, нито пред Рея. Трупът току-що беше намерен. Дори вестниците не бяха надушили нищо. Тогава откъде О'Рейли знаеше, че е била удушена?

Цигарата се изплъзна от пръстите ми.

Той беше! Любовникът! Бившият полицаи, на когото Реник се доверяваше напълно и който имаше възможност да знае как се развива всичко и да живее на няколко метра от спалнята на Рея. О'Рейли!

Откъде знаеше, че Одет е удушена, ако не я беше удушил самият той?

II

След пет-шест минути О'Рейли влезе през летящата врата и дойде при мен в градината.

През тези няколко минути успях да се съвзема след откритието, което бях направил. Имах време да обмисля по-пълно предположението, че той е възможният убиец. Изглеждаше много подходящ за тази работа. Трябваше да внимавам да не се досети, че се е изпуснал и да не забележи, че го подозирам. Рея сигурно вече го беше предупредила за магнетофонните записи. Това трябваше да го стресне, както бе стреснало нея, но то не доказваше вината му. Трябваше да успее някак си да му припише убийството, преди полицаите да са го приписали на мен.

Докато идваше към мен безшумно и леко като боксьор, трябваше да направя усилие, за да изглеждам спокоен.

— Готово ли е?

— Да.

По нищо не личеше, че знае за магнетофонните записи. Грубото му месесто лице бе малко замислено, но това бе всичко.

Заедно излязохме от къщата и отидохме до полицейската кола.

— Казахте ли на мистър Малру? — попитах аз, като се вмъкнах зад кормилото.

— Аха — той се настани до мене. — Голям удар е за него, единствената му дъщеря.

— Мисис Малру прие новината съвсем спокойно — рекох аз, като подкарах по алеята. — Те разбираха ли се с момичето?

— Много се разбираха. — В гласа му се прокраднаха по-остри нотки. — Тя се владее.

Реших да забия ножа в раната и да го завъртя.

— Лейтенантът разправяше, че сега мисис Малру ще наследи всичките пари на съпруга си. Убийството на момичето е много удобно за нея. Ако беше останало живо, щеше да получи половината от богатството, а сега съпругата заграбва всичко.

Той размърда едрото си мускулесто тяло. Не посмях да го погледна.

— Сигурно има достатъчно пари и за двете — каза О'Рейли.

Не бях сигурен, но ми се стори, че гласът му прозвуча смутено.

— Някои жени не се задоволяват с половинки. Мисис Малру май е от онези, които не биха поделили с никого и въздуха, който дишат.

Усетих, че се е вторачил в мен. Все още не го поглеждах.

— Лейтенантът ли мисли така?

— Не съм го питал.

След кратко мълчание той каза:

— Хитра беше идеята да се публикува онази снимка. Човекът от снимката прилича много на вас.

Тази контраатака не ми направи впечатление.

— Защото съм аз. Имахме описание на човека, който е бил видян с момичето в „Пиратската колиба“. По фигура приличал на мен. Та затова се предложих за фотомодел.

Това му затвори устата.

— Като ви гледам — продължих аз, — и вие имате същата фигура.

Той не отговори. Изминахме две пресечки в мълчание.

— Намериха и чантата — добавих аз. — Беше в откраднатата кола заедно с трупа.

Едрата му мускулеста ръка лежеше на коляното. Видях как силно трепна.

— Искате да кажете, че са намерили откупа?

— Не съм казал такова нещо. Намериха чантата, а тя беше пълна със стари вестници. Знаехте ли, че има две чанти, съвсем еднакви?

Отново усетих, че ме гледа.

— Аха.

— Знаете ли какво си мисля? Мисля, че някой е разменил чантите точно преди тръгването на Малру. Било е много лесно.

Това наистина го стресна. Изпусна цигарата си.

— Какво приказвате? Кой ще смени чантите?

В гласа му прозвучаха груби нотки. Наведе се, вдигна цигарата и я изхвърли през прозореца.

— Имам си теория. Според мен е станало така: момичето е отвлечено. Старецът приготвя парите. На жена му внезапно ѝ хрумва

хитра идея. Ако измами похитителите, момичето ще бъде убито. Като отстрани момичето, мисис Малру ще получи цялото богатство. Така че тя напълва с вестници другата чанта и точно когато Малру тръгва да занесе откупа, разменя чантите. По този начин получава петстотин хиляди долара за джобни пари, отървава се от заварената си дъщеря, а когато старецът умре, ще прибере и милионите.

За няколко секунди той застина на мястото си, после каза с груб, напрегнат глас:

— Лейтенант Реник ли измисли това?

— Още не съм му казал. Това е собствената ми теория.

— Ами? — обърна се и ме изгледа свирепо. — Виж какво, послушай съвета ми и не се занимавай с разни фантазии. Тези хора имат страхотно влияние. Започнеш ли да разпространяваш такива измислици, ще си навлечеш голяма бея на главата.

— Известно ми е — казах аз. — Просто импровизирах. На теб как ти се вижда моята теория?

— Гадост. — Долових яростни нотки в гласа му. — Мисис Малру никога не би направила такова нещo.

— Така ли? Е, ще ти повярвам. Ти я познаваш по-добре от мен.

Преди да успее да се опомни, завих в двора на полицейското управление. Спрях и излязох навън.

Отидохме заедно до моргата. Отдръпнах се да му направя път да влезе.

Реник и Барти седяха до една маса и си приказваха. В ъгъла имаше и друга маса, на която се виждаше покрито с чаршаф тяло.

О'Рейли стисна ръката на Реник и кимна на Барти.

— Значи я намерихте — каза.

Аз го наблюдавах. Изглеждаше безстрастен и твърд като всеки полицаѝ.

Видях как двамата с Реник прекосиха стаята, после се извърнах, когато Реник дръпна чаршафа. Отново бях започнал да се потя.

Чух как Реник каза:

— Тя ли е?

— Разбира се... горкото дете. Значи са я удушили. Някакви предположения, лейтенанте?

— Още нищо. А старецът как прие новината?

— Доста зле е. — О'Рейли поклати глава. — Лекарят е при него.

— Тежко наистина.

Те се върнаха при нас с Барти.

— Добре, О'Рейли — каза Реник. — Благодаря ви, че дойдохте. Няма защо да ви задържам повече. Трябва да се заема с работа.

— Винаги на вашите услуги, лейтенанте.

О'Рейли подаде ръка на Реник, кимна на Барти, изгледа ме студено и излезе.

Реник се обърна към цивилния, който се беше облегал на стената:

— Кажи на доктора, че може да я вземе.

И като ми направи знак с глава, напусна моргата и тръгна през двора. Ние с Барти го последвахме.

— Какво ти каза тя за роклята, Хари? — попита ме Реник, докато вървахме по дългия коридор към канцеларията, която беше предоставена на негово разположение.

— Знаеше за нея. Тя и я била купила. Плажна рокля, която момичето държало в колата. Като ходело на плажа, си я слагало, за да запази по-хубавите рокли.

Реник отвори вратата и тримата едновременно влязохме вътре.

— Питам се защо ли се е преоблякла — рече замислено той. — Нещо не пасва тук. — Седна и сложи крака на бюрото.

Ние с Барти си намерихме столове.

— Защо чантата беше пълна с вестници? — попита Барти. — Това ме обърква.

— И къде е откупът? — Реник взе един нож за хартия и започна да пробива дупки в попивателната преса. — Все ми се върти в главата, че е била отвлечена от човек, когото е познавала. Фактът, че този тип е използвал името на Джери Уилямс, ме навежда на тази мисъл. Най-добре да проверим всичките й приятели и да разберем какво са правили по времето, когато е била в „Пиратската колиба“. Ще се заемете ли с това?

Барти стана.

— Веднага.

Когато той излезе, Реник се обърна към мен:

— Щом докторът си свърши работата, ще фотографираме роклята. Някой може да я е забелязал с нея.

На вратата се почука и един полицаи влезе.

— Някакъв човек ви чака — рече той. — Казва се Крис Келър. Нещо във връзка със снимката в тазсутрешните вестници.

— Веднага да влезе — каза Реник и свали краката си от бюрото.

Мигом застанах нащрек и се притесних. Вдигнах очи към вратата и видях, че влезлият имаше почти като моята фигура. Той спря, поглеждайки ту Реник, ту мен. Внимавах, когато ме погледна, но не забелязах да ме е познал. Никога не бях го виждал и се поотпуснах.

— Мистър Келър? — каза Реник и се изправи. Подаде му ръка.

— Да — отвърна Келър и му стисна ръката. — Лейтенанте, видях снимката във вестника, — Той държеше вестника, в който бе поместена моята снимка с изтритото лице. — Мисля, че съм виждал този човек.

— Седнете. Да запишем адреса ви, мистър Келър.

Той седна. Извади кърпичка и избърса приятно грозното си лице, силно почерняло от слънцето. Каза, че живее на Уестърн Авеню и даде номера на апартамента си.

— Къде сте 'го виждали?

— На летището.

Сърцето ми заби силно. Взех един молив и започнах да драцця върху попивателната преса на бюрото до мен.

— Кога?

— В събота вечер.

Видях, че Реник започна да проявява интерес.

— По кое време?

— Към единайсет.

— Защо сте толкова сигурен, че това е същият човек, мистър Келър?

Той се размърда смутено.

— Не съм сигурен, лейтенанте. Костюмът му привлече вниманието ми. Разбирате ли, и аз смятах да си купя същия. В чакалнята на летището чаках един приятел, който трябваше да пристигне със самолета от Лос Анжелос, и видях този човек да влиза. Забелязах костюма му. Тогава си помислих колко хубаво му стои и днес, като видях снимката във вестника, реших да дойда да ви кажа.

— Правилно сте постъпили. Бихте ли познали този човек?

— Да ви кажа истината, лейтенанте, изобщо не го погледнах в лицето. Гледах костюма му.

Реник тежко въздъхна от яд. После зададе въпроса, за който ми се искаше да не се сети.

— Беше ли сам?

— Имаше едно момиче с него.

Реник бавно се изправи на крака. Едва сдържаше вълнението си.

— Видяхте ли момичето, мистър Келър?

Келър широко се усмихна.

— О, разбира се. Винаги забелязвам хубавите момичета.

— Как беше облечена?

— Носеше памучна рокля в синьо и бяло. Имаше големи слънчеви очила и рижи коси — любимия ми цвят.

— Рижа? — Реник спря да крачи из стаята и впери поглед в Келър. — Сигурен ли сте в това?

— Да.

Извадих носна кърпа и скришом избърсах изпотеното си лице.

Реник грабна телефонната слушалка.

— Тейлър, веднага ми донеси роклята на момичето.

Когато той остави слушалката, Келър каза объркано:

— Мислех, че се интересувате от мъжа, лейтенанте, а не от момичето.

— Какво правеха те на летището? — попита Реник, без да обръща внимание на забележката му.

Като забеляза хладната строгост на погледа му, Келър настръхна и стана по-внимателен.

— Влязоха в чакалнята. Мъжът носеше куфар. Провериха билета на момичето, после той ѝ подаде куфара. Той си отиде, а момичето мина през контролната бариера.

— Говореха ли си нещо?

Келър поклати отрицателно глава.

— Като си помисля сега, май изобщо не си говореха. Той просто ѝ подаде куфара и си отиде.

Влезе един полицаи и донесе роклята в синьо и бяло. Реник я взе от него и я вдигна пред очите на Келър, за да я види по-добре.

— Същата е — каза уверено Келър. — Изглеждаше много сладка с нея.

— Сигурен ли сте?

— Същата е, лейтенанте.

— Добре, мистър Келър. Ще се видим пак. Благодаря ви за помощта. — И като кимна на полицаия да изведе Келър, Реник отиде до телефона и извика Барти.

Усещах как възето бавно се стяга около шията ми. Седях там, драсках по попивателната и се потях.

— Има някаква измама тук — каза Реник и седна зад бюрото. — Още от началото ми се струваше, че това не е чисто отвличане.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз, съзнавайки, че гласът ми звучи дрезгаво.

— Дявол да ме вземе, ако знам, но ще разбера.

Влезе Барти.

— Какво има?

Реник му повтори думите на Келър.

Барти седна на ръба на бюрото и се намръщи.

— Отишла е сама, но е била с рижи коси. А това момиче е чернокосо. Двама са вече — и Келър, и стюардесата се кълнат, че момичето било рижо. Как е записана в списъка на пасажерите?

Реник извади папката и погледна в нея.

— Ан Харкорт, пътувала за Лос Анжелос. Коя е Ан Харкорт? Виж какво, Барти, зарежи другата работа. Искам да знам всичко за това момиче. Накарай момчетата да поработят. Свържете се с Лос Анжелис, да видят и там. Искам да проверят всички хотели, може да е била отседнала в някой хотел.

— Какво ти хрумна, Джон?

— Има някаква измама в тази история. Похитителят казва на момичето, че е Джери Уилямс, когото тя не е виждала поне от два месеца. Той я убеждава да отиде в оная дупка „Пиратската колиба“ — там не стъпва никой от нейната компания. После тя изчезва. Едър мъж с кафяв спортен костюм е забелязан в колата й в десет и половина. Чули са друга кола да заминава, но никой не я е видял. После едрият мъж с кафявия спортен костюм е видян с момиче, облечено в същата рокля, която намерихме на трупа. Били са на летището в единайсет часа. Часовете съвпадат. От „Пиратската колиба“ до летището има около половин час път с кола. Дотук добре. Може да е била отвличена. Може така да са я наплашили, че да си е сменила роклята, да си е сложила червена перука и слънчеви очила и да е тръгнала с този човек. Но какво става? — Той удари с юмрук по масата. — *Тя отива сама!*

Имало е още четиринайсет души в самолета и всички са били по двойки. Не са могли да имат нищо общо с момичето. Стюардесата ги познава добре! Мъжът, който кара колата ѝ, излиза от чакалнята на летището и изчезва. После намираме чантата с парите за откупа и мъртвото момиче. Чантата е натъпкана със стари вестници, излиза наяве и един доста тъмен факт — има две чанти, съвършено еднакви. — Той млъкна и впери поглед в Барти. — Ти разбираш ли нещо?

— Може да е било и фалшиво отвличане отвърна Барти. — Ако предположим, че тази Ан Харкорт е Одет Малру. Това е нещо, което ще трябва да докажем.

— Аха — каза Реник. — Започвайте. Да проверим всичко около това момиче и като казвам проверка, искам истинска проверка!

Той бързо се обърна към мен.

— Дай да фотографират роклята. Накарай някое от момичетата тук да я облече и изтрийте лицето. Някой друг може да я разпознае. Снимката да излезе във всички местни вестници, в Лос Анжелис също.

Взех роклята и отидох в стаята си. Сякаш цялото ми тяло бе омекнало. Капанът се затваряше прекалено бързо. След двацет и четири часа, ако не и по-рано, Реник щеше да бъде по следите ми. Трябваше да измисля някакъв начин да докажа, че убиецът е О'Рейли, но какъв?

През следващия час бях прекалено зает, за да мисля за собствените си проблеми. Дадох да фотографират роклята, организирах пресконференция и осигурих отпечатването на снимката в Лос Анжелис.

Беше време за обяд. Готвех се да изляза да обядвам с Реник и Барти, когато телефонът иззвъня. И тримата бяхме в кабинета на Реник. Той вдигна слушалката, после ми я подаде.

— Нина. Искан да говори с теб.

Взех слушалката.

— Да? Тъкмо отивах на обяд — казах аз.

— Хари, много ти се моля, ела си вкъщи. — В гласа и долових някаква нотка — нотка, която не бях чувал никога преди — и по гърба ми запълзяха ледени тръпки. — Трябва да говоря с теб.

Уплахата и, хладният равен тон ме стреснаха.

— Веднага идвам — казах аз и оставих слушалката. — Нина иска да обядваме заедно. Нещо е станало. Обичайните семейни

неприятности. До два часа ще се върна.

— Разбира се, отивай — каза Реник. Той четеше една папка и дори не вдигна поглед. — Вземи кола, Хари. Искам да си тук в два.

Щом излязох от кабинета му, аз хукнах първо по коридора, а после по стълбите. Качих се на една полицейска кола и отидох вкъщи. Знаех, че нещо се е случило. Не можех да си представя какво, но по гласа ѝ познах, че е нещо лошо.

Спрях колата пред къщи и тръгнах по пътеката, извадих ключа и бързо отворих вратата.

— Нина?

— Тук съм, Хари — обади се тя от хола.

Прекоших коридора, блъснах вратата на хола и влязох. После замръзнах на място.

Ннна бе седнала в едно кресло с лице към мен. Изглеждаше смалена, изплашена и много бледа.

О'Рейли седеше до нея, кръстосал крака. Беше сменил шофьорската си униформа със спортна риза и масленозелени панталони. Чоплеше си зъбите с кибритена клечка и широко ми се усмихна, като ме видя.

В дясната си ръка държеше трийсет и осемкалибров полицейски пистолет. Тъпото му синкавочерно дуло бе насочено към мен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

— Хайде, малкия, ела да се присъединиш към нашата компания — каза О'Рейли. — Жена ти, изглежда, не може да оцени моето присъствие.

Влязох в стаята и се приближих до Нина. Веднага се съвзех от уплахата, че го намирам вкъщи и след внезапния страх в гърдите ми се надигаше хладна ярост.

— Махай се, преди да съм те изхвърлил — рекох аз.

Той се усмихна, показвайки равните си бели зъби.

— Виж какво, малкия, може да те бива в твоята категория, но не си за моята. Мога да глътна двама като тебе, без да ми мигне окото.

Нина хвана ръката ми. Пръстите ѝ ме предупредиха да внимавам.

— Какво искаш? — попитах.

— А ти как смяташ? Онези магнетофонни записи — и ще ги получа.

— Значи ти си я убил!

Той потърка бузата си, а усмивката му стана по-широка.

— Така ли? Фактите говорят, че ти си я убил. Леле какъв глупак си само! Прекалено много говориш. Ако си беше затварял човката, ние с Рея щяхме да си мислим, че сме в безопасност, ама ти взе, че се разплямпа. Тези магнетофонни записи са опасни за Рея. Мен хич не ме притесняват, обаче ние с нея работим заедно и аз ѝ обещах да ги взема.

— Много лошо — казах аз. — Няма да ги вземеш. Ако някой ги получи изобщо, това ще бъде Реник.

Той погледна пистолета си, после мене.

— Я си представи, че насоча тая пушка към крака на жена ти — каза той. — Ами ако натисна спусъка? Може и да го направя, ако не ми дадеш записите.

— Не го слушай, Хари — каза тихо Нина. — Аз не се страхувам от него.

— Ако стреляш, най-малко десет души ще цъфнат на вратата, преди да си успял да се измъкнеш. Такива евтини номера не ми минават. Хайде, махай се!

Той се облегна назад и се разсмя.

— Е, струваше си да опитам. Прав си. Няма да ви застрелям. — Той мушна пистолета в джоба си. — Окей, на работа. Искam магнетофонните записи и ти ще ми ги дадеш. Къде са?

— В банката. Там не можеш да ги докопаш.

— Хайде, малкия. Дай да отидем в банката да ги вземем. Хайде.

— Няма да ги получиш! Край! Махай се!

Той ме изгледа втренчено.

— Е, добре, щом искаш така — каза, без да се помръдне. — Сега ще те убедя, че трябва да се разделиш с магнетофонните записи. В тая игра са заложени милиони долари. Те могат да провалят един план, над който съм поработил доста, и това няма да стане. За нищо друго не ми пука, стига само тази работа да е наред. Имам достатъчно пари и мога да направя всичко, за да получа записите. Сега ще ти покажа нещо. — Той извади от джоба си шишенце от синьо стъкло. Издърпа запушалката и много внимателно изля малко течност върху масичката до себе си. Течността сякаш оживя. Тя засъска и направи малка вдлъбнатинка на масичката. Видях как лакът и боята се стопиха. — Това е сярна киселина. Такова нещо се хвърля в лицата на хората, които не те слушат. — Лицето му изведнъж стана зло. — Познавам една банда, като нищо някой от тях ще хвърли това в очите на жена ти, Барбър, и ще ми струва по-малко от сто долара. Те са опасна шайка. Не се самозалъгвай, че ще опазиш жена си. Ще се намъкнат тука, когато най-малко ги очакваш, ще й го плиснат в лицето и ще се разправят с тебе. Или ми дай записите веднага, или в срок от дванайсет часа жена ти ще бъде сляпа и плътта ще се смъкне от лицето й. Е, какво избираш?

Усетих как пръстите на Нина сграбчиха ръката ми. И двамата гледахме течността, която съскаше и се пенеше на масата. Вдигнах поглед към О'Рейли. Малките му сиви очички говореха, че не се шегува. Щеше да го направи. Нямаше как да защитя Нина.

Бях свършен и си го знаех.

Изправих се.

— Добре, да вървим.

Нина ме хвана за ръката.

— Не! Недей! Да не си посмял! Хари, моля те...

Отблъснах я.

— Аз съм забъркал тази каша, не ти.

Отидох до вратата, а тя стоеше неподвижно, вперила в мен широко отворени очи.

О'Рейли стана.

— Той е прав, миличка. По-кратко. Внимавай как ще почистиш тука. Ще си изгориш хубавите ръчички.

— Хари! — извика Нина и скочи. — Недей! Не му ги давай!

Излязох от къщата и тръгнах към колата, а О'Рейли ме последва. Качи се до мен.

— Нямах късмет, глупако, ще трябва да си затваряш човката — каза той. — Сега си сам. Как е Реник? Не е ли надушил вече следите ти?

— Още не.

Потеглих. Мразех този човек, студената, бясна ярост в гърдите ми ме задушаваше. Много късно разбрах колко глупаво бях взел надмощие над Рея, заплашвайки я с магнетофонните записи. Както бе казал О'Рейли, щом веднъж се разделях с тях, сам щях да се оправям. На нея ли щяха да повярват или на мен; тя можеше да си позволи да наеме най-добрия адвокат в страната и той щеше да направи на пух и прах моите показания.

— Като те пипнат, глупако, не се опитвай да ни натопиш — нито Рея, нито мен — каза О'Рейли. — Алибитата ни са бетон.

— Блазе ви.

Погледнахме се в очите. Видях, че е объркан.

— Като знам в каква каша си се забъркал, виждаш ми се много спокоен, глупако — каза той. — Не съм очаквал такъв кураж от тебе.

— Сам се забърках и съм готов да понеса последиците. Точно сега всичко ти се вижда прекрасно, обаче може и да загазиш, защото хич не познаваш жените.

Това го стресна. Той се обърна да ме погледне.

— Какво искаш да кажеш, дявол да го вземе?

— Ще видиш. Не от вчера съм журналист. Имал съм работа със статистики. Знаем им характера. И едно ще ти кажа — Рея Малру няма никакво намерение да прекара остатъка от живота си с един гангстер ирландец. Нали не се самозалъгваш, че си нещо повече от бивш полицай, изискан като пън? Щом Малру умре и тя пипне парите, изведнъж ще загуби интерес към тебе. И лека-полека ще останеш на

сухо. Тя знае как да го направи. Няма да се усетиш и ще бъдеш един от многото бивши полицаи, които търсят работа.

— Ами? Така ли мислиш? — Тънките му устни се разтегнаха в усмивка, но очите му не бяха весели. — Не си въобразявай, глупако. Ти ще бъдеш под земята, когато ние с Рея се оженим.

Успях да се изсмея.

— Това е най-смешното нещо, което съм чувал някога. — Спрях колата пред банката. Беше два часът без три минути. Все още бе затворено. — Наистина ли си въобразяваш, че жена като Рея ще се омъжи за гангстер като тебе? Може да съм глупак, но тук има още един глупак.

— Затваряй си устата, че да не ти я затворя аз — изръмжа той, а месестото му лице пламна.

— Разбира се. Няма да кажа и дума, щом си толкова чувствителен. — Помълчах и добавих: — Но знам какво щях да направя, ако бях в твоето положение.

Той ме изгледа.

— Аха? И какво ще направиш?

Обзе ме трескаво вълнение. Бях го накарал да се замисли. Усещах.

— Щях да се подсигурия здравата, за да не ме зареже Рея. Щях да ѝ докажа, че аз командвам отсега нататък...

Той седеше неподвижно. Още малко и щях да чуя как мозъкът му пращи от мислене, после изведнъж се усмихна.

— Жал ми е за тебе, тъпако. Толкова си тъп, че просто не е за вярване — каза.

— Е, добре тогава, тъп съм.

Един чиновник отвори вратите на банката.

— Но ще ти кажа нещо — продължих аз. — Отсега нататък не бъди толкова сигурен. Аз ще те изиграя, ако мога. Рея ще те изиграе със сигурност. И ще се окаже, че си по-голям глупак от мен, но няма да ми е жал.

Той излезе от колата.

— Хайде, глупако. Стига си дрънкал. Искам записите.

Влязохме в банката и аз взех магнетофонните записи. Дадох му ги — нямах друг изход.

— Гледай да не ги загубиш — рекох аз, когато О'Рейли взе двете пакетчета. — Сега те са толкова важни за теб, колкото бяха за мен.

— Няма нужда да ми го казваш — рече той и излезе от банката, хубавото му лице беше разтревожено и напрегнато.

II

В два и десет бях в службата. На бюрото ми имаше бележка — Реник искаше да ме види веднага щом се върна.

Това можеше да значи всичко — и нови разкрития, и какво ли не. Дори можеше да значи, че му е известно кой е мъжът с кафявия спортен костюм. Но вече ми беше все едно. Примирих се с поражението и бях смазан. Знаех, че пипне ли ме Реник, с мен е свършено. Нямах нищо черно на бяло, за да докажа своята история. Убийството на Одет щеше да бъде приписано на мен без много усилия.

Ако исках да се спася, трябваше някак да докажа, че О'Рейли е убил Одет, Сигурен бях, че съм посял семената на съмнението в душата му и той вече няма вяра на Рея. Нямах да унищожи двата магнетофонни записа — само с тях можеше да я държи в ръцете си. А докато те бяха налице; все имаше някакъв шанс да се измъкна.

Знаех, че Нина се притеснява и очаква новини, затова ѝ се обадох.

Нашата линия бе свързана с централата, трябваше да внимавам какво говоря.

— У него са — казах аз. — Нямахме друг начин. Не казвай нищо. Остави на мен да говоря. Можеше да бъде и по-лошо. Ще говорим, като се върна. Щом се освободя, веднага си идвам.

— Добре, Хари.

Треперенето на гласа ѝ ме накара да се почувствам ужасно.

— Не се притеснявай, мила. Все ще измисля нещо — казах аз и оставих слушалката.

В два и двайсет влязох в кабинета на Реник.

Той четеше някакъв доклад, слабото му лице бе намръщено и съсредоточено. Като влязох, вдигна поглед и ми направи знак да седна.

Може би беше само игра на въображението, но тонът на неговия глас веднага ме накара да си помисля, че вече не сме в такива приятелски отношения, в каквито бяхме преди по-малко от час и половина.

Седнах и запалих цигара. Вече бях претръпнал. Бях станал фаталист. Щях да лъжа до края и ако не успеех, щях да приема каквото ми се пишеше.

Накрая той хвърли доклада на бюрото, облегна се назад и ме загледа втренчено. Лицето му беше безизразно, но очите му се взираха изпитателно в мен. Гледаше ме така, както полицай гледа заподозрян, или може си въобразявах.

— Хари, разговарял ли си някога с Одет Малру? — попита той.

Сърцето ми замря.

— Не. Аз бях в затвора, когато са се преселили тук. Никога не съм имал възможността да взема интервю от нея — казах аз, като нарочно се направих, че не го разбирам. Първата лъжа. Трябваше да продължа да лъжа, докато Реник ме хванеше някой ден.

— Значи не знаеш нищо за нея?

— Нищичко. — Хвърлих угарката си в кошчето за смет. — Защо питаш, Джон?

— Просто се чудех. И най-дребните сведения ще ми са от полза.

— Може би има едно нещо, което ще свърши работа. Малру е французин по народност. Наследствените закони във Франция са така строги, че децата не могат да бъдат обезнаследявани по никакъв начин. По закон Одет щеше да получи половината от богатството на Малру, ако го беше надживяла. Сега съпругата прибира всичко.

Имах чувството, че това не е нещо ново за него. Явно го знаеше от по-рано.

Той помълча малко и каза:

— Сигурно не знаеш, момичето е имало любовник. Не е била девствена.

— Нищичко не знам за нея, Джон — казах твърдо аз.

Внезапно вратата се отвори и влезе Барти.

— Имам нещо за теб, Джон — каза, без да ми обръща внимание. — Лосанджелиската полиция направи голям удар. Щом се обадили в първия хотел — и готово. В хотел „Риджънт“ било регистрирано момиче на име Ан Харкорт. Това е тих, почтен хотел, там не сме имали неприятности. Администраторът я описа. Носела е онази рокля в синьо и бяло. Пристигнала е с такси в дванайсет и половина през нощта. Открили са таксито и шофьорът си спомнил, че я е взел от летището. По това време е пристигнал само един самолет — от Палм

Сити. Момичето не излизало от стаята и наредило да му носят храната горе. Казало, че не е добре. В събота сутринта имало телефонен разговор с Палм Сити и после към девет вечерта — още един разговор, пак с Палм Сити. До понеделник все си седяло в стаята, напуснало хотела в девет вечерта, като взело такси от пиацата. Шофьорът каза, че я е закарал на летището.

— Останали ли са някакви отпечатыци в хотелската стая?

— Нещо повече. Забравила е евтина пластмасова четка за коса, която камериерката е виждала да употребява. Получил се е хубав набор от отпечатыци и те са на път. Всеки миг ще ги получим.

— Хващам се на бас — каза Реник, — че Ан Харкорт е Одет Малру. Току-що получих заключението от аутопсията. Зашеметили са я с удар по главата, после са я удушили. Не е имало съпротива. Изненадали са я. Тук има нещо интересно, Барти. Между пръстите на краката ѝ и обувките има пясък — от плажа. Изглежда вървяла е по пясъка, отивайки на среща. Момчетата от лабораторията смятат, че може да се установи откъде точно е пясъкът.

Барти изсумтя.

— Винаги смятат, че могат да правят чудеса.

Беше някак странно и обезпокоително да седя, да ги слушам как разговарят и да съзнавам съвсем ясно, че съм напълно пренебрегнат. Все едно че ме нямаше.

— Е, ако не ви трябва, Джон — казах аз и станах, — ще се върна в стаята си. Имам цял куп работа.

И двамата се обърнаха и се вторачиха в мен.

— Ами добре — каза Реник, — но не напускай сградата. След малко ще ми трябваш.

— Ще бъда в стаята си.

Излязох и тръгнах по коридора.

Като заставах на горната площадка на стълбището, видях, че на единствения изход стоят двама детективи и разговарят. Те нехайно ме погледнаха и извърнаха глави.

Влязох в стаята си и затворих вратата.

Дали тези двамата не пазеха стълбището? Може би гледаха да не офейкам.

Седнах зад бюрото, усещайки как в гърдите ми се надига паника. Бях ли вече в капана? Дали Реник не беше се досетил, че и аз съм

замесен?

Опитах се да работя, но изобщо не можех да се съсредоточа. Крачех напред-назад, пушех и се опитвах да измисля как да сложа капан на О'Рейли, но нищо не ми идваше наум.

След един час излязох от стаята и отидох до тоалетната. Двамата детективи продължаваха да стоят на долната площадка.

Като се върнах, телефонът иззвъня.

— Хайде ела при мен — каза Реник.

Нервите ми бяха обтегнати до крайност. Ако не бяха онези пазачи на стълбището, дори можех да офейкам.

Овладях се и тръгнах към кабинета на Реник. Срецнах го на вратата.

— Медоус ни вика — рече той и аз тръгнах след него.

Медоус работеше на бюрото си. Като влязохме, вдигна поглед.

— Е, как е? — попита той и протегна ръка да си вземе пура. — Какво има, Джон?

Реник седна. Отидох по-настрани до едно празно бюро и седнах.

— Вече съм сигурен, сър — момичето изобщо не е било отвлечено — отвърна Реник.

Медоус се готвеше да отхапе края на пурата си, но спря и опули очи.

— Изобщо не е било отвлечено?

— Фалшиво отвличане. Тя и онзи тип със спортния костюм са го замислили. Предполагам, че той е смятал да задигне парите и я е убедил да му помогне. Трябвало да се преструва, че е отвлечена, това бил единственият начин да вземат парите.

Медоус изду бузи. Изглеждаше смаян.

— Трябва да си много сигурен в това, Джон.

— Сигурен съм — каза Реник и записва на Медоус новите сведения за Ан Харкорт. — Преди десет минути получихме отпечатъците ѝ. Това е била Одет Малру, няма грешка. Знаем, че е отишла сама в Лос Анжелос и сама се е върнала. Това означава, че е пътувала по собствено желание. Положително не е била отвлечена.

— По дяволите! — промърмори Медоус. — Ами как тогава са я убили?

— Партньорът ѝ е прибрал откупа и са се разбрали да се срещнат някъде. Сигурно е искал да вземе всичките пари и за да я накара да

мълчи, я е ударил по главата и после я е удушил.

Докато Реник говореше, ръцете ми бяха свити в юмруци, ноктите ми се бяха впили в дланите.

— Кой е той? Знаете ли нещо за него? — попита Медоус.

— Знам няколко неща за него — отвърна тихо Реник. — Но това не е достатъчно, за да го пипнем. Докторът казва, че в обувките на момичето имало пясък от плажа. Момчетата от лабораторията се опитват да установят от кой точно плаж е този пясък. Смятат, че ще стане. Хващам се на бас, че Одет си е уредила среща с убиеца в някой от курортните градове по крайбрежието.

Медоус стана от мястото си и започна да крачи из стаята.

— Това не трябва да стигне до пресата, Барбър — каза той. — Може да се окаже опасно като динамит.

— Да — казах аз.

Медоус погледна Реник.

— Наистина ли мислиш, че това момиче се е опитало да свие петстотин хиляди долара от баща си?

— Мисля, че убиецът я е убедил да го направи — каза Реник. — Сигурно ѝ е бил любовник. Повярвала е на приказките му и е била убита.

Трябваше да кажа нещо. Не можех просто да стоя там като истукан.

— Като е прибрал откупа — казах аз с надеждата, че гласът ми звучи по-спокойно, отколкото ми се струваше, — защо не се е измъкнал? Не е имало нужда да се среща с нея и да я убива.

Реник ми хвърли един поглед и извърна глава. Запали цигара.

— Представи си, че той беше избягал с парите. Момичето щеше да каже на баща си. Убиецът сигурно е предполагал, че като я изиграе, тя може да стане опасна. По-безопасно е било да я убие.

Телефонът иззвъня.

Реник вдигна слушалката.

Той послуша малко и каза:

— Успяхте ли? Чудесно. Сигурни ли сте? Окей — и затвори телефона. После се обърна към Медоус:

— Момчетата казват, че пясъкът в обувките ѝ е от Ист Бийч. Този плаж е изкуствено направен и те са напълно сигурни, че пясъкът е оттам и от никъде другаде. Има къмпинг с бунгала. Ето къде трябва да

са се срещнали. Отивам там. — Той ме погледна. — Най-добре ела и ти, Хари.

Точно това не ми се искаше да правя. Бил щеше да ме познае. После изведнъж настръхнах, като се сетих, че не съм му платил наема за последната седмица.

— Най-добре да си продължа работата тук, Джон. Толкова съм изостанал — казах аз, съзнавайки, че се задъхвам.

— Остави текущата работа — каза рязко Реник. — Може да почака. Искам да дойдеш с мен.

— Слушай, Барбър, повече никаква информация няма да даваш за пресата — каза Медоус. — Нека знаят, че продължаваме да работим, но засега нещата ще се позабавят. Намали темпото. Ако се разкрие, че това момиче е разиграло собственото си отвличане, за да отмъкне пари от баща си и да ги даде на любовника си, боже, каква гадост!

Казах, че ми е ясно.

Докато той говореше с мен, Реник бе на телефона — вдигаше на крак оперативната група.

— Хайде да вървим — каза той и остави слушалката. А на Медоус обеща: — Ще ви докладвам веднага щом се върна, сър.

Вървах след Реник и се питах дали да не му поискам пари назаем, за да платя на Холдън. Реших да се откажа. Пък и не можех да си представя, че ще има петдесет долара в себе си. Само се надявах, че Холдън няма да каже нищо за дълга ми. Не че хранех големи надежди, но нищо друго не ми оставаше.

Като стигнахме подножието на стълбите, забелязах, че Реник направи знак на двамата детективи. Те ни последваха до колите. Ние с Реник седнахме на задната седалка, а двамата детективи се настаняха отпред до шофьора. Колата полетя напред, следвана от втората кола, в която бяха експертите.

Към шест часа бяхме в Ист Бийч. На плажа все още бе пълно с народ.

Реник каза на хората си да останат в колите. Като ми кимна, той тръгна към входа на къмпинга. Аз се влачех след него като бик на заколение.

Бил Холдън беше в канцеларията си. Като влязохме с Реник, той вдигна глава.

— А, здравейте, мистър Барбър — каза той и стана. Погледна въпросително към Реник.

— Лейтенант Реник от градската полиция, Бил — казах аз. — Искате да ти зададе няколко въпроса.

Холдън изглеждаше изплашен.

— Ама разбира се, господин лейтенант. Кажете.

Сега започва, рекох си аз. Сега ако не мога да се измъкна с някоя лъжа, край.

— Търсим едно момиче — каза — Реник. — Около двайсетгодишна, хубавичка, е рижа коса, носи памучна рокля в синьо и бяло и ниски обувки. Има големи слънчеви очила. Това да ви говори нещо?

— Съжалявам, господин лейтенант, но няма смисъл да ми задавате такива въпроси. През сезона виждам хиляди момичета. За мен те са еднакви като песъчинките по брега. Просто не ги забелязвам.

— Имаме причини да смятаме, че това момиче е било тук в събота около полунощ. В събота вечер тук ли останахте?

— Не. Дежурството ми свърши в осем. — Холдън ме погледна. — Но вие нали бяхте тук, мистър Барбър?

Някак си успях да изглеждам по-спокоен, отколкото бях всъщност.

— Не в събота, Бил. Тогава си бях вкъщи.

Реник се беше втренчил в мен.

— Е, в такъв случай не мога да ви помогна, господин лейтенант — рече Холдън.

— Защо смяташ, че мистър Барбър е бил тук в събота през нощта? — попита Реник с престолено спокоен тон.

— Ами просто ми се стори, че е останал тук. Той...

Прекъснах го.

— Бях наел едно бунгало, Джон. Мислех да напиша книга. Видях, че вкъщи не може да се работи.

— Вярно... ли е... това? — Беше ми мъчително да долавям недоверието в гласа му. — Не си ми казал.

Наложих си да се усмихна.

— От книгата нищо не излезе.

Реник ме изгледа и се обърна към Холдън.

— Всички бунгала ли бяха заключени в събота през нощта?

— Разбира се — отговори Бил. — Самият аз ги заключих всичките, освен бунгалото на мистър Барбър. Той си имаше ключ.

— Някой ли не е пипал ключалките?

— Не.

— Ти заключи ли твоето бунгало, Хари? — попита Реник.

— Струва ми се, да. Не съм сигурен. Може и да не съм.

— Кое беше наел?

— Последното отляво — каза Холдън.

Той вече се чувствуваше неловко и поглеждаше ту към мен, ту към Реник.

— Има ли някой там сега?

Холдън погледна скицата на стената.

— В момента е свободно.

— Виждали ли сте някога Одет Малру тук? — попита Реник.

— Момичето, което беше отвлечено? — Холдън поклати отрицателно глава. — Никога не е идвала тук, лейтенанте. Щях да я позная. Виждал съм доста нейни снимки. Не... никога не е идвала при мен.

— Искам да погледна онова бунгало. Имате ли ключ?

— Трябва да е на вратата, господин лейтенант.

Реник тръгна към вратата, а аз понечих да го последвам.

— А, мистър Барбър... — обади се Холдън.

Ето че започва, помислих си аз. Обърнах се и му направих гримаса да мълчи.

— Веднага се връщам — отвърнах аз и тъй като Реник се беше спрял, налетях върху него и желанието си да го избутам навън.

— Какво има? — попита той Холдън, като не се остави да бъде избутан.

— Няма нищо, господин лейтенант — отвърна Холдън с най-злочест вид. — Нищо важно.

Реник излезе навън в горещия пек. Тръгнахме мълчаливо покрай дървените скари, като заобикаляхме полуголите курортисти, които ни оглеждаха втренчено и сигурно се питаха какви са тези хора, облечени в градски дрехи, докато стигнахме до бунгалото, където бе умряла Одет.

Ключът беше в ключалката. Реник бутна вратата и влезе. Той се огледа, после се обърна и втренчи суров поглед в мен.

— Защо не си ми казал, че си наел това бунгало, Хари?

— Трябваше ли да ти кажа? — Бях останал до вратата. — И през ум не ми е минавало, че може да те интересува.

— Тук някъде трябва да е била убита.

— Така ли мислиш? Може да са я убили и на брега.

— Искам да си помислиш хубаво — заключи ли вратата или не?

— Няма какво да мисля, не я заключих — казах аз. — Не съм казал на Холдън. Не исках да го ядосам. Оставих ключа в ключалката. Намерих го в понеделник, когато наминах да си взема пишещата машина.

— Значи може да е била убита тук.

— Ключалките на тези бунгала не са нищо особено. Може да е била убита в кое да е от бунгалата или пък на плажа.

Той стоя цяла минута замислен, докато аз се бях изправил насреща му и слушах как сърцето ми бие до пръсване.

После Реник погледна часовника си.

— Добре, Хари, отивай си вкъщи. За тази вечер стига толкова. Нека някое от момчетата да те закара до вас. Кажи на другите, че ми трябва, да дойдат тука.

— Нямам нищо против да се повъртя наоколо, стига да има някаква полза от мене.

— Всичко е наред. Отивай си вкъщи.

Той не ме гледаше, очите му шареха из стаята. Знаех какво ще се случи веднага щом си тръгна. Щяха да разглобят бунгалото на съставните му части. Специалистите щяха да прегледат всеки метър в търсене на отпечатъци и рано или късно щяха да открият отпечатъците на Одет. Имаше някакъв шанс да открият и отпечатъците на Рея и на О'Рейли. Непременно щяха да намерят моите, но това не ме притесняваше. Друго ме тревожеше — Реник можеше да отиде при Бил Холдън и да го пита дали не е виждал едър мъж с широки рамене, облечен с кафяв спортен костюм, и Холдън щеше да му каже, че аз съм бил с кафяв спортен костюм.

Но нима това беше доказателство, че съм убил Одет? Аз не мислех така. Усещах, че ми остава още малко време — то бързо изтичаше, но поне имах още съвсем малко.

— Тогава до утре, Джон.

— Да, до утре.

Той пак не ме погледна. Излязох от бунгалото и тръгнах по пътека към канцеларията на Бил Холдън.

Той стоеше на прага.

— Съжалявам, че не си уредих сметката по-рано, Бил — рекох аз, — направо ми изхвъркна от главата. Утре ще ти пратя чека. Нали може?

— Бих предпочел да го получа сега, мистър Барбър — каза неловко Бил. — Моят шеф кредит не дава.

— Случайно съм си забравил портфейла в службата. Ще ти пратя чек.

И преди да успее да възрази, аз стигнах до полицейската кола.

Казах на един от експертите:

— Лейтенантът ви иска веднага в ей онова, последното бунгало. Аз си отивам вкъщи. Ще взема рейса.

Един от детективите, които бяха пазили на стълбището, се обади:

— Няма нужда, мистър Барбър. Ще ви закараме вкъщи. Ние нямаме много работа тук. Дойдохме просто така.

Сега беше време да проверя подозренията си.

— Нищо, нищо. Ще взема рейса. Всичко хубаво, момчета.

Тръгнах към спрелия наблизко автобус.

Когато той потегли, погледнах назад през рамо.

Двамата детективи следваха рейса с полицейската кола.

Сега вече знаех със сигурност, че това е сигнал за опасност и аз бях Вероятният Убиец Номер Едно на Одет Малру.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

I

Щом затворих входната врата след себе си и пристъпих в коридора, Нина се появи от хола. Беше бледа и тревожна. Изтича при мен и се надигна да ме целуне. Прегърнах я и я притиснах към себе си.

— Хари! — прошепна тя. — Те са били тук следобед, докато ме нямаше, претърсили са къщата.

Притиснах я по-силно.

— Защо мислиш така?

— Говори по-тихо. Дали не са скрили някой микрофон наоколо?

Не бях помислил за това. Веднага осъзнах опасността.

— Ако изобщо има такова нещо, трябва да е в хола.

— Търсих го, но нищо не намерих.

— Почакай ме тук.

Влязох в хола и като отидох до радиото, завъртях копчето и усилих звука до крайност. В миг стаята се изпълни с неприятните пронизителни звуци на джазов концерт.

Приблжих до прозореца и погледнах навън. Нямаше и следа от полицейската кола, но знаех, че е някъде там, извън полезрението ми, на място, от което могат да наблюдават входната ми врата. После влязох и в кухнята и погледнах през прозореца. Имаше една алея в дъното на градината. Двама електромонтьори работеха недалеч от кухненската врата. Единият се беше качил на върха на телеграфен стълб, другият се бе облегал в основата му. Никой от тях не изглеждаше особено зает.

Докато Нина ме наблюдаваше от вратата на хола, аз претърсих основно цялото помещение. Микрофонът беше под радиатора. Ако не познавах поне малко полицейските методи, никога нямаше да го намеря.

Преместих радиото на няколко крачки от радиатора и оставих джазовата музика да залее микрофона.

— Сега не могат да ни чуят — казах аз. — Защо реши, че са били тук?

— Не знам... имах такова чувство. — Изведнъж тя седна на креслото и ме погледна с изплашени очи. — Още щом влязох, и усетих, че някой е бил тук. Отворих гардероба, разбрах, че някой ми е разбъркал дрехите. — Тя потрепери. — Какво значи това, Хари?

— Значи, че са по следите ми. Наблюдават отвън.

Изведнъж ми хрумна нещо. Отидох в спалнята, отворих гардероба и проверих костюмите си.

Кафявият спортен костюм липсваше.

Дълго се вирах с тревога в празното място, където бе висял, после се върнах в хола.

— Търсили са кафявия костюм и са го взели — казах.

Нина се стараеше с всички сили да не заплаче.

Сърцето ми се късаше, като я гледах.

— Какво ще правим сега? О, Хари! Не мога да понеса мисълта, че ще те загубя отново! Какво ще ти сторят?

Знаех какво — щяха да ме пратят на електрически стол, но не й го казах.

— Защо му остави записите? — извика тя в изстъпление. — Аз по-скоро бих...

— Престани! Аз забърках тази каша. Той не се шегуваше. Трябваше да му ги дам.

Тя заудря коленете си с юмруци.

— Какво ще правим?

— Не знам. Трябва да има изход от тази каша. Опитвам се да измисля.

— Трябва да разкажеш всичко на Джон. Той ще ни помогне. Сигурна съм!

— Нищо не може да направи за мен. Няма никакво доказателство. Единствената ми надежда е О'Рейли да си признае, обаче как да го накарам?

— Какво е станало с парите от откупа, Хари?

Аз се втренчих в нея. Тръпки на вълнение пропълзяха по кожата ми. Спомних си какво беше казал О'Рейлн: „*Намери откупа и ще намериш убиеца.*“

— Какво има, Хари? Измисли ли нещо?

— Парите! Къде са парите? — Сkochих на крака и започнах да снова из стаята. — Петстотин хиляди долара в дребни банкноти лесно

не се скриват. Къде са ги скрили? Положително не в банката. В къщата? Дали са посмели да рискуват толкова? Не може да не знаят, че щом ме арестуват, аз ще обвиня тях и Реник ще претърси къщата. Не мога да повярвам, че са рискували да ги оставят там. Тогава къде са?

— А банков сейф?

— Много е опасно. Трябва да си открият сметка и да се подпишат, като вземат ключа. Най-вероятно са ги дали някъде на гардероб — на някое летище, гара или автогара. За О'Рейли би било много лесно и безопасно да остави чантата с парите на такова място. Никой няма да го запомни и при опасност ще може да прибере парите, без да е необходимо да се легитимира.

— Трябва да кажеш на Джон.

— Това няма да ми помогне. Трябва да пипнат О'Рейли точно когато прибира парите. Трябва да го пипнат на местопрестъплението, за да имам някаква полза.

Нина безпомощно разпери ръце.

— Той никога няма да се остави да го хванат на местопрестъплението.

— Точно така. Освен... освен ако успея да го накарам да се паникьоса.

— Но как? Такъв човек...

— Нека да помисля. Дай да вечеряме. Докато приготвиш вечерята, аз ще помисля. Искам да спра радиото. Ще се побъркам.

— Толкова ме е страх. Ако те арестуват...

— Това още не е станало. Овладей се, мила. Разчитам на теб.

— Да, добре. — Тя стана. — Извинявай, Хари.

Целунах я.

— Хайде, слагай да ядем — казах аз, отидох и спрях радиото.

Когато тя влезе в кухнята, аз седнах и здравата си напрегнах мозъка, но едва след като привършихме тъжната си вечеря в пълно мълчание, изведнъж ми хрумна нещо.

Нина току ме поглеждаше с очакване и по изражението на лицето ми веднага разбра, че съм измислил нещо. Започна да говори, после се сети за микрофона и млъкна. Отново пуснах радиото.

— Мисля, че се сетих — казах аз. — Има само един начин. Трябва да го изиграя. Мисля, че се сетих как, но всичко зависи от това

къде е скрил парите — в банков сейф или ги е дал някъде на гардероб. А ако са скрити в къщата, направо съм загубен, но едва ли са там.

— Какво смяташ да правиш, Хари?

— Почакай един момент.

Отидох до бюрото си, взех лист хартия и написах следното:

ИЗВЪНРЕДНО СЪОБЩЕНИЕ

Прекъсваме програмата, за да предадем последните разкрития около случая Малру. Полицията на Палм Сити има основания да смята, че чантата с парите от откупа е прибрана в банков сейф или е оставена някъде на гардероб. Губернаторът на щата е издал специална заповед и от утре сутринта в девет часа детективски групи ще претърсват всички колетни пратки и багажи, оставени на гардероб, и банковите сейфове. Всички, които са наели сейфове от началото на месеца насам, се приканват да се явят в най-близкия полицейски участък, като си носят ключовете. Претърсването ще обхване площ в радиус от сто и петдесет километра около Палм Сити. Областният прокурор Медоус е убеден, че след тази мащабна операция парите за откупа ще бъдат намерени.

Подадох листа на Нина да го прочете. Тя ме погледна объркано.

— Не те разбирам, Хари.

— Аз трябва да пращам на местните телевизионни и радиостанции сведения за отвличането. Надявам се, че като чуе това съобщение, О'Рейли ще се паникьоса. Сам ще ме заведе на мястото, където е скрил парите.

— Но ти не си сигурен, че ще чуе съобщението.

— Ще го чуе, и още как. Ще му кажа да го направи. — Отидох до телефона и спрях. — Сигурно подслушват и телефона. Ще трябва да се обадя от външен автомат. Ако работата стигне до Медоус, той ще ме спре. — Тръгнах към вратата. — Ще отида до дрогерията на ъгъла. Веднага се връщам.

— Да дойда ли с теб, Хари?

— По-добре недей. Чакай ме тука.

Вече се бе стъмнило. Излязох от къщи и тръгнах по пътеката към пътната врата. Отворих я и се огледах. Полицейската кола бе паркирана на около петдесет метра нагоре по улицата. Дрогерията беше в срещуположната посока. Не трябваше да минавам покрай колата. Тръгнах, без да бързам. Чух как моторът на колата се запали. Знаех, че е потеглила бавно след мен, но не се обърнах. Страхувах се само да не ме хванат, преди да съм изпълнил замисления план. Ако направеха това, с мен наистина беше свършено.

Влязох в дрогерията и се затворих в телефонната кабинка. Обадох се в местната телевизионна станция. Свързах се с Фред Хиксън, пресаташе, мой колега.

— Фред — казах аз, — имам важно съобщение за теб. Областният прокурор иска да го предадете по радиото и телевизията довечера в единайсет. Ще свършиш ли тази работа?

— Разбира се, давай го.

Прочетох му извънредното съобщение и той си го записа.

— Добре — каза Фред, — в единайсет ще прекъснем и двете програми. Областният прокурор не се шегува, а?

— Така е. Е, благодаря ти, Фред, и до скоро виждане — затворих телефона.

Погледнах часовника си. Беше девет и половина. Позвъних в дома на Малру. Икономът ми се обади след малко.

— Обаждам се от полицейското управление — казах аз. — Искаме да говорим с О'Рейли. Там ли е?

— Мисля, че е в стаята си. Почакайте така, ще ви свържа.

Чу се щракане, после О'Рейли се обади:

— Ало? Кой е?

Заговорих бавно и отчетливо, за да не пропусна нито дума:

— Здравей, глупако, как е съвестта ти тази вечер?

Той мълчеше. Представих си го как седи до телефона, лицето му се изопва, а ръката стисва по-здраво слушалката.

— Кой се обажда? — попита той и аз долових заплаха в гласа му.

— Другият глупак.

— Ти ли си, Барбър?

— Да. Ще ти подшушна нещо. На областния прокурор му хрумна блестяща идея. Ако се интересуваш — а май е по-добре да проявиш интерес, — гледай програмата на местната телевизионна станция тази вечер в единайсет, ще чуеш извънредно съобщение. Чу ли ме? Местната програма, в единайсет. Ще се видим на електрическия стол.

Оставих слушалката, преди да успее да каже нещо.

Като излязох от телефонната кабина, един едър мъж с мораво лице, типично ченге, влезе в магазина.

Знаех, че рано или късно капанът ще щракне, но кръвта застина в жилите ми, като видях този човек.

Дойде направо при мен.

— Мистър Барбър.

— Аз съм.

— Викат ви в управлението. Колата ни чака отвън.

— Да, разбира се — отвърнах аз и докато вървахме към чакащата кола, си мислех за Нина.

Ние с полицая се качихме отзад. Другият детектив, който ни беше чакал отвън, се намести зад кормилото.

— Какво има? — попитах аз, когато колата полетя напред. — Случило ли се е нещо?

— Нищо не знам — каза детективът с равен, отегчен тон. — Просто ми казаха да ви заведа и аз ви водя.

Нищо не можех да направя. Бях заложил на Поп и всичко зависеше от това дали О'Рейли държи Асото, или само Дамата. Ако Асото беше у него, с мен бе свършено.

II

Реник работеше на бюрото си. Светеше една-единствена лампа със зелен абажур. Кръг ярка светлина падаше върху попивателната преса.

Двамата детективи ме заведоха в кабинета, сякаш пазеха нещо чупливо, и след като ме предадоха благополучно, излязоха и затвориха вратата.

Отидох до един стол и седнах, доволен да остана в сянка.

Реник пушеше. Хвърли пакета цигари и запалката си в скута ми. Последва кратко мълчание, докато си запалих цигара.

— Какво има? — попитах и поставих цигарите и запалката на бюрото му. — Тъкмо се готвех да си лягам.

— Хайде да не се лъжем, Хари — каза той тихо. — Положението ти е много опасно и трябва да го знаеш.

— Арестуван ли съм?

— Още не. Първо исках да си поговорим. Това не е служебен разговор. Може да си загубя работата, като постъпвам по този начин, но ние с теб от двайсет години сме приятели и в добро, и в зло. За мен вие с Нина сте честни хора и затова ти давам една възможност. Искам да ми кажеш истината. Ако си направил онова, за което вече се досещам, веднага те предавам на Рийгър. Аз няма да те разпитвам. Нека чуем истината и това е само между нас: ти ли уби Одет Малру.

Погледнах го право в очите.

— Не, но не очаквам да ми повярваш.

— Тук няма скрити микрофони, нито свидетели. Питам те не като полицаи, а като приятел.

— Отговорът е все същият — не съм я убил.

Той се наведе напред и смачка цигарата си в пепелника. Зелената светлина от настолната лампа освети лицето му. Личеше си, че не е спал поне от два дни.

— Е, и това е нещо — каза той. — Но ти си замесен в тази работа, нали?

— Да, замесен съм. В такава каша съм се забъркал, че дори твоето приятелство няма да ми помогне.

Реник запали втора цигара.

— Разкажи ми всичко.

— Разбира се. Как се досети, че съм замесен?

— Тим Каули ми каза, че те срещнал на автобусната спирка в нощта на убийството и с теб имало едно момиче с рижи коси и с рокля в синьо и бяло. Започнах да те следя и всичко, което откривах, сочеше към теб.

— Сетих се, че Каули може да ме издаде — рекох уморено. — Сигурно съм бил луд, за да се забъркам с тези две жени, но парите ми трябваха. Предложиха ми петдесет хиляди долара за една работа, която изглеждаше много проста. Парите ми трябваха, за да напусна града и да започна нов живот.

— Хайде, разкажи ми всичко.

И аз му разказах. Разказах му всичко, премълчах само това, че Нина ми беше помогнала да пренесем трупа на Одет. Нея не исках да намесвам.

— Мислех си, че съм се подсигурил с тези магнетофонни записи — завърших аз. — Но О'Рейли ме надигра. Сега нямам нищо, никакво доказателство.

Докато разказвах, Реник седеше неподвижно, вперил поглед в мен. Сега въздъхна дълбоко.

— За бога! Каква история! — възкликна той. — Но има едно нещо, което не съвпада. Как така Одет се съгласи да ви помага?

— И аз това се питах, но съм мислил по въпроса и не е чак толкова трудно да се досетиш. Според мен сигурно си е падала по О'Рейли. Той трябва добре да си е изиграл ролята. Вероятно е знаела, че баща ѝ няма да ѝ позволи да се омъжи за него. Парите са ѝ трябвали, за да задържи О'Рейли. Не ѝ е било ясно обаче, че той си пада по Рея. Дватамата са намислили да подхлъзнат момичето. Някой от тях е измъдрил тоя план с отвличането — единственият възможен начин за Одет да докопа значителна сума пари. Тя се е хванала на въдицата. Те са използвали фалшивото отвличане, за да я убият, а аз съм изкупителната жертва. Може да е било точно така.

— Да — каза Реник и се замисли. — Но всичко това не може да ти помогне, Хари. Нямах никакво доказателство, че говориш истината.

Медоус няма дори да те изслуша.

— Знам. — Погледнах часовника си. Беше десет и петнайсет. — Ти можеш да ми помогнеш. Устроил съм капан за О'Рейлн. Има шанс да ме отведе там, където е скрил парите. Искам да дойдеш с мене. Това е единственият ми шанс да се измъкна от положението. Трябва ми полицаи за свидетел.

Реник се поколеба.

— Не мога да си представя, че О'Рейли ще те заведе на мястото, където е скрил парите. Защо ще го направи според теб?

— Рискът е голям, но друг изход нямам. Няма да се опитвам да бягам, Джон. Искам само твоята помощ. Ако не успея да го надхитря, с мен е свършено.

— Е, добре, но трябва да те предупредя, Хари. Ще докладвам на Медоус и няма начин да не те арестува. Досега съм го държал в неведение, но трябва да му кажа.

— Дай ми един час. Ако до това време не успея, ще си понеса последиците.

— Добре.

— Може ли да се обадя на Нина? Сигурно се чуди къде съм.

Той посочи телефона.

Позвъних на Нина и ѝ казах, че съм с Реник и че тръгваме по следите на О'Рейли.

— Стискай ми палци и не се притеснявай — рекох аз. Затворих и се обърнах към Реник: — Да вървим.

— Къде?

— В дома на Малру.

Той тръгна към вратата и аз го последвах.

Двамата детективи отвън го погледнаха въпросително.

— Нека дойдат и те — казах.

Четиримата се качихме в полицейската кола. През целия път никой не проговори. Като приближихме входната врата, аз рекох:

— Нататък ще вървим пеша. Не искам да знае, че сме тук.

В единайсет без десет бяхме до къщата. В три стаи на долния етаж светеше. Нощта беше гореща и френските прозорци бяха отворени.

— Тръгвам пръв — казах аз, — вие ме следвайте.

Тихо изкачих стълбите, които водеха към терасата. После прилепен плътно до стената, приближих до отворения френски прозорец и предпазливо надникнах вътре.

Те бяха там.

Облечен в спортна риза и панталони, О'Рейли се беше изтегнал в един шезлонг с чаша уиски в ръка. Рея лежеше на кушетката. Пушеше и не изглеждаше никак спокойна.

Реник тихо се приближи до мен. Двамата детективи се навъртаха наблизко в тъмнината.

О'Рейли тъкмо казваше:

— Той ни заблуждава. Ще видиш. Хващам се на бас, че са само празни приказки.

— Почти единайсет е. Пусни го.

Гласовете им се чуваха ясно.

О'Рейли стана и включи големия телевизор, поставен в ъгъла. Върна се на мястото си и гаврътна наведнъж половината чаша.

Даваха гангстерски филм. Двама въоръжени мъже се дебнеха в тъмнината.

Рея свали дългите си стройни крака от кушетката и впери поглед в екрана. Двамата седяха и чакаха.

В единайсет часа картината изчезна и на екрана се появи Фред Хиксън.

— Прекъсваме програмата, за да ви предадем последните разкрития около случая Малру... — каза той и зачете съобщението, което му бях продиктувал. Като свърши, продължиха да дават гангстерския филм.

Стоях там, наблюдавах ги и чаках; бях толкова напрегнат, че едва си поемах дъх. Не се наложи да чакам дълго.

О'Рейли скочи на крака и разля чашата си.

— По дяволите!

Бързо отиде до телевизора и го изключи, после се обърна, месестото му лице бе преbledняло, очите му гледаха изплашено.

— Утре в девет. Това значи, че още не са получили заповедта, иначе щяха да започнат веднага.

Най-добре още сега да отида на летището!

Въздъгнах с облекчение. Рискувах и спечелих. Бях познал.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рея.

— Какво ли? — свирепо извика той. — А ти какво си мислиш, че искам да кажа? Ако пипнат мангизите, лошо ни се пише. Отивам веднага да ги взема, преди да са ги намерили. Много тъпо беше от моя страна да ги оставя там. Трябваше да се сетя, че ще измислят нещо подобно.

Рея се изправи. Лицето ѝ бе пребледняло, очите, ѝ святкаха.

— Това е капан, глупак такъв! Да не мислиш, че Барбър щеше да те предупреди, ако не знаеше, че ще го заведеш на мястото, където са парите? Казал е на лейтенанта! Там ще те чакат!

О'Рейли зарови пръсти в косата си.

— Да, може и да си права, но трябва да рискуваме, малката. Може би ще е най-добре ти да отидеш да прибереш чантата. Аз искам да стоя настрана от тази работа.

— Никъде не отивам. Нека да намерят парите! Няма начин да открият, че ние сме ги оставили.

— Ще отидеш — каза О'Рейли. Лицето му лъщеше от пот. — За какво се притесняваш? Теб няма да те закачат. Няма да се сетят, че прибираш парите. Ще си помислят, че просто си вземаш чантата.

— Никъде не отивам! — извика пискливо Рея. — Няма да се набутам така глупаво в капана! Нека да намерят парите. Там, откъдето ги взехме, има още много.

О'Рейли се отдалечи от нея.

— Виж какво, малката, ако искаш да си спасиш кожата, отивай. И магнетофонните записи са там.

Рея настръхна.

— Записите ли? Какво искаш да кажеш?

— Нали ме чу. Онези две магнетофонни ленти, които взех от Барбър, са в чантата с парите.

— Ти ми каза, че си ги унищожил.

— По-тихо приказвай, по дяволите! Не съм ги унищожил.

Двамата дълго мълчаха.

— Лъжеш! — извика тя. Гласът ѝ звучеше неестествено и рязко. — На теб ти трябва тези пари! С хитрост искаш да ме накараш да ги взема!

О'Рейли изведнъж я погледна отегчено.

— Виж какво, малката, това си е твоя работа. Казвам ти, че онези записи са в чантата с парите. Добре, признавам си. Постъпих като

последния глупак. Оставих се той дребен мошеник Барбър да ме измами. Каза ми, че ако не запазя записите, ти ще ме зарежеш, и аз отидох на летището и ги сложих в чантата с парите. Щях да ти ги дам като сватбен подарък. Сега ти си в опасност. Аз съм извън всякакво подозрение, но с тези записи могат да ти видят сметката. Най-добре бързичко да идеш на летището и да ги вземеш.

— Изверг! — злобно изсъска Рея. — Тъп, загубен изверг!

— Губиш си времето, малката. Ако не искаш да прекараш живота си в затвора, най-добре е да тръгваш.

— Никъде не отивам! Ти ще идеш или ще кажа на полицията, че си убиец! Аз може да вляза в затвора за няколко години, но ти ще идеш право на електрическия стол. Ще им кажа! Всичко ще им кажа! Чуваш ли ме! У мен са любовните ти писма! Хубавичко ще те подреда, пън такъв! Хайде отивай да вземеш чантата!

— Аха-а? — Лицето му изведнъж стана каменно. — Значи онзи мошеник е бил прав. Никога не си имала намерение да се омъжиш за мене, кучка такава. Никога не си ме обичала! По лицето ти виждам!

— Да се омъжа за теб! — изкрещя тя. — За теб! Обещах ти петстотин хиляди, нали така? Да не си въобразяваш, че ще се омъжа за глупав селяндур като теб! Отивай да вземеш парите и записите!

В ръката му изведнъж се появи двацет и петкалибров пистолет. Той го насочи към Рея.

— Имам по-добра идея, малката. Какво ще кажеш, ако ти пусна един куршум в черепа? Полицията ще приеме, че си се самоубила. Ще намерят магнетофонните записи. Ще се сетят, че си чула съобщението, уплашила си се и си решила, че е по-лесно да се самоубиеш. А аз ще се измъкна чист. Как ти харесва това?

— Махни пистолета! — изшептя Рея и заотстъпва назад. — Барбър знае, че ти си я убил! Дори аз да не успея да кажа на полицията, той ще го направи.

О'Рейли се изсмя злобно.

— Той няма никакъв шанс. Няма доказателства. Моята идея е по-добра.

Реник ме бутна настрана, ръката му се плъзна под сакото и извади трийсет и осемкалибров пистолет. Той влезе в стаята.

— Хвърли пистолета! — извика Реник.

О'Рейли мигом се обърна. Неговият два̀сет и петкалибров пистолет избълва огън. Зловещият му пукот бе заглушен — изтрещя трийсет и осемкалибровият на Реник.

О'Рейли изпусна оръжието, премигна срещу Реник, коленете му се подгънаха, тялото му се свлече на пода, а Рея започна да пищи.

III

О'Рейли живя достатъчно, за да подпише признанията си. Оказа се, че всичко е било, както предполагах. Одет се влюбила в него и се опитвала да го убеди да избягат заедно. А той бил вече в лапите на Рея. Идеята за отвличането била нейна. О'Рейли се съгласил да убие Одет при две условия — да получи парите от откупа и Рея да намери някоя изкупителна жертва, която да отиде зад решетката вместо него. И избрали мене.

Когато най-после се успокоиха страстите, аз се намерих в затвора. Нямах представа какво ме очаква, но поне бях сигурен, че няма да ми лепнат убийството.

В килията прекарах четири дена, после Реник дойде да ме види.

— Имаш късмет, Хари — каза той. — Медоус иска да пипне тази жена и се надява единствено на теб — трябва да свидетелстваш срещу съучастниците си. Ако се съгласиш, Медоус ще уреди със съдията да те пуснат на свобода? Ще го направиш ли?

Изобщо не се поколебах.

— Разбира се, че ще го направя.

— Знаех си аз. Видях Нина. Обявила е къщата за продан. Като я продаде, ще напуснете града и ще започнете нов живот някъде другаде.

— Няма нужда да ми го казваш. Изчезвам веднага. Може ли да видя Нина?

— Ще дойде следобед.

Но защо да продължавам?

След страхотна битка в съда Рея получи петнайсет години. Ако не бяха моите показания, щеше да избегне наказанието. После аз се изправих пред съда.

Съдията ми каза какво мисли за мене. Нищо хубаво не мислеше, но това беше губене на време — и аз бях на същото мнение. Каза, че ще ме осъдят условно на пет години. Забърках ли се пак в някоя беля, първо щях да си изкарам в затвора петте години, преди да започна да

излежавам присъдата, която някой друг съдия щеше да издаде. Но и това беше губене на време, защото аз бях приключил с белите.

Исках само да бъда с Нина и да имам възможност да започна живота си отново.

Нина ме чакаше пред съда.

Тя сложи ръка в моята и ми се усмихна.

В този миг имах чувството, че новият живот ще дойде от само себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.